

ဆောင်းလှလင်

မိစ္ဆာပူးသောဘဝများ

ဆောင်းလုလင်

ဤဝတ္ထုအား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန်အတွက်
မြန်မာနိုင်ငံ စာပေစိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ တင်ပြခဲ့ရာ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် မပြုခဲ့ပါ။

၂၀၀၂ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်းက ရေး
သားခဲ့သည့်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ
ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးပါ။

အင်တာနက်စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖတ်ရှု
ခံစားနိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဆောင်းလုလင်

မိစ္ဆာပူးသောဘဝများ

ဆောင်းလုလင်

အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

လူသတ်တရားခံက ... နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ **တက္ကသိုလ် တာရာလင်း** ဖြစ်ပြီး ... အသတ်ခံရသူမှာ မော်ဒယ်ဘိုင်းတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ်ပါ နာမည်ကျော်ကြားနေသော... **သင့်တင့်အောင်** ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ဦးစလုံးမှာ နိုင်ငံကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များမို့ ... အမျှမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးတိုးတိုးကျော်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့ရသည်။

အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်များ၊ စာစောင်များနှင့် လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများသည် လူသတ်မှုသတင်းကို အသားပေးဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ခြောက်လမျှကာလအတွင်း လူထုစိတ်အဝင်စားဆုံးသတင်းဖြစ်ရပ်အဖြစ် မီဒီယာအားလုံးမှာ ဖော်ပြမဆုံးဖြစ်နေလေ၏။

လူသတ်တရားခံနှင့် သေဆုံးသူတို့၏ဆက်နွယ်မှုက... လူထုကိုပို၍စိတ်ဝင်စားစေခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ...အသက်၅၇နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော စာရေးဆရာ **တက္ကသိုလ်တာရာလင်းခေါ် ဦးလင်းအောင်**သည်... လွန်ခဲ့သော ၅နှစ်ခန့်က တက်သစ်စမော်ဒယ်ဘိုင်းလေး**သင့်တင့်အောင်** ကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် မွေးစားခဲ့ပါ၏။

ဆောင်းလုလင်

ထိုစဉ်ကတည်းက... သတင်းမီဒီယာများတွင် ဟိုးလေး
တကျော်ဖော်ပြခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိပြီးကိစ္စလဲ
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းသည်သင့်တင့်အောင်ကို တရား
ဝင်အမွေခံသားအဖြစ်မွေးစားပြီး ... တိုးတက်အောင်မြင်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သောကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဟု အနုပညာနယ်ပယ်
တစ်ခုလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့သည်။

စင်ပေါ်တွင်ကိုယ်ဟန်ပြရုံနှင့် စီပွားရေးကြော်ငြာအချို့
တွင် အရံအဖြစ်ထင်မရှားပါခွင့်ရရုံသာရှိခဲ့သောအခြေအနေမှ
သင့်တင့်အောင်ကို ဗီဒီယိုကားများနှင့်ရုပ်ရှင်ကားကြီးများတွင်
ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပွဲ
ထုတ်ပေးခဲ့သူမှာ... ဦးလင်းအောင်ခေါ် တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်း
ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းနုစဉ်က ရေးသားခဲ့သည့်ဝတ္ထု
များသည် သင့်တင့်အောင်ကို ထင်ရှားအောင်ဖန်တီးပေးခဲ့သည့်
ဇာတ်လမ်းကောင်းများဖြစ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်း၏
ဝတ္ထုများကို ရိုက်ကူးသည့်ရုပ်ရှင်ကားသုံးကားဖြင့် သင့်တင့်
အောင်နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးရိုက်ကူးသည် “ မောင့်အချစ်တွေသိန်းသန်း
ကုဋေ ” ဇာတ်ကားတွင် အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်ဆူကိုပင် ရယူ
နိုင်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးခံရသည်ထိ အောင်မြင်ခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့... သားအဖြစ်မွေးစားခဲ့ရုံမက အောင်မြင်
ကျော်ကြားသည်ထိ မိမိကိုယ်တိုင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သော
လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ... ဦးလင်းအောင်ခေါ် တက္ကသိုလ်
တာဝန်လင်းက သေနတ်ဖြင့်မသေမချင်းပစ်သတ်ခဲ့သည့်အခါ...

ဆောင်းလုလင်

ရုပ်ရှင်မင်းသားသင့်တင့်အောင်ကို သေနတ်ဖြင့်မသေ
မချင်းပစ်သတ်ခဲ့သည့်ပစ်ချက်ဖြင့်...ဦးလင်းအောင် ခေါ် တက္က
သိုလ်တာရာလင်းအားဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့လေသည်။

တရားရုံးသို့မတင်ပို့မီ... ရဲစခန်း၌အစစ်ခံရာတွင် ...

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သင့်တင့်အောင်လို့
လူအများသိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်
သတ်ခဲ့ပါတယ်၊ သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ပစ်သတ်ခဲ့တာလဲမှန်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ...

“ ဒါပေမယ့် ... အများသိသလို တာရာလင်းက သင့်
တင့်အောင်ကို သတ်တာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား ...

“ သင့်တင့်အောင်ကသာ တာရာလင်းကိုသတ်
လိုက်ခြင်းပါပဲ ”

စိတ်နောက်ကျူရှုတ်ထွေးဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် တာရာ
လင်းကိုရူးသွပ်သွားပြီဟု ရဲများက ထင်မြင်မိသည်။

“ သေသွားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သင့်တင့်အောင်ရဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ဖြစ်တာမှန်ပါတယ်၊ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာကိန်းအောင်းနေတဲ့
ဝိညာဉ်နဲ့စိတ်ဓာတ်က ဦးလင်းအောင်ဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်တာရာ
လင်းရဲ့ဝိညာဉ်ပါခင်ဗျား ”

“ ဆရာတာရာ၊ ဆရာဟာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေပါ
တယ်၊ ဆရာ အနားယူလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့နောက်မှ
စစ်ချက်ယူပါ့မယ်ခင်ဗျား ”

ရဲအရာရှိက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပြောလိုက်သည်။

တက္ကသိုလ်တာရာလင်းမှာ ရဲအရာရှိငယ်စဉ်ကတည်းက
အသည်းစွဲစာရေးဆရာတစ်ယောက်မို့ ... လေးစားရသောစာရေး
ဆရာတစ်ယောက်၏ရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်အတွက် ရဲအရာရှိမှာစိတ်
မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေရလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါရဲ့အရာရှိမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်စိတ်တွေပုံမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဦးနှောက်လဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်အစစ်ခံတာတွေကိုသေချာမှတ်တမ်း တင်စေချင်ပါတယ် ”

“ ဆရာရယ် ”

“ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကို ဦးလင်းအောင်ခေါ် တက္ကသိုလ်တာရာလင်းမွေးစားခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ကစလို့ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါ ”

ရဲအရာရှိသည် ဆရာတာရာလင်း၏စကားကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

တာရာလင်းကလည်း သူ့စကားကိုနားထွေးသွားကြောင်း ရိပ်မိကာ ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ သူက တစ်ဖက်သားနားလည်အောင် မည်သို့ပြောရမည်ကိုစဉ်းစားနေဟန်တူသည်။

“ အဲ... ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သင့်တင့်အောင် အနေနဲ့စကားပြောနေရင် ခင်ဗျားတို့နားရှုပ်သွားမယ်၊ အဖြစ်အပျက်ကို အစကနေ ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ် ”

သူက လူအများမယုံနိုင်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များကိုပြောပြခဲ့လေသည်။

“ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့မော်ဒယ် ဘိုင်းလေးကို စာရေးဆရာတာရာလင်းက အမွေစားအမွေခံအနေနဲ့မွေးစားခဲ့တာကို ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိဦးမယ်ထင်ပါတယ် ...

“ သင့်တင့်အောင်ကိုမွေးစားတဲ့အချိန်အထိက သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ပါပဲ ...

“ မွေးစားစာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ညကစလို့... အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ တကယ်တော့...ဦးလင်းအောင်ဟာ သင့်တင့်အောင်ကိုမွေးစားခဲ့တာဟာ လူအများသိသလို သင့်တင့်အောင်ရဲ့ဘဝကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပါ...

ဆောင်းလုလင်

“ ဦးလင်းအောင်ဟာ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ညမှာ ပဲ သင့်တင့်အောင်နဲ့ Body Changeလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းလဲလှယ်ခဲ့ပါတယ် ...

“ ခင်ဗျားတို့အံ့ဩသွားပြီမဟုတ်လား၊ ဦးလင်းအောင်ဟာ Body Changeလုပ်ပြီး သင့်တင့်အောင်ရဲ့ နုပျိုလှပတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သူ့ဝိညာဉ်ကိုပြောင်းပြီးထည့်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သင့်တင့်အောင်ရဲ့ သန်စွမ်းပြီးနုပျိုတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုမက်မောတာပါ။ ကြီးပြင်းလာတဲ့သူ့အသက်ကိုဆွဲဆန့်ဖို့အတွက် Body Changeလုပ်လိုက်တာပါ ...

“ အဲဒီနည်းနဲ့သင့်တင့်အောင်ဟာ ဦးလင်းအောင်ရဲ့ လူအိုလူမင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြောင်းပြီးရောက်သွားရပါတယ်။ ဦးလင်းအောင်ကတော့ သင့်တင့်အောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုံးပြီး... ဘဝကိုနုပျိုလန်းဆန်းတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်ပြီးအစပြုနိုင်ခဲ့ပါတယ်...

“ အခုစကားပြောနေတဲ့ကျုပ်ဟာ အမှန်တော့ သင့်တင့်အောင်ပါဗျာ၊ ဦးလင်းအောင်က ကျွန်တော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြောင်းယူထားတာပါ ...

“ အဲဒါကိုမကြေနပ်လို့ ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ...

“ အများအမြင်မှာတော့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက သင့်တင့်အောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသတ်လိုက်တော့ ... ဦးလင်းအောင်က သင့်တင့်အောင်ကိုသတ်တယ်လို့ ထင်ကြပေမပေါ့၊ တကယ်တော့ **ကျုပ်-သင့်တင့်အောင်က** ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို မတရားသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဦးလင်းအောင်ခေါ်တာရာလင်းကိုသတ်လိုက်တာပါ ”

ဆောင်းလှလင်

တာရာလင်း မှ
သင့်တင့်အောင် သို့

ဆောင်းလုလင်

တရားသူကြီးက စာချုပ်ပေါ်တွင်လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီး သည်နှင့် လက်ခုပ်သံများတဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်လာသည်။

တရားသူကြီးဦးဘသက်သည် ဧည့်ပရိသတ်များဖက်သို့ လှည့်၍အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးဖြင့် ပြောကြားလိုက်သည်။

“ ၁၉၉၈ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၇-ရက်နေ့ဖြစ်တဲ့မင်္ဂလာဂျီ သောဤနေ့ဤရက်ကစလို့... မောင်တင့်အောင်ခေါ်မောင်သင့် တင့်အောင်ဟာ ဦးလင်းအောင်ခေါ် စာရေးဆရာတက္ကသိုလ် တာရာလင်းရဲ့ အမွေစားအမွေခံသားတစ်ဦးဖြစ်သွားပါပြီခင်ဗျား”

လက်ခုပ်သံများက တစ်ဖန်ထွက်၍လာပြန်သည်။

အခန်းအနားတွင် တရားသူကြီးဦးဘသက်၊ တာရာ လင်း၏စာအုပ်များကိုထုတ်ဝေနေသည့် ထုတ်ဝေသူဇနီးမောင်နှံ၊ သင့်တင့်အောင်၏ဖခင်ရင်း ဦးမြတ်သွယ်၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှ ဂျာနယ်လစ်တစ်ဦးနှင့်ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦး၊ သင့်တင့်အောင်ပါ ဝင်သရုပ်ဆောင်နေသောဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးသူ ဒါရိုက်တာ ဒီလုံး၊ သင့်တင့်အောင်၏ မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှနည်းပြဆရာတို့... ဂျစ်ဦး ရှိနေပါ၏။

ဦးလင်းအောင်နှင့် သင့်တင့်အောင်အပါအဝင် ဆယ် ဦးဖြစ်ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူနှင့်မော်ဒယ်သင်တန်းနည်းပြတို့က... သက် သေများနေရာတွင်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။

“ ကဲ-ဖခင်အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဆရာတာရာ လင်းကပဲ မင်္ဂလာစကားလေးမြွက်ကြားပေးပါဦးခင်ဗျား ”

ဦးဘသက်က တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်က စကားပြောရန်လည်ချောင်းရှင်းလိုက်၏။ ဂျာနယ်ဓာတ်ပုံဆရာက ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်နေရာမှထသည်။ ဂျာနယ်လစ်က အသံဖမ်းစက်ကလေးကို အားလုံးဝိုင်းထိုင်နေသည်။ စားပွဲခုံပေါ်သို့ခလုတ်ဖွင့်၍အသာချထားလိုက်၏။

“ အထွေအထူးပြောစရာမရှိပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့မောင်သင်္တင်အောင်ကို မွေးစားတာဟာ အဓိကကတော့ချစ်လို့ပါ။ နောက်တစ်ချက်က ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါ။ အများသိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်မွေးစားဖခင်ကြီးဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ အမွေးစားခံသားတစ်ယောက်ပါ ...

“ ကျေးဇူးရှင်ကြီးဦးချမ်းငြိမ်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၈နှစ်၊ တိတိကျကျဆိုရရင် ၁၉၇၀ခုနှစ်က ကျွန်တော်ကိုမွေးစားခဲ့ပါတယ် ”

ဦးဘသက်ကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုရင်းထောက်ခံလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော ၂၈နှစ်ကကြုံခဲ့ရသော... ယခုလိုအခန်းအနားမျိုးကို တရားသူကြီးဦးဘသက်ပြန်လည်အမှတ်ရမိလေသည်။

နာမည်ရစကလောင်ရှင်လေး တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းကို သူဌေးကြီးဦးချမ်းငြိမ်းကမွေးစားခဲ့ရာတွင်... လူကြီးသူမများ ရှေ့မှောက်၌ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်ပွဲ၌... ဥပဒေဘွဲ့ရခါစ မောင်ဘသက်သည် ဆရာဖြစ်သူနှင့်အတူထိုပွဲကိုတက်ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ယနေ့အချိန်မှာတော့... ဦးလင်းအောင်ခေါ်တာဝန်လင်းက သူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် မွေးစားပြန်ရာ သူသည်တရားသူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးရသည်။ အဓိကကျသောနေရာတွင်ပါဝင်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။

“ ဖေဖေဦးချမ်းငြိမ်းဟာ စာပေနယ်မှာမထင်မရှားနဲ့ ကျင်လည်နေရတဲ့ကျွန်တော်ကို မွေးစားပြီးမြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့လို့ ကျွန်တော်ဟာတက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ထင်ရှားတဲ့စာရေးဆရာတစ်ဦးဘဝကိုရောက်ခဲ့ရတာပါ...”

ဆောင်းလုလင်

“ မောင်သင့်တင့်အောင်ရဲ့အရည်အချင်းတွေကိုမြင်လို့ ကျွန်တော့ဘဝနဲ့ကိုယ်ချင်းစာပြီး မြေတောင်မြောက်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ သိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာသားသမီးမရှိတဲ့မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ...ကျွန်တော်အမွေကိုဆက်ခံဖို့ သားထောက်သမီးခံကလည်းမရှိလို့ တောက်မဲ့မီးခဲတရဲရဲဆိုသလို အရည်အချင်းရှိတဲ့မောင်သင့်တင့်အောင်ကို ထွန်းပေါက်အောင် မြင်အောင် မြေတောင်မြောက်ပြီး ကျွန်တော်အမွေအနှစ်တွေကို ပါဆက်ခံစေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲခင်ဗျား ”

ဦးလင်းအောင်၏စကားများကို အားလုံးကငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း... ဦးလင်းအောင်၏စိတ်ထားမြင်မြတ်ရက်ရာမျှကို အသိအမှတ်ပြုနေမိကြသည်။

“ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ဒါလောက်ပါပဲခင်ဗျား၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်တော်သား အနုပညာနယ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်အောင်ဘယ်လိုပံ့ပိုးပေးမယ်ဆိုတာတော့ လူကြီးမင်းများစောင့်ကြည့်ကြစေလိုပါတယ်... ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဦးလင်းအောင်က စကားကိုနိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

သင့်တင့်အောင်၏ဖခင်ရင်းဖြစ်သူ ဦးမြတ်သွယ်သည် မျက်ရည်ဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ... ငိုသံစွက်သောအသံတုန်တုန်ဖြင့်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်သားအတွက် ဝမ်းလဲသာ၊ ဂုဏ်လည်းယူမိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က နယ်မှာနေတဲ့သူတွေ၊ ကျွန်တော်ဆိုလည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတော့ သားလေးရဲ့အနုပညာအတွက် ဘာမှအထောက်အကူမပေးနိုင်ပါဘူး၊ ခုလိုဆရာကြီး ဆရာတာရာလင်းက ကျွန်တော်သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို မြေတောင်မြောက်ပျိုးထောင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ဆရာကြီးကိုလဲကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးမြတ်သွယ်၏အသံသည် တုန်ယင်ကာ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဦးဘသက်က တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စကားဝိုင်းကို ရွှင်ပျံသွက်လက်သော အပြောဖြင့် ပြန်လည်စိုပြေစေလိုက်သည်။

“ ကဲ-မင်္ဂလာရှိတဲ့ညချမ်းမှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့အခန်းအနားအတွက်... ဆရာတာရာလင်းနဲ့ မောင်သင့်တင့်အောင်တို့သားအဖ အနုပညာနယ်မှာ အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းဖို့အတွက်... ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းပြီးဆုမွန်ကောင်းတောင်းကြစို့ဗျား ”

ဦးဘသက်က သူ့ရှေ့ရှိဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ မြှောက်ရင်းပြောလိုက်သည်။

လူအားလုံးကိုယ်ရှေ့ရှိဖန်ခွက်အသီးသီးကို ကောက်ကိုင်မြှောက်ကာ ဖန်ခွက်အချင်းချင်းထိခတ်စေလိုက်ပြီး... နှုတ်မှသံ ပြိုင်ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

“ ချီးယားစ် ”

တီဗွီဖန်သားပြင်မှမြင်ကွင်းများက ဖြတ်ကနဲပျောက်သွားသည်။

သူက သူ့လက်ထဲရှိအဝေထိန်းကိရိယာဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကိုလှမ်း၍ ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဘာလဲ၊ ဘာအောင်မြင်မှုသရဖူလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက် အောင်မြင်မှုလဲ၊ သွား- သွားစမ်း ”

သူသည် လက်ထဲမှရမုန်ကွန်ထရိုးကို တီဗွီရှိရာသို့ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ အဝေထိန်းကိရိယာလေးသည် တီဗွီမှန်သားပြင်ကိုထိခတ်ကာ အဝေသို့လွင့်စင်သွားလေသည်။

သူသည် ဦးလင်းအောင်က သင့်တင့်အောင်ကိုမွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်ညက ရိုက်ထားသော ဗွီဒီယိုခွေကိုပြန်ကြည့်ပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သူသည်သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း ဤဗွီဒီယိုခွေကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြန်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်တိုင်းလည်းဒေါသထွက်ရသည်။ မကြည့်ပဲလည်း မနေနိုင်ပါချေ။

မကြည့်ပဲမနေနိုင်ရသည်အကြောင်းမှာ... သူ့ကိုယ်သူ သင့်တင့်အောင်အဖြစ်နှင့် သင့်တင့်အောင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် သူ၏ဝိညာဉ်ကိုတွဲရက်မြင်ရခြင်းမှာ... ဤအခန်းအနားတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ယခု ဒေါသပေါက်ကွဲနေသော ‘သူ’ သည်...

ခန္ဓာကိုယ်အားဖြင့်အိုမင်းနေပြီး၊ အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထို... သက်ကြီးရွယ်အိုခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ‘သူ’က... အခန်းနံရံရှိကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့သို့သွားရောက်ကာ မှန်ထဲမှာပေါ်လာသည်။ သူ့ပုံရိပ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှအဘိုးအိုတစ်ဦးက သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေလေ၏။

“ မဟုတ်ဖူး၊ အဲဒါ ငါမဟုတ်ဖူး၊ ဒါ လူယုတ်မာကြီး လုပ်ကြံထားတဲ့အပုပ်ကောင်ကြီး၊ ဖုတ်ကောင်ကြီး၊ ငါကနုပျိုသန်စွမ်းတဲ့လူငယ်လေး၊ ငါဟာသင့်တင့်အောင်၊ ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုခွာပြီး ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုယူသွားတဲ့အယုတ်တမာကောင်ကြီး မြန်မြန်သေပါစေဗျာ၊ **ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်** ဆိုတဲ့မှော်ရူးကြီး မြန်မြန်သေပါစေ၊ အီး-ဟီး-ဟီး- - ”

သူက သူ့ရူးတစ်ယောက်သဖွယ် အော်ဟစ်ကြိမ်းဝါးရင်း ယူကြိုးမရစွာဟစ်ငိုလိုက်သည်။

သူ၏ပေါက်ကွဲကြိမ်းမောင်းသံက **မြေအောက်ခန်း**တစ်ခုလုံးကိုလွှမ်းမိုးကာ ပဲ့တင်ထပ်မြည်ဟည်းသွားလေသည်။

ငါးနှစ်ကြာမျှ မြေအောက်ခန်းတွင် ပိတ်လှောင်ခံထားရသောသူသည်... ရူးသွပ်လုနီးပါးစိတ်နှလုံးနောက်ကျူရှုပ်ထွေးကာ ဒေါသနှင့်နာကျည်းမှုရောထွေးရင်း အတန်ကြာမျှရှိက်ငိုနေမိ၏။

တကယ်တော့... သူသည် ဤသို့ပင် သူ့ဘဝသူ့သတိရတမ်းတမိတိုင်း ငိုခဲ့ရသည်အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါ။

ဆောင်းလုလင်

သူသည် အမှန်တကယ်ပင် သွက်သွက်ခါရူးသွပ်သွား
လိုက်ချင်ပါသည်။ ရူးနေတာကမှ သူ့ရဲ့ခံစားမှုကိုသက်သာရာရ
စေပါဦးမည်။

ခုတော့ အမှန်တရားကိုရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့်
မျှော်လင့်ချက်မဲ့ဘဝကြီးထဲတွင် ပျင်းရိချောက်သွေစွာရှင်သန်နေ
ရခြင်းက... သူ့စိတ်ကို မခံချိမခံသာဖြစ်စေသည်။

သူသည်... သင့်တင့်အောင်အပြစ်နှင့် လှပ၍ပျော်မွေ့
ဖွယ်ကောင်းသောဘဝကို၎င်း၊ သူ၏ဘဝထဲသို့ တက္ကသိုလ်တာရာ
လင်းဟုအမည်ခံထားသည်မိစ္ဆာဆိုးတစ်ကောင်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပုံ
များကို၎င်း... တစ်ခုချင်းပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်ဆင်ယင်ထားသောဝတ်စုံမှာ ပြင်သစ် ကုပွကီတစ်ခုမှထုတ်လုပ်လိုက်သော ညနေခင်းဝတ်စုံဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံသည် သင့်တင့်အောင်၏ရင်အုပ်ကျယ်၍ ရှုပ်တိုက်သောဗိုက်သားပြင်၊ ရှည်သွယ်သောပေါင်တံရှိသည်။ မြင့်မားသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် အတိအကျ လိုက်ဖက်ညီထွေရှိနေပါ၏။

သင့်တင့်အောင်က အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်ထားပြီးဖြစ်သော မော်ဒယ်ဘိုင်းလမ်းလျှောက်ဟန်ဖြင့် စင်မြင့်၏နောက်ဖက်ဒေါင်မှ ရှေ့ဖက်ရှိတခြားတစ်ဖက်ဒေါင်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လှပစွာလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သီးသန့်ခန်းမတစ်ခုလုံး မီးများမိန့်သွားပြီး ... လွင်၍တောက်ပသောဆလိုက်မီးတစ်ခုကသာ စင်ပေါ်ရှိသင့်တင့်အောင်လျှောက်လှမ်းသွားရာနောက်သို့ လိုက်၍ထိုးပြနေသည်။

အစီအစဉ်ကြေညာသူအမျိုးသမီးအသံဖြင့် ... ပြင်သစ်ဖြစ်ညနေခင်းဝတ်စုံအကြောင်းရှင်းလင်းချက်က ဆောင်းဘော်စ်များမှတစ်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှင်းလင်းချက်စကားသံအဆုံး ... သင့်တင့်အောင်၏ကိုယ်ဟန်ပြုမှုကအချိန်ကိုက်ရပ်အသွား ... ခန်းမတစ်ခုလုံးမီးများပြန်လင်းလာသည်။

လက်ခုပ်သံများလည်း တဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်လာပါ၏။

ပရိသတ်ကိုဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ကာ သင့်တင့်အောင် စင်ပေါ်မှ လှပစွာဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းလုလင်

နောက်ဖက်ရှိ အဝတ်လဲခန်းသို့လှမ်းအသွား ...
“ မောင်သင့် ”

တိုးညှင်းစွာလှမ်းခေါ်လိုက်သော နည်းပြဆရာ၏အသံ
ကြောင့်... သင့်တင့်အောင်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

သူ၏မော်ဒယ်နည်းပြဆရာဂျော်နီသွင်က စားပွဲတစ်လုံး
တွင်ထိုင်ရင်း လက်ယပ်လှမ်းခေါ်နေသည်။ ဂျော်နီသွင်နှင့်တစ်
ဝိုင်းထဲတွင် ခန့်ညားသောလူကြီးတစ်ဦးထိုင်နေလျက်... သူ့ကို
စိတ်ဝင်တစားလှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

သင့်တင့်အောင်က သူတို့စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်
သည်။

“ ထိုင်၊ မောင်သင့်၊ မင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးမလို့ ”

မိတ်ဆက်ပေးမည်ဆို၍ မထိုင်သေးပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုပြုံး
ပြလိုက်သည်။ သင့်တင့်အောင်၏နှုတ်ခမ်းညာဖက်မှာ သွား
တက်ကလေးပေါ်သွားသည်။ ဤသွားတက်ကလေးသည် သင့်
တင့်အောင်အား ပို၍စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းစေရန် ဖန်တီးပေးထား
သည်မွေးရာပါအလှတစ်ပါးဖြစ်ပါ၏။

“ အိုး-ဂျော်နီ၊ မောင်ရင့်တပည့်က အနီးကပ်ကြည့်မှ
ပိုပြီးလှနေပါလားကွယ်၊ Very handsome ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ချီးကျူးစကားကြောင့်... သင့်တင့်အောင်
ကကိုယ်ကိုညွတ်ရင်း...

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အန်ကယ်ခင်ဗျား ”

...ဟုပြောလိုက်သည်။ ဒါလည်း လေ့ကျင့်ပုံသွင်းထား
သည်အမူအရာတစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

ဂျော်နီသွင်က သူ၏မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှ တပည့်ဖြစ်သူ
သင့်တင့်အောင်၏ရည်မှန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာများ
ကိုကြည့်၍ ဂုဏ်ယူသောအပြုံးကိုပြုံးလိုက်သည်။

“ မောင်သင့်ရေ၊ ဒီအန်ကယ်က ဦးလင်းအောင်တဲ့၊
အန်ကယ်ကစာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊ စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်
တာဝန်လင်းဆိုတာ အန်ကယ်ပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ... ”

သင့်တင့်အောင်က နာမည်ကြီးစာရေးဆရာဆိုသော အသိကြောင့် အထင်ကြီးလေးစားသွားသည်။

“ အန်ကယ်ကနာမည်ကြီးပဲ၊ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးပါသတ်ခင်ဗျား ”

အမှန်က တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ဝတ္ထုများကိုသင့်တင့်အောင်မဖတ်ဖူးပါ။ တက္ကသိုလ်တာရာလင်းကျော်ကြားစဉ်ကာလက သင့်တင့်အောင်အရွယ်မရောက်သေးပေ။ တာရာလင်း၏အမည်ကိုကြားရုံသာကြားဖူးသည်။ တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ဝတ္ထုအသစ်များမထွက်တော့သည်မှာပင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ဝတ္ထုအဟောင်းများသာ ဒုတိယအကြိမ်ရိုက်၊ တတိယအကြိမ်ရိုက်အဖြစ် တစ်နှစ်တစ်အုပ်နှစ်အုပ်လောက်ထွက်ဖြစ်တော့သည်။ သင့်တင့်အောင်က လူမှုရေးအရပဋိသန္ဓာရစကားဆိုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ဦးလင်းအောင်ကလည်း ဝါရင့်အတွေ့အကြုံများသူစာရေးဆရာတစ်ဦးပီပီ... သင့်တင့်အောင်အတည်ပေါက်လှိမ့်လိုက်သည်ကို ရပ်မိသိရှိပုံရပါသည်။ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်လောကပတ်ဝန်းကျင်မှာ သည်လိုပဲကြုံနေကျမို့ ဦးလင်းအောင်ကပြုံးပဲနေလိုက်သည်။

“ မောင်သင့်က ကျွန်တော်တပည့်ထဲမှာတော့အလားအလာအရှိဆုံးပါပဲအန်ကယ် ”

ဦးလင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ၏။

ဦးလင်းအောင်ကစတင်၍ သင့်တင့်အောင်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သင့်တင့်အောင်နှင့်ဦးလင်းအောင်တို့ လက်ချင်းဆွဲ၍ နွေးထွေးစွာနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ ထိုင်-မောင်သင့်၊ အန်ကယ်ဦးလင်းအောင်က မင်းနဲ့အလုပ်တွဲလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ကျော်နီသွင်၏စကားကြောင့် သင့်တင့်အောင်၏ရင်မှာ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ အနုပညာနယ်မှာအောင်မြင်ရန်ငွေကြေး ဂျော၊ အသိုင်းအဝိုင်းပါ ချို့တဲ့ရှာသည်သူအဖို့... မြေတောင် မြောက်ပေးမည် ငွေရှင်လုပ်ငန်းရှင်ကိုမျှော်လင့်မိသည်ကို ဝန်ခံ ရပေမည်။

“ ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ် ”

သင့်တင့်အောင်က ရိုကျိုးစွာပြောလိုက်ပြီး လွတ်နေ သောကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ အန်ကယ်က မောင်သင့်တင့်အောင်ပါတဲ့မော်ဒယ် ရှိုးသုံးလေးပွဲလောက်ကြည့်ဖူးပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ် ”

“ နှလုံးခုန်သံများ-စီးရီးကြော်ငြာနဲ့ တီသုံးလုံးကိတ်မုန့် ကြော်ငြာတွေမှာလည်း မောင်သင့်တင့်အောင်ကိုသတိပြုမိခဲ့ပါ တယ် ”

“ ဟာ-အန်ကယ်၊ အဲဒီတီဗွီကြော်ငြာနှစ်ခုစလုံးမှာ ကျွန်တော်ကအရံအနေနဲ့စက္ကန့်ပိုင်းလေးဖြတ်ကနဲပါတာပါ။ အန် ကယ်ကသတိထားမိသားပဲ ”

“ ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊သတိထားမိဆို မောင်သင့်တင့်အောင် ရဲ့ရုပ်လက္ခဏာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟာ အန်ကယ်စိတ်ကူးထဲက သူ့ရဲ့ ကောင်းနဲ့တူနေတာကိုး ”

“ ဗျာ ”

“ အန်ကယ်စိတ်ကူးပုံဖော်ထားတဲ့ဇာတ်ကောင်မင်းသား ဟာ မောင်သင့်တင့်အောင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေအရှိဆုံးပါပဲ ကွယ် ”

“ ကျွန်တော်နားမလည်သေးဘူးအန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ကို ကိုကျော်နီခေါ်သလို မောင်သင့်လို့ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ နာမည် အပြည့်အစုံရွတ်ရတာပင်ပန်းပါတယ် ”

ဦးလင်းအောင်ကပြုံးလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ အန်ကယ်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာမောင်
ရင်ကိုပြောထားပြီးပြီနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ အန်ကယ်ကျော်ကြားခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်
ဆယ်လောက်ကပါ။ အန်ကယ်တို့ခေတ်ကစာရေးဆရာတွေဟာ
ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်ထားပြီးရေးဖွဲ့လေ့ရှိကြတယ်ကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက စုံထောက်မောင်စံရှားကိုပင်
တိုင်ထားသလို၊ ဆရာဒဂုန်ရွှေများက စုံထောက်ဦးထင်ပေါ်လို့
ရေးခဲ့တယ်။ ဒါလည်း နိုင်ငံခြားစာပေတွေကတစ်ဆင့်မြစ်ဖျားခံ
လာတာပေါ့လေ။ အန်ကယ်တို့ခေတ်အထိပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်
ထားပြီးရေးဖွဲ့ကြတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ခေတ်စားခဲ့တယ်ကွဲ့ ”

ဆရာတက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်ကို
စာဖတ်လေ့မရှိသောသင့်တင့်အောင်မသိပါပေ။ ခပ်စောစောက
ဦးလင်းအောင်၏ဝတ္ထုများကိုဖတ်ဖူးပါသည်ဟုဖိုးထားမိသဖြင့် ...
သင့်တင့်အောင်မျက်နှာပူမိသေးသည်။

“ တက္ကသိုလ်တင်မြင့်က မိန်းမဇာတ်ကောင်လေးလေး
မြင့်ကိုပင်တိုင်ရေးခဲ့သလိုပေါ့ကွယ်။ ဆွေလှိုင်ဦးကလည်း သူ့
မင်းသားကိုဘခက်လို့ပင်တိုင်ထားခဲ့တယ် ”

“ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်အန်ကယ်။ ဆားပု
လင်းနှင်းမောင်တို့၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်တို့လိုပေါ့နော် ”

သင့်တင့်အောင်က လောလောဆယ်ထွက်နေသည့် သူ
သိသောဝတ္ထုများကို ကိုးကား၍ပြောလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစုံထောက်ဇာတ်ကောင်
တွေကပုံသေစရိုက်တွေပဲ။ ဘယ်ဇာတ်လမ်းမှာဖြစ်ဖြစ်စုံထောက်ပဲ၊
ဒီလိုအတွေးအခေါ်၊ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက
အစအတူတူပဲ... ”

“ တက္ကသိုလ်တင်မြင့်တို့၊ ဆွေလှိုင်ဦးတို့ကတော့ စ
ရိုက်ကိုအရှင်ထားတယ်။ လေးလေးမြင့်ဟာဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ

ဆောင်းလုလင်

ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပေမယ့် တခြားဇာတ်လမ်းတွေမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ လေယာဉ်မယ်၊ ဆရာဝန်မ...စသဖြင့် ဇာတ်လမ်းအရ စရိုက်ပြောင်းပြီးလှုပ်ရှားတယ်၊ ဆွေလှိုင်ဦးကလည်း ဘခက်ကို ဒါးဘခက်၊ စက်ဘခက်၊ စန္ဒယားဘခက်...စသဖြင့် ဇာတ်လမ်းအရ စရိုက်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီးရေးခဲ့တာပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဆရာတာရာလင်း၏စကားများကို သင့်တင့်အောင်သာမက ဂျော်နီသွင်ကပါ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေခဲ့သည်။ ဦးလင်းအောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့်သည်လောက်နီဒါန်းပျိုးနေပါလိမ့်ဟု သူတို့နှစ်ယောက်လုံးစိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

စင်မြင့်ပေါ်မှ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပြပွဲမှာ မပြီးဆုံးသေးပေ။ စင်မြင့်ဆီမှရောင်စုံဆလိုက်မီးများက တစ်ချက်တစ်ချက် သူတို့စားပွဲဆီဝေကျလာ၏။ လက်ခုပ်သံများကလည်း မစဲအောင် ထွက်ပေါ်ဆဲ။

သင့်တင့်အောင်နှင့်ဂျော်နီသွင်ကတော့ ဦးလင်းအောင်၏စကားများထဲတွင်စိတ်ဝင်စားကာ... ခန်းမထဲမှဖျော်ဖြေပွဲကို အာရုံမထားမိတော့ပေ။

“ အန်ကယ်ဂဲပင်တိုင်မင်းသားဟာလဲ စရိုက်ရှင်ပဲ ”

“ အန်ကယ်ဂဲမင်းသားက ”

“ အာကာဘို တဲ့ ”

“ အာကာဘို ”

သင့်တင့်အောင်ကပဲ့တင်ထပ်ရွတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ အာကာဘိုဟာအမြဲတမ်းအားနည်းသူဖက်ကရပ်တည်တယ်၊ အာကာဘိုဟာ စွန့်စားရဲတယ်၊ စွန့်လွှတ်ရဲတယ်၊ အချစ်မှာလဲသစ္စာတရားကြီးမားတယ်၊ ယောကျ်ားပီသပြီး ရုပ်ရည်ချောမောတယ်၊လှုပ်ရှားမှုမှာလည်းသွက်လက်ဖြတ်လတ်တယ်၊ ကိုယ်ခံပညာမျိုးစုံတတ်ကျွမ်းတယ်၊ အမှန်တရားအတွက် စွန့်လွှတ်စွန့်စားတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေမှာ အာကာဘိုဟာ ပါဝင်အသုံးတော်ခံလေ့ရှိတယ်ကဲ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ... ”

“ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်၊ တချို့ဆို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်ပြန်ထုတ်နေရဆဲပါ။ အဲ... ဝတ္ထုအောင်မြင်ကျော်ကြားတာနဲ့ အားလျော်စွာ ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းခဲ့တာတွေလည်းရှိပါတယ် ”

ဦးလင်းအောင်က သူ့ဝတ္ထုများကိုရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနှစ်ကားအမည်ကိုရွတ်ပြလိုက်သည်။

“ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူးကွယ် ”

နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရင်း ခေါင်းရမ်းကာပြော၏။

“ မအောင်မြင်တာဟာလည်း မဆန်းဘူးလေ၊ အန်ကယ်ကဇာတ်လမ်းကို ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဆန်ဆန်သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရေးထားတာ၊ အန်ကယ်ဝတ္ထုထဲမှာ ဝေဟင်ထဲမှာလှုပ်ရှားတဲ့အခန်းတွေ၊ ရေအောင်တိုက်ပွဲတွေ၊ တောတွင်းစွန့်စားခန်းတွေ၊ မင်းသားနဲ့လူဆိုးတိုက်ခိုက်ရာမှာ မင်းသားရဲ့ ကိုယ်ခံပညာပြကွက်တွေ... စိတ်ကူးဆန်းသလောက် ထည့်ရေးထားတာကလား၊ ရုပ်ရှင်က ဘယ်မီအောင် ရိုက်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ အဲဒီခေတ်က အဖြူအမည်းရုပ်ရှင်ခေတ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ စက်မှုပိုင်းအရလည်း အားနည်းခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့...မင်းသား ”

ဦးလင်းအောင်က သူ့ဇာတ်လမ်းတွင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်မင်းသားအမည်ကိုပြောပြသည်။

“ စောစောကအန်ကယ်ပြောပြတဲ့ အာကာဘို့စရိုက်နဲ့ အဲဒီမင်းသားပုံစံကိုစိတ်ကူးထဲမှာယှဉ်ကြည့်ပေတော့၊ ရယ်စရာကြီးဖြစ်မနေဘူးလားကွယ်၊ မင်းသားက အဲဒီအချိန်ကတည်းက အသက်၃၀ကျော်နေပြီ၊ လူကသေးသေးညက်ညက်၊ ထုတ်လုပ်တဲ့သူကလည်း ဈေးကွက်ဝင်နာမည်ကျော်မင်းသားကိုရွေးရတာကိုး၊ မြန်မာရုပ်ရှင်လောကမှာအားနည်းချက်ကဒါပဲ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်နဲ့လိုက်မယ်လူကိုရွေးခွင့်မရှိဘူး၊ အခုခေတ်ထိ ဒီလိုပါပဲ၊ အဲဒီမှာ အန်ကယ်ဇာတ်လမ်းလဲပျက်တော့တာပဲ၊ အာကာဘို့စရိုက်လည်းမပေါ်တော့ဘူး ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်ကပြောရင်း နာကျည်းဟန်၊စိတ်ပျက်ဟန် ပေါ်လာသည်။

“ ရုပ်ရှင်မရိုက်ရတာကမှတော်သေးရဲ့ကွယ်၊ ရိုက်မှစိတ်ပျက်ရတော့တာပဲ။ ...အန်ကယ်ဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက တစ်နေ့ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေကို အဆင်မီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေအဖြစ် ထုတ်လုပ်ဖို့စိတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ စက်မှုပိုင်းအရရော၊ အတတ်ပညာပိုင်းအရပါ ရုပ်ရှင်ဖက်မှာအထိုက်အလျှောက်တိုးတက်လာပါပြီ။ စာရေးအားနည်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဖက်လှည့်ဖို့ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို လေ့လာနေတာပဲ။ ငွေကိုလိုသလို သုံးနိုင်တဲ့အင်အား အန်ကယ်မှာရှိပါတယ်။ ခက်နေတာက အာကာဘိုအဖြစ်သရုပ်ဆောင်ပေးမယ်မင်းသားပဲ ”

ဦးလင်းအောင်၏ ဆိုလိုရင်းကိုသဘောပေါက်သလိုရှိလာသည်။

သင့်တင့်အောင် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

“ မောင်သင့်ကိုမြင်ရတော့ အာကာဘိုနဲ့အတူဆုံးလူတယောက်အဖြစ်ခံစားမိတယ် ”

“ အန်... အန်ကယ် ... ”

သင့်တင့်အောင်သည် တစ်ခုခုကိုပြောချင်ပေမယ့် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် နှုတ်ဆွံ့နေသည်။

ကျော်နီသွင်က အားရဝမ်းသာလေသံဖြင့်ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ အန်ကယ်က အန်ကယ်ထုတ်လုပ်မယ့်ဇာတ်ကားတွေမှာ မောင်သင့်ကိုမင်းသားတင်မယ်လို့ဆိုလိုတာလားဟင် ”

လူငယ်နှစ်ဦး၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို နားလည်သောအပြုံးဖြင့် ဦးလင်းအောင်ကပြုံးပြလိုက်သည်။

“ အာကာဘိုဇာတ်ကောင်ကိုမင်းသားတစ်ယောက်ထဲက ပင်တိုင်သရုပ်ဆောင်စေချင်တယ်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းအဖြစ် ပထမပိုင်းမှာ ရှောင်ကွန်နရီကချည်းသရုပ်ဆောင်ခဲ့သလိုပေါ့။ အန်ကယ်

ဆောင်းလုလင်

ဖန်တီးထားတဲ့အာကာဘိုစရိုက်ဟာ မောင်သင့်နဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံး ပါပဲ ”

“ ဒါ... ဒါဖြင့်... အန်ကယ်က မောင်သင့်ကိုမင်းသား တင်မယ်ပေါ့နော် ”

“ ယတိပြတ်တော့အန်ကယ်မပြောပါရစေနဲ့ဦး၊ လက်ရှိ အခြေအနေမှာတော့ မောင်သင့်ဟာ အန်ကယ်မျက်စိအတွေ့ဆုံး လူပါ။ လုပ်ငန်းက ငွေသိန်းသန်းကုဋေချီပြီးရင်းနှီးရမှာ၊ ပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးကိုတင်ပြုရမယ်အလုပ်၊ အောင်မြင်ရင်ကမ္ဘာ့ဈေး ကွက်ထိဝင်ဆန်ဖို့ အန်ကယ်ကမှန်းထားတာ၊ မောင်သင့်ကို အန်ကယ်အနီးကပ်လေ့လာချင်ပါသေးတယ် ”

“ ဟာ-လေ့လာပါအန်ကယ်၊ မောင်သင့်ကိုအန်ကယ် သဘောကျမှာပါ။ ကျွန်တော့်အေဂျင်စီမှာ မောင်သင့်ကနဲပါတ် ဝမ်းမော်ဒယ်ဘွိုင်းပါအန်ကယ်၊ သူက ဂျူဒိုကရာတေးကိုယ်ခံပ ညာတွေလည်းတတ်ပြီးသား၊ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်းကတော့ အန်ကယ်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အန်ကယ်သဘောကျမှာပါလေ ”

ဂျော်နီသွင်က တပည့်အတွက်အားရဝမ်းသာစွာ စကား ပို့ပေးရှာသည်။ သင့်တင့်အောင်၏အောင်မြင်မှုသည် သူ၏မော် ဒယ်အေဂျင်စီကိုလည်း ဂုဏ်တက်စေမည်မဟုတ်ပါလား။

သင့်တင့်အောင်ကိုယ်တိုင်မှာတော့... ဝမ်းသာမှုအဟုန် ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးမူးမိုက်ပြာဝေသွားသလိုဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုပင်မမြင်နိုင်တော့ပဲ အသည်းနှလုံးတွေဗျန်းဗျန်းခါတုန်လှုပ်ပြီး ဆောက်တည်ရာမရ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိလေပြီ။

ယင်းသည်ပင်... ဦးလင်းအောင်ခေါ်စာရေးဆရာတက္က သိုလ်တာရာလင်းနှင့်ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ... ထိုစဉ်ကတော့... ဦးလင်းအောင်သည် သူ့ဘဝကိုထွန်းတောက် အောင်မြင်စေရန် ကောင်းကင်မှစေလွှတ်လိုက်သောတမန်တော် တစ်ပါးဟုပင် ကျေးဇူးတင်ထင်မြင်ခဲ့ပါလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

ညော်သည်ရောက်နေသည်ဆို၍ အဆောင်အောက်ထပ် သို့ဆင်းလာခဲ့သောသင့်တင့်အောင်သည်... မမျှော်လင့်ပဲ ဦးလင်းအောင်ကို ပါလာထဲ၌ ထိုင်လျက်တွေ့လိုက်ရသည်တွင် အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်သွားမိ၏။

“ ဟာ... အန်ကယ် ”

စာဖတ်နေရာမှဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဖတ်လက်စ စာအုပ်က လက်ထဲမှာကိုင်ရက်ပါလာသည်။ သူဖတ်နေသည့်စာအုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော၁၅နှစ်ခန့်ကထုတ်ဝေခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ မော်ဒယ်ရှိုးပွဲမှာ ဦးလင်းအောင်နှင့်ဆုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ... တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ဝတ္ထုများကိုတမင်ရှာဖတ်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သက်တမ်းရင့်စာအုပ်အငှားဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ တက္ကသိုလ်တာရာလင်း ဝတ္ထုများစီးရီးလိုက်ရှိနေပါ၍ ငှားဖတ်ခဲ့ရာသုံးအုပ်ဖတ်ပြီးပေပြီ။

ဦးလင်းအောင်က သင့်တင့်အောင်လက်ထဲတွင် သူ၏နုစဉ်ကလက်ရာကိုတွေ့လိုက်၍ ကြေနပ်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေပြန်ရှာဖတ်ဖြစ်တယ် အန်ကယ် ”

သင့်တင့်အောင်က ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ရင်းမှ... လက်ထဲကစာအုပ်ကိုမြှောက်ပြကာပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ များများဖတ်ဖြစ်ရင် အာကာ ဘိုရဲ့စရိုက်ကိုမောင်သင်စိတ်ဝင်စားကြည့်လို့ရလာမှာပါ ”

ဦးလင်းအောင်စကားက သင့်တင့်အောင်ကို တအား တက်သွားစေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့လျှင် အာကာဘိုနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ဖို့မျှော်လင့်ချက်ပေးခဲ့သော ဦးလင်းအောင်စကား များကြောင့် သူကလည်းဝတ္ထုဟောင်းတွေပြန်ဖတ်၍ လေ့လာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဘယ်ကလျည့်လာသလဲအန်ကယ် ”

“ ကြုံလို့ဝင်လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်သင့်ဆီတမင် လာခဲ့တာပါ ”

“ ဟာ-အားနာစရာအန်ကယ်ရာ၊ ကျွန်တော်ကိုတွေ့ချင် ရင်ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်လာတွေ့မှာပါ ”

“ အန်ကယ်က မင်းနေပုံထိုင်ပုံကိုပါသိချင်လို့ တမင် လာလိုက်တာပါ၊ အဆောင်လေးကသပ်ရပ်သားပဲ ”

ဦးလင်းအောင်က နှစ်ထပ်ယောကျာ်းလေးအဆောင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ အလုပ်အတူတူလုပ်ကြမယ်လူအချင်းချင်းဆိုတာ တ ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မကွယ်မဝှက်သိထားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လားကွယ် ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့- အန်ကယ်က ကျွန်တော်နဲ့အလုပ် လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားဟင် ”

သင့်တင့်အောင်က မဝံ့မရဲမေးလိုက်သည်။

ဦးလင်းအောင်က သင့်တင့်အောင်စိတ်လှုပ်ရှားသွား သောအမူအရာကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေမောင်သင့်ဖတ်နေတာတွေ့ရလို့ အခုချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါကွယ် ”

“ ဟာ... .. ”

သင့်တင့်အောင်၏တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက် သွားသယောင်ခံစားလိုက်ရသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ကဲ-မောင်သင်အကြောင်းတွေအန်ကယ်ကိုပြောပြပေ
တော့... ”

“ ကျွန်တော်အကြောင်း ဘာသိချင်တာလဲအန်ကယ် ”

“ မောင်သင်ရဲ့တစ်ဘဝလုံးပေါ့ကွယ်၊ ပထမဆုံးမောင်
သင်မွေးသက္ကရာဇ်၊ မွေးနေ့၊ မွေးလပြောပါဦး၊ အနုပညာလုပ်
ငန်းမှာ အောင်မြင်မှုရနိုင်-မရနိုင် ဗေဒင်မေးရဦးမယ်ကွဲ့၊ အ
ဟန့်အတားအနှောက်အရှက်ရှိရင် ယတြာချေသင်ချေရတာပေါ့
ကွာ၊ မောင်သင်တော့အယုံအကြည်ရှိရဲ့လားမသိဘူး၊ ဗေဒင်တို့
လက္ခဏာတို့ကိုလည်း လွတ်ထားလို့မဖြစ်ဖူးပေါ့ကွယ် ”

“ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်အန်ကယ် ”

သင်တင်အောင်က မွေးသက္ကရာဇ်အတိအကျကို ပြော
လိုက်ရာ ဦးလင်းအောင်က မှတ်စုစာအုပ်တွင်ရေးမှတ်ထား၏။

“ နာမည်ကဏေ၊ နာမည်ရင်းပဲလား ”

“ ကျွန်တော်နာမည်ရင်းက မောင်တင်အောင်ပါအန်
ကယ်၊မော်ဒယ်သင်တန်းဆင်းတဲ့အထိ တင်အောင်ပါပဲ၊ မီဒီယာ
နယ်ထဲဝင်ဖို့နာမည်ရွေးတော့... ဟိုဟာကောင်းနိုး၊ ဒီဟာကောင်း
နိုးနဲ့ အတည်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိတ်မုန့်ကြော်ငြာမှာပါခွင့်ရမယ်ဆို
မှ ကျွန်တော်ဆရာကိုဂျော်နီနဲ့နာမည်ရွေးကြတာ... ”

“ ကျွန်တော်က အော်တိုရေးပေးရင် နာမည်ရွေးမှာ
သင့်... ဆိုပြီး ထည့်လက်မှတ်ထိုးတတ်တယ်၊ သင့်-
တင်အောင် ပေါ့၊ သင်၏တင်အောင်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပါ၊ အဲဒါကို
ကိုဂျော်နီက တွေ့သွားပြီး သင်တင်အောင်လို့နာမည်ရွေးလိုက်
တာပါ ”

“ ကောင်းလိုက်တဲ့စိတ်ကူးကွယ်၊ တင်အောင်ဆိုတဲ့နာ
မည်ရိုးရိုးကြီးကို... နားဝင်လည်းချို့အောင်၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့လဲဆန်း
အောင် မောင်ဂျော်နီကရွေတတ်ပါပေ၊ ဒီနာမည်မျိုးက အနုပ
ညာနယ်မှာမရှိသေးတော့ ဆန်းလဲဆန်းတယ်၊ လှလဲလှပါတယ်
မောင်သင်ရေ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကျွန်တော်ဘဝကတော့ ဘာမှမဆန်းပါဘူးအန်ကယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ နယ်မှာပဲနေခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်စွန့်ပြီး ထွက်လာတာ အနုပညာနယ်မှာဝင်ဆန်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ အမေကကျွန်တော်ရ-တန်းနှစ်မှာဆုံး သွားတယ်။ အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်းရုံးအုပ်ကြီးပါ။ နောက်အိမ် ထောင်မပြုခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်စရိတ်ကို ခုထိထောက်ပံ့ နေရတာပါတယ်။ ခုချိန်ထိ အဖေ့ကိုအားကိုးနေရတုန်းပါပဲအန် ကယ်ရယ်။ အနုပညာဝါသနာပါလွန်းလို့သာ ရန်ကုန်စွန့်ထွက် လာရတယ်။ ဝင်ငွေရအောင်မရှာနိုင်သေးပါဘူး ”

ဦးလင်းအောင်က ဂရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ အန်ကယ်နဲ့ဘဝချင်းတူလိုက်တာ။ အန်ကယ်လည်း နယ်ကပဲ။ စာရေးခါစက ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နေခဲ့ရတာ။ ဒီလိုပေါ့ကွယ်။ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခိုင်မာမာထားရင် တစ်နေ့ အောင်မြင်ရမှာပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်းယုံကြည်ပါတယ် ”

ဦးလင်းအောင်က ယခုနေသည့်အဆောင်လခဘယ် လောက်ပေးရတယ်၊ တစ်လထမ်းစားရိတ်ဘယ်လောက်ကုန်သ လဲကအစ... အသေးစိတ်မေးမြန်းနေသည်။

“ မောင်သင့်မှာ ရည်းစားရောရှိသလား ”

သင့်တင့်အောင်မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးပြန်းသွားသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့- ရှိပါတယ် ”

“ ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ ဘယ်ကလဲ ”

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်သိချင်နေသည့် ဦး လင်းအောင်ကိုအံ့ဩမိရသည်။ သူက ကိုယ်ဘဝကိုမြေတောင် မြှောက်ပေးမည်သူဆိုတော့လည်း ပြောပြရပေတော့သည်။

“ အခု ကျွန်တော်ချစ်သူက ကျွန်တော်နဲ့မော်ဒယ်သင် တန်းအတူတူတက်ရင်းတွေ့ကြတာပါအန်ကယ် ”

“ အခုချစ်သူဆိုတော့ အရင်ချစ်သူရှိသေးတယ်ပေါ့ ”

ဆောင်းလုလင်

သင့်တင့်အောင်က ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ရယ်လိုက်သည်။
ချက်ချင်းမှာပင်... မလှပခဲ့သောအတိတ်ကိုသတိရကာ မျက်နှာ
တည်သွား၏။

“ အရင်ကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့မြို့ကပါ။ ငယ်
သူငယ်ချင်းထဲကပါပဲ။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ထွက်လာတဲ့အထိ ချစ်
သူတွေပါအန်ကယ်။ သူ့မိဘတွေက ကျွန်တော်မြို့မှာရှိကတည်း
က ကျွန်တော်နဲ့သဘောမတူကြဘူး။ ကျွန်တော်ကိုကြီးပွားမယ်
ကောင်မဟုတ်ဖူးတဲ့။ သူတို့က ကုန်သည်တွေ၊ သိပ်ချမ်းသာကြ
တယ်လေ။ ကျွန်တော်က အရပ်ပွဲတွေမှာ စတိတ်ရှိုးဆိုလိုက်၊
တေးသရုပ်ဖော်ကလိုက်နဲ့လုပ်နေတာကို သူ့မိဘတွေကကြည့်မရ
ဘူး။ အနုပညာကိုသူတို့နားမလည်ကြဘူးလေ ”

“ ဪ... ”

“ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
ကောင်မလေးကိုယောက်ျားပေးစားလိုက်ကြတယ်အန်ကယ်။ မန္တ
လေးကသူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့တဲ့။ အခုတော့ သူ့လဲမြို့မှာမရှိ
တော့ပါဘူး။ မန္တလေးပါသွားပြီပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်းမြို့ကို
မပြန်ဖြစ်တော့ဘူးအန်ကယ်။ ပြန်လည်းမပြန်ချင်တော့ဘူး ”

“ ဒီလိုပေါ့ကွယ်။ နှလုံးသားဝေဒနာဆိုတာ အရွယ်
ရောက်သူတိုင်း တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းခံစားရမြဲပါ။ မောင်
သင့်လည်းအခုချစ်သူအသစ်ရနေပြီဆိုတော့ဖြေသာမှာပါ။ အခု
မိန်းကလေးနဲ့ရော အဆင်ပြေလား ”

“ အခုကောင်မလေးက ဖော်ဒယ်သင်တန်းမှာအတူတူ
တက်ကြရင်းတွေ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုသိပ်ချစ်ရှာပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့်အန်ကယ်ရယ်- ကျွန်တော်ဘဝအကျိုးပေးကလည်း အ
ချစ်ရေးမှာကံမကောင်းပါဘူးဗျာ။ သူတို့လည်းချမ်းသာတဲ့အသိုင်း
အဝိုင်းကပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့သဘော
မတူဘူး ”

“ သူကရော၊ နာမည်ရနေပြီလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့် ”

ဆောင်းလုလင်

“ နှင်းပွင့်ဖြူ တဲ့၊ မော်ဒယ်ရှိုးတွေမှာ သူမပါပါဘူး အန်ကယ်၊ သူ့အိမ်ကသင်တန်းတက်တာသာခွင့်ပြုတာ၊ စင်ပေါ် မတက်ရဘူး၊ လူလုံးပြမဖြစ်ဖြေရဘူးလို့ကန့်သတ်ထားတယ် ”

“ ဪ... ဪ... ”

“ အနုပညာကိုနားလည်မှုမရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင် ဆန့်ဖို့မလွယ်ပါဘူးအန်ကယ်၊ အဲဒီလိုလူတွေက ပိုက်ဆံချမ်းသာ ရင်ပိုဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းကမိန်းက လေးတွေနဲ့မှကြုံရပါတယ်ဗျာ ”

“ အင်း... မောင်သင့်ခံစားချက်တွေကြားရတာ အန် ကယ်တောင်ငယ်မှုပြန်ပြီး နှလုံးသားခံစားချက်အချစ်ဝတ္ထုရေးချင် စိတ်ပေါက်လာပြီ ”

ဦးလင်းအောင်က အရွမ်းဖောက်လိုက်သည်။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ယောကျ်ားလေးဆိုတာ ဘယ် နေရာမဆို ဦးဆောင်တဲ့အပိုင်းကနေရတာကိုး၊ အနုပညာလုပ် ငန်းဆိုတာက မရေရာတော့ အောင်မြင်မယ်၊မအောင်မြင်ဘူး မ မှန်းဆနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့လည်း မိန်းကလေးရှင်ရဲ့မိဘ တွေအနေနဲ့ မယုံရဲတာကို အပြစ်မဆိုသာဘူးပေါ့လေ၊ မောင် သင့်အောင်မြင်မှုရခဲ့ရင် စီးပွားရေးကပါ အလိုလိုကပ်ပါလာမှာ ပါ၊ အဲလိုအခြေအနေမျိုးရောက်ရင်တော့ မောင်သင့်အပေါ် အ မြင်ကြည်သွားပါလိမ့်မယ်၊ အထင်ကြီးလာကြပါလိမ့်မယ်မောင် သင့်၊ ဒီတော့က မောင်သင့်အနေနဲ့ အောင်မြင်အောင်ကြိုး စားပြဖို့ပဲလိုပါလိမ့်မယ်၊ မောင်သင့်အောင်မြင်ဖို့ကို အန်ကယ် ကအစွမ်းကုန်ထောက်ပံ့သွားမှာပါကွယ် ”

“ မှန်လိုက်တာအန်ကယ်၊ တစ်နေ့မှာ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော်ကိုမော်ကြည့်ရအောင်ကြိုးစားမယ်အန်ကယ်၊ ကြိုးစား မှုရှိရင်အောင်မြင်မှုမလွဲမသွေရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ် ”

သင့်တင့်အောင်က အလေးအနက်ပြောလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

နှင်းပွင့်ဖြူက သူ့စကားများကိုအံ့ဩလွန်း၍ မယုံနိုင်
တောက်အောင်ဖြစ်နေရလေသည်။

“ ဪ... လောကမှာ ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိသေးတာ
ကိုး- နော် ”

“ ဒါပေါ့ဖြူ၊ အန်ကယ်ကမုဆိုးဘိုကြီး၊ သားသမီးလဲ
မရှိတာဟာ မောင်အတွက်အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ သူ့မှာတခြား
ပြန်ကြည့်စရာမရှိဘူးလေ၊ သူက သူ့ဇာတ်ကောင်အာကာဘိုကို
ရုပ်ရှင်မှာပါနာမည်ကျန်အောင် အစွမ်းကုန်လုပ်မှာဖြူရ ”

“ မောင်တော့ပွတာပဲ၊ မောင်အောင်မြင်ပါစေ၊ ရတဲ့
အခွင့်အရေးကိုလက်မလွတ်တန်းဆုပ်ကိုင်ထားပေတော့မောင် ”

“ မောင် ကြိုးစားမှာပါဖြူရယ် ”

နှင်းပွင့်ဖြူမျက်ဝန်းများက ဝမ်းသာမှုဖြင့်ကြည်လဲနေ
သည်။ ချစ်သူ၏ကံကောင်းမှုအတွက်ကြည်နူးရသလို... သူတို့
ဘဝအနာဂတ်လှပဖို့အတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင်
တစ်ခုလင်းလက်လာပြီမဟုတ်ပါလား ။

ဆောင်းလှလင်

“ မောင်အောင်မြင်မှ ဖြူနဲ့နီးရမှာ၊ အင်း...မောင်ကို အောင်လဲအောင်မြင်စေချင်တယ်၊ သိပ်နာမည်ကြီးသွားမှာလည်း ကြောက်တယ် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲဖြူ ”

“ အို...မောင်နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ရင် ကောင် မလေးတွေဝိုင်းနေမှာပေါ့၊ မောင် ဖြူကိုမေ့သွားမှာကြောက်တာ ပေါ့ ”

“ ကောင်မလေး၊ မောင်ကိုခုထိမယုံသေးပဲကိုး၊ လာ- ဒီနားတိုးစမ်း ”

သင့်တင့်အောင်ကနှင်းပွင့်ဖြူပခုံးကိုဆွဲပြီး သူ့နားကပ် စေလိုက်သည်။ ပြီ...နှင်းပွင့်ဖြူနားရွက်နားသို့ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကပ်ကာတစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။

“ % ÷ , ! * x + = _ ”

နှင်းပွင့်ဖြူထံမှ ကြည်နူးမှုရောစွက်သောရယ်သံခိုးခိုး ခစ်ခစ်များထွက်လာသည်။

သင့်တင့်အောင်တီးတိုးပြောလိုက်သောစကားမှာ... သူ တို့ချစ်သူနှစ်ဦးသာနားလည်သည်။ သင်္ကေတစကားတစ်ခုဖြစ်ပါ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ Code Wordတစ်ခုလည်းဖြစ် သည်။ ထိုသင်္ကေတစကား Code Wordကို သူတို့နှစ်ယောက်မှ လွဲ၍ မည်သူမှမသိ၊ နားလည်းမလည်ကြပေ။

“ ကဲ- ယုံပြီမဟုတ်လား ”

“ ယုံပါပြီမောင်ရဲ့ ”

“ အန်ကယ်ကမောင်ကို မနက်ဖန်သူအိမ်လာဖို့ဖိတ် ထားတယ်၊ အန်ကယ်က ဖြူနဲ့လဲတွေ့ချင်တယ်တဲ့ ”

“ ဟင်-ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ မောင်နဲ့ပတ်သက်သမျှလူတွေနဲ့ရင်းနှီးထားချင်လို့တဲ့၊ မောင်အသိုင်းအဝိုင်းကိုသိထားမှ မောင်အပေါ် နားလည်မှုရမှာ ”

ဆောင်းလုလင်

တဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်နားလည်မှုရှိမှ အလုပ်တွဲလုပ် လို့ကောင်းတာတဲ့ဖြူ ”

“ သူက အဆန်းပဲနော် ”

“ အန်ကယ်ကစာရေးဆရာကိုး၊ စိတ်ကူးကသူများနဲ့ ဘယ်တူမလဲ ”

“ မောင်ကိုစင်တင်ပေးမယ်၊ အလုပ်ရှင်ပဲ၊ ဖြူတွေ့ရ မှာပေါ့မောင်၊ ဒါပေမယ်... အခုလောလောဆယ်တော့ ဘယ် ဖြစ်ဦးမှာလဲ၊အိမ်ကလည်း မောင်နဲ့ပတ်သက်နေရင်လွတ်မှာမှတ် ဖူး၊ခုတောင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းက လစ်ထွက်လာတာလေ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ကလဲ အေးအေးဆေးဆေးမှ တွေ့ပေးမှာပါ ”

“ မောင်သာ အန်ကယ်ကြီးစိတ်ကြေနှပ်အောင်ဆက်ဆံ ပါမောင်၊ အလုပ်မလုပ်ရခင် မောင်ကိုစိတ်ပျက်မသွားအောင် ပေါ့၊ မောင်ကိုမယုံလို့ပြောတာမဟုတ်ဖူး၊ မောင်ကလူတကာ ချစ်အောင်နေတတ်ပြောတတ်တာသိတယ်၊ မောင်ကို တင် ပေး မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ ကံဖယ် သွားမှာစိုးလို့ ”

“ စိတ်ချပါဖြူရယ် ”

ခွဲရခါနီးမှာ ... သင့်တင့်အောင်က နှင်းပွင့်ဖြူနားကို ကပ်၍ သူတို့ရဲ့ Code Wordသင်္ကေတစကားလေးကိုပြောလိုက် သေးသည်။

“ % ÷ , ! * x + = _ ”

နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာမှာ အပြုံးပြင်ကြည်လင်ရွန်းမြသွား လေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

ခြံကြီးမှာကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာတွင်ရှိသော ဦးလင်းအောင်၏ခြံကြီးမှာ... ကေပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းပြီး ခြံ၏နောက်ဖက်ခပ်ကျကျတွင် တစ်ထပ်တိုက်အိုလေးတစ်လုံးသာ ထီးထီးတည်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေရပါသည်။

သင့်တင့်အောင်သည် သံတိုင်အတုတ်ကြီးများဖြင့်ကာရံထားသည်။ ခြံတစ်ခုခုမှ အတွင်းသို့လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ခိုင်ခန့်သပ်ရပ်ပုံရှိသော်လည်း အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှပေပြီ။ ဆေးအသစ်သုတ်၍ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း မရှိသောကြောင့် ညှိုးလျော်နွမ်းချောက်သည်ပုံပေါ်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ခြံထဲတွင်လည်း သစ်ပင်ကြီးများ၊ ခြံနွယ်များပြည့်နေပေ၏။

ဦးလင်းအောင်တစ်ယောက်ထဲနေသောခြံကြီးမှာ ကျယ်လွန်းလှပြီး... အုတ်တံတိုင်းအမြင့်အထူကြီးများပတ်ပတ်လည်ကာရံထားသောကြောင့် သီးခြားကမ္ဘာသဖွယ်ဖြစ်နေပေ၏။

သင့်တင့်အောင်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်ရန် တံခါးဘောင်အုတ်တံတိုင်းတွင် ရှာကြည့်လိုက်၏။ လျှပ်စစ်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုမတွေ့ရချေ။ ကြိုးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် လျှပ်ရမ်းစရာခေါင်းလောင်းလည်းမမြင်ရပါချေ။ ခက်နေပြီကော။ ဝေးလံသောတိုက်အိမ်ထဲကကြားရသည်ထိ အသံကုန်အော်ခေါ်ရတော့မည်ပုံပေါ်နေသည်။

ဤနေရာသည် ယခင်ကမြို့နှင့်အလွန်အလှမ်းဝေးသော သီးခြားဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ တိုးပွားလာသောလူဦး

ဆောင်းလုလင်

ရေနှင့်ခေတ်မီတိုးတက်လာသောလူနေမှုစနစ်ကြောင့် မြို့ပြဧရိယာကျယ်ပြန့်လာရာ...ယခုတော့ ဤနေရာတွင် ဥယျာဉ်မြို့တော်များ၊ ကွန်ဒိုမီနီယံများ၊စူပါမားကက်များနှင့်စည်ကားနေပေပြီ။

ဦးလင်းအောင်၏ခြံတစ်ခုထဲသာ ကွက်၍ ရှေးဟောင်းပုံစံအတိုင်းကျန်နေရစ်ခဲ့သည့်ကို တွေ့ရပါ၏။

သင့်တင့်အောင်က ခြံတစ်ခုသံတိုင်များကို ကိုင်လှုပ်ရန် ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ သံတိုင်များမှာ ကလေးလက်ကောက်ဝတ်ခန့်တုတ်နေပါ၍ လှုပ်သော်လည်း တုပ်တုပ်မှလှုပ်မလာပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့... အိမ်ထဲမှဦးလင်းအောင်ကြားအောင်အော်ခေါ်ဖို့ပဲဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ လာရောက်ဖို့ချိန်းထားပါ၍ အိမ်ထဲတွင်ဦးလင်းအောင်ရှိနေပါလိမ့်မည်။

သင့်တင့်အောင်က အော်ခေါ်ရန်အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

“ ဝင်ခဲ့ပါမောင်သင့်၊ အန်ကယ် တခါးကိုဒီကနေဖွင့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဝင်သာလာခဲ့ပါ ”

ဦးလင်းအောင်၏အသံသည် ပီပြင်ကြည်လင်စွာထွက်ပေါ်လာပါ၏။ နံရံအုတ်တံတိုင်းအတွင်းမှ ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အုတ်တံတိုင်းအတွင်းမှာ အသံလွှင့်စက်မြှုပ်ထားခြင်းပဲဖြစ်ပါလေမည်။

အသံဆုံးသည်နှင့်လေးလံသောသံတံတိုင်းကြီးသည် အလည်မှဟ၍... တခါးနှစ်ချပ်မှာအုတ်တံတိုင်းနံရံတစ်ဖက်တစ်ချက်စီသို့ဝင်သွားကြသည်။ လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံအရှိတွင် တခါးချပ်မှာတန့်သွား၏။

သင့်တင့်အောင်က ဟသွားသောတခါးပေါက်မှ ခြံအတွင်းသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

သူ့နောက်မှသံတခါးကြီးသည် အလိုအလျောက်ပြန်ပိတ်
သွားလေ၏။တခါးကို ဦးလင်းအောင်က အိမ်အတွင်းမှထိန်းချုပ်
ကိုင်တွယ်နေခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သည်လိုတော့လည်း ခေတ်အမီသားပါလား။

သင့်တင့်အောင်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်အကဲခတ်
လိုက်မှ... အုတ်နံရံကိုထွင်း၍ မြှုပ်ထားသောအသံလွှင့်စက်အ
သေးလေးကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ခြံနောက်ဖက်ရှိတစ်ထပ်တိုက်လေးရှိရာသို့လမ်းလျှောက်
လာသည်အချိန်သည်ပင် သုံးမိနစ်ခန့်ကြာပါ၏။

ဦးလင်းအောင်က တိုက်ကလေး၏အဝတွင်ရပ်လျှက်ကြို
ဆိုနေပေသည်။

“ လာဟေ့- မောင်သင့် ”

“ အန်ကယ်တစ်ယောက်ထဲနေတဲ့နေရာက ပျင်းစရာ
မကောင်းဘူးလားဗျာ၊ အင်းလေ... စာရေးဆရာတစ်ယောက်အ
တွက်တော့ အေးအေးလူလူစာရေးလို့ရတာပေါ့ ”

“ ဒါက အန်ကယ်ရဲ့မွေးစားဖခင်ကြီးအမွေပေးခဲ့တဲ့
တိုက်ပါမောင်သင့်၊ အန်ကယ်ဒီမှာအမြဲမနေပါဘူး၊ မြို့ထဲမှာ
အန်ကယ်တိုက်ခန်းရှိတယ်လေ၊ အန်ကယ်ဇနီးမဆုံးခင်ကလည်း
မြို့ထဲမှာပဲနေတာ၊ ဒီမှာအနေနည်းပါတယ်၊ အန်ကယ်ဇနီးဆို ဒီ
တိုက်ကိုတစ်ခေါက်ပဲရောက်ဖူးတယ်၊ကြောက်လို့ဆိုပြီး နောက်...
ခေါ်လို့မရတော့ဘူး ”

“ ဟင် ”

နောက်တစ်ခေါက်မလာချင်လောက်အောင်ကြောက်စရာ
ဘာများရှိလို့ပါလိမ့်၊

“ မောင်သင့်ကိုတော့ရောက်ဖူးအောင် တမင်ကို ဒီကို
ဖိတ်လိုက်တာပဲ၊ ကဲ-လာ မောင်သင့်၊ အထဲဝင်ကွဲ့ ”

အဝတွင်ရပ်စကားပြောနေရာမှ ဦးလင်းအောင်နောက်
သို့လိုက်ပြီး တိုက်ထဲဝင်လိုက်သည်။

အတွင်းပိုင်းကား ထူးခြားမှုမရှိ၊ ရှင်းလင်းနေပေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ရှေးဟောင်းဆက်တီတစ်စုံကိုသာ ဧည့်ခန်းတွင် တွေ့ရ၏။ ထူပိန်း၍ လေးလံပုံရသော ကနုတ်ပန်းများ ယက်ရှယ်ထားသည်။ ကုလားထိုင်ကြီးများနှင့် ခြေထောက်လေးဖက်ကို နဂါးလေးကောင် ပုံထုလုပ်ထားသော ကျွန်းစားပွဲကြီးတစ်လုံး။

ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းနံရံတွင် တော့ ပန်းချီကားကြီး နှစ်ချပ်ကနေရာ ယူထားသည်။ သင်္ဘောအောင်က လက်ရာ မြောက်လှသော ပန်းချီကားကြီး နှစ်ချပ်ကို ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ကုလားထိုင်မှာ ပင်မထိုင်မိသေး။

ပန်းချီပညာကို နားမလည်သော်လည်း လူအရွယ်အစား အတိုင်း ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကြီးများမှာ... အပြင်က သက်ရှိလူကိုယ်တိုင် မတ်တပ်ရပ်နေသလို ထင်ရအောင် ရေးဆွဲထားနိုင်သည်မို့ ရေးဆွဲသူ၏ ပညာကို ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“ ပန်းချီကားကြီးတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်၊ ညာဖက်ကပုံဟာ အန်ကယ်ဂဲ မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးချမ်းငြိမ်းပဲကွဲ့ ”

ဦးလင်းအောင်က ရှင်းပြရင်း ပန်းချီကားများ ရှိရာ နံရံဆီ လျှောက်သွား၍ သင်္ဘောအောင်လည်း နောက်မှလိုက်သွားလိုက်သည်။

သင်္ဘောအောင် စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ ညာဖက်မှ ဦးချမ်းငြိမ်းပုံမဟုတ်။ ဘယ်ဖက်မှ ရှေးဆန်လှသော လူပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ပုံဖြစ်သည်။ ပုံထဲတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာ ခေတ်အမြင်ဖြင့် ထူးဆန်းနေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မြန်မာဆန်ဆန် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရင်ဖုံးပါသော တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သည်အထိမထူးဆန်းလှသေး။ ထူးဆန်းသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အောက်ပိုင်းဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြစ်သည်။ အပေါ်ပိုင်းတွင် မြန်မာဆန်စွာ ခေါင်းပေါင်းနှင့် တိုက်ပုံနှင့် ဝတ်စားထားပြီး အောက်ပိုင်းကိုတော့ ဥရောပနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပေ၏။

သင်္ဘောအောင်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပုံကို အနီးကပ်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးကြည့်လိုက်သည်။ အကယ်၍များ ယခုခေတ်တွင်

ဆောင်းလုလင်

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပန်းချီကားထဲကအတိုင်းဝတ်စားဆင်ယင်ခဲ့လျှင် ဟာသဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ပန်းချီကားထဲကလူကတော့ သရုပ်ပျက်အောင်တမင်ဝတ်စားထားခြင်းဟုတ်ဟန်မတူပါ။ ခန့်ညားသောသူ့ဥပဓိရုပ်နှင့်သူ့အဆင်အပြင်မှာ တစ်မျိုးတော့လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းနေပေသည်။

သင့်တင့်အောင်လို ခေတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ အမြင်တွင် တွေ့တွေ့ချင်းမို့ ထူးဆန်းသလိုခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ မောင်သင့်က ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားကိုစိတ်ဝင်စားပုံရတယ်၊ ဒီပုံဟာ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားရဲ့ပုံတော်ပဲကွဲ့၊ အန်ကယ်ကိုဦးချမ်းငြိမ်းကမွေးစားခဲ့သလို၊ ဦးချမ်းငြိမ်းကိုလည်း ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားက မွေးစားခဲ့တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားရဲ့နာမည်က **ပက်ထရစ်ကနောင်** တဲ့ ”

“ ဗျာ ”

“ သူဟာ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့မြေးတော်တစ်ပါးပဲ၊ ကိုယ်လုပ်တော်မိဖုရားတစ်ပါးကမွေးတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါးကပေါက်ဖွားလာတဲ့ မင်းသွေးတစ်ပါးဆိုပါတော့ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ နာမည်က... ”

“ ဘိုနာမည်ဖြစ်နေလို့လား၊ အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူချိန်မှာ ကိုယ်တော်ကြီးဘုရားဟာအသက်၁၂-နှစ်ရှိနေပြီလေ၊ တခြားမင်းညီမင်းသားတွေလိုပဲ မယ်တော်နဲ့အတူတိမ်းရှောင်ရင်းက ကိုယ်တော်ကြီးဘုရားကိုဘိလပ်ပို့ပြီးပညာသင်စေခဲ့တာပဲ၊ ဘိလပ်အဲ-အင်္ဂလန်ကိုသွားတော့ သက်တော်၁၄နှစ်ပဲရှိသေးတာကလား၊ ဟိုမှာကျောင်းနေတော့ ဘိုနာမည်ပဲခံယူလိုက်တယ်လေ၊ ပက်ထရစ်လို့၊ အဘိုးတော်အိမ်ရှေ့မင်းရဲ့ဂုဏ်ပုဒ်လည်းမပျောက်ပျက်ရအောင် ပက်ထရစ်ကနောင်လို့တွင်ခဲ့ရတာပဲ ”

“ ကြာပြီပေါ့နော်၊ ရှေးတုန်းကအဖြစ်တွေပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကြာပြီပေါ့လေ၊ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားရဲ့သက်တော်
တောင် ၁၂၅နှစ်ရှိနေပြီပဲ ”

“ ဗျာ ”

“ အဲ-သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့ရင်ပြောတာပါ။ ခုတော့
ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားလဲနတ်ရွာလားရှာပါပြီ ”

“ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ကဏေ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားကို
မိခဲ့လို့လားဟင် ”

ပက်ထရစ်ကနောင်၏ဇာတ်ကြောင်းများကို ကိုယ်တွေ့
ကြုံခဲ့ဖူးသလိုပြောပြနေပါ၍ သင့်တင့်အောင်ကမေးလိုက်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ ဘယ်မိမလဲမောင်သင့်ရဲ့၊ အန်ကယ်မွေးတဲ့အချိန်မှာ
ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားနတ်ရွာစံပြီပဲဥစ္စာ၊ အန်ကယ်ကတက္ကသိုလ်မှာ
တုန်းကသမိုင်းအဓိကယူခဲ့တော့ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်
အကြောင်းလေ့လာခဲ့ရလို့သေချာသိနေတာပါ ”

“ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူဟာလန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှာဆေးပညာ
သင်ယူခဲ့ပြီး ဆရာဝန်ဒေါက်တာဘွဲ့ရခဲ့တယ်၊ အနောက်တိုင်း
ဆေးပညာကိုပထမဆုံးသင်ယူခွင့်ရခဲ့တဲ့ ဗမာလူမျိုးထဲမှာတစ်
ယောက်အပါအဝင်ပေါ့ကွယ်၊ အသက်ငါးဆယ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ
မြန်မာပြည်ပြန် လာခဲ့တယ် ”

“ စိတ်ဝင်စားစရာပဲအန်ကယ် ”

“ ကြုံမှ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားအကြောင်း အန်ကယ်
ပြောပြပါဦးမယ်လေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတွေတပုံကြီးပါပဲ၊အန်ကယ်
က သူ့အကြောင်းကိုစာအုပ်တစ်အုပ်ပြုစုနေတာကွဲ့ ”

“ ကောင်းပါတယ်အန်ကယ် ”

“ ကဲ-ကဲ- ထိုင်ဦးမောင်သင့် ”

သင့်တင့်အောင်မှာ မမျှော်လင့်ပဲသိခွင့်ရလိုက်သော
ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်အကြောင်းကိုရင်ထဲမှာစွဲသွားမိသည်။

ဆောင်းလုလင်

မြန်မာ့သမိုင်းတွင်မှတ်တမ်းတင်ထားပုံမရသော လူသိနည်းသည် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်ကတော့... ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုသူ သည် သူ့ဘဝတွင်အရေးပါအရာရောက်လာမည့် ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သင့်တင့်အောင်မသိတတ်နိုင်ခဲ့သေး

နတ်ရွာစံကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီဆိုသော... ရှေးမြန်မာမင်း တစ်ပါး၏အဆက်အနွယ် အသက်၁၂၅နှစ်ရှိပက်ထရစ်ကနောင် နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ကြုံတွေ့ရမည်ကိုသာ ကြုံ၍ သိခဲ့ပါလျှင်... ..

“ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်မြန်မာ ပြည်ကိုပြန်လာမှဆောက်တဲ့အိမ်ကြီးပဲ၊ အိမ်ရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ် ပေါင်းခုနစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့ ”

“ ဒါ့ကြောင့်ဒါလောက်ရှေးကျနေတာကိုး ”

“ ဒါတောင် အဲဒီခေတ်က လန်ဒန်မြို့မှာခေတ်အစား ဆုံးပိသုကာပုံစံအတိုင်းဆောက်ထားခဲ့တာပဲမောင်သင့်ရဲ့၊ အဲ... အန်ကယ်ရဲ့မွေးစားအဖေကြီးပြောပြချက်အရသိရတာပေါ့လေ ”

သင့်တင့်အောင်က အိမ်အတွင်းပိုင်းကို မျက်လုံးကစား ကြည့်လိုက်သည်။ နံရံများကိုအင်္ဂတေကိုင်မထားပဲ အနီရောင် အုတ်ချပ်များက စီထားသည့်အတိုင်းပေါ်လွင်နေသည်။

“ အပြင်ပိုင်းကမြင်နေကျပုံစံပါပဲလေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာကမြေအောက်ထပ်ပါ ”

“ ဒီအိမ်မှာမြေအောက်ထပ်ရှိတယ်ပေါ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ရှိတယ်၊ တစ်နေ့ကြုံတော့မှ မောင်သင့်ကိုပြပါ့မယ်၊ ခုတော့နေပါဦးလေ၊ မြေအောက်ခန်းထဲမောင်သင့်ရောက်ရမှာပါ ဟဲ-ဟဲ ”

“ ဗျာ ”

“ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲကွဲ့၊ သူဟာ ဆေးကုသတဲ့အတတ်မှာသိပ်တော်ရုံမကဘူး၊ ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ဖက်မှာလဲကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူ့ခေတ်မှာတော့ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့လေ၊ သူဟာ လူကိုမသေစေနိုင်တဲ့ ဆေးကိုတောင် ဖော်စပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သူပေါ့ ”

“ မသေဆေး၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာတန်ဖိုးရှိတဲ့လူတွေကွယ်လွန် ဆုံးရှုံးရတာကိုသူကသိပ်နှမော့တယ်၊ ဥပရိုဇွေဒကံနဲ့မဟုတ်ပဲ အလိုအလျောက်သက်တမ်းကုန်လို့ကွယ်လွန်သွားရတာကို သူက ဆန့်ကျင်ချင်တယ်လေ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သေလောက်တဲ့ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုမကြုံပဲနဲ့မသေစေလိုတဲ့သဘောပေါ့၊ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်တို့၊ လူသတ်ခံရလို့သေတာတို့ကိုတော့တားလို့မရဘူးပေါ့၊ သူက လူဟာသူ့ကိုသတ်မပစ်တဲ့အထိမသေပဲနေရအောင်ဖြစ်စေချင်တာ၊ လူ့သက်တမ်းကိုကမ္ဘာတည်သရွေ့ဆွဲဆန့်ချင်တာ ”

သင့်တင့်အောင်က စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေမိသည်။

“ လူတစ်ယောက်ဟာ မွေးလာတာနဲ့ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အသက်ရှည်ရမယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ညှီးငွေ့ပြီးလူအဖြစ်နဲ့မရပ်တည်ချင်တဲ့အခါမှ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေပြီးဘဝနိဂုံးချုပ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုကြံရွယ်ပြီးမသေဆေးကိုဖော်စပ်ခဲ့တာပဲ ”

“ မဖြစ်နိုင်တာအန်ကယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်လို့လဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က မသေဆေးဖော်စပ်ရင်းကနေ သူ့သက်တမ်းကုန်ဆုံးချိန်ရောက်တော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာပဲလေ ”

ဆောင်းလုလင်

“ မသေဆေးကိုတော့ဖော်လို့မရခဲ့ဘူးပေါ့နော် ”

“ မရခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်၊ ရများရရင်မောင်သင့်သိနေမှာပေါ့၊ အန်ကယ်ပြောချင်တာက မသေဆေးအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ထူးဆန်းတဲ့စိတ်ထား အကြောင်းပါ။ သူဟာဒီအိမ်ကြီးကိုဆောက်ပြီး သူ့ဘဝသူ ဆေးသုတေသနလုပ်ငန်းထဲမှာပဲမြုပ်နှံခဲ့တယ်၊ အိမ်ထောင်တောင်မပြုခဲ့ဘူး ”

“ ဪ... ”

“ သူ့အသက်၇၀-ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ မောင်ချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ကိုမွေးစားခဲ့ပြီး သူ့အမွေတွေကိုပေးခဲ့တယ်၊ အမွေဆက်ခံတဲ့ဦးချမ်းငြိမ်းဟာလည်း သားသမီးမထွန်းကားလို့ အန်ကယ်ကိုဆက်မွေးစားပြီး သူ့အမွေတွေကိုလွှဲခဲ့ပြန်တယ်၊ အခု အန်ကယ်ခံစားနေရတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာတကယ်က ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့အမွေအနှစ်တွေပါပဲကွယ် ”

“ ဟုတ်တာပေါ့အန်ကယ် ”

“ အန်ကယ်မှာလဲ အမွေခံဖို့သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ဘူး၊ အန်ကယ်ဟာလည်း မွေးစားဖခင်တွေရဲ့အစဉ်အလာအတိုင်းပဲ အမွေခံဖို့ သားသမီးတစ်ယောက်မွေးစားရဦးမှာပဲလေ ”

သင့်တင့်အောင်က ဦးလင်းအောင်ကိုတွေ့၍ကြည့်နေသည်။

“ ဒါမှလည်း ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေဟာ မပျောက်မပျက်ပဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိကျန်ရစ်နေမယ်မဟုတ်လားကွယ် ”

ဦးလင်းအောင်မွေးစားမယ်သူဟာ သူ့ကိုဆိုလိုလေသလားလို့ သင့်တင့်အောင်ကတွေးမိသည်။

“ ကဲ-ကဲ-ဒီအကြောင်းတွေထားပါဦး၊ မောင်သင့်ကို **ဒေါက်တီ** ရဲ့အထူးအဖျော်ယမကာနဲ့ညှော်ခဲဦးမှပါပဲကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်က အခန်းဒေါင့်တစ်နေရာသို့ထသွား
လိုက်သည်။ အခန်းဒေါင့်တွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိရိယာအချို့
တပ်ဆင်ထားပေ၏။

သင့်တင့်အောင်က လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာတီဗွီတစ်လုံး
တွင် အိမ်ရှေ့တခါးမကြီး၏မြင်ကွင်းပုံရိပ်ဖော်ပြနေသည်ကို မြင်
လိုက်ရပါ၏။ သည်တော့မှ... အိမ်ထဲသို့သင့်တင့်အောင်ဝင်လာ
စဉ်က တခါးပွင့်သွားစေရန်ဤနေရာမှထိန်းချုပ်ပေးနေကြောင်း
သိလိုက်ရတော့သည်။

ဦးလင်းအောင်သည် အနက်ရောင်ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်
လိုက်၏။ ထိုအခါ... သာမန်ထက်ပို၍လင်းသောမီးရောင်တစ်ခု
က တစ်အိမ်လုံးတွင် စူးစူးဝါးဝါးထွန်းလင်းသွားလေသည်။ သူက
မျက်လုံးများကျိန်းစပ်သွား၍ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်ရ၏။ မျက်
လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်တိုင် အဖြူရောင်အလင်းစများကအမြင်
အာရုံဝယ်စွဲထင်နေသေး၏။

ဦးလင်းအောင်ကခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်... အိမ်ထဲမှ ဒေါက်-ဒေါက်-
ဒေါက်ဆိုသောခြေလှမ်းသံကိုကြားရကာ... အိမ်အတွင်းပိုင်းမှ
ထွက်ပေါ်လာသောလူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါလေ၏။ ထို
သူကို အဝတ်အစားများဝတ်ထား၍သာ လူဟုအသိအမှတ်ပြု
လိုက်ရသည်။ သူ၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကလူတစ်ယောက်နှင့်မတူလှ
ပါချေ။

သူ၏ခြေထောက်များမှာတိုလွန်းနေကာ ခွင်သော ခြေ
ထောက်ကြောင့် လှည်းခွထောက်တစ်ခုထောက်ထားသည်နှင့်တူ
နေပေ၏။ လက်များကရှည်လျားလှသောကြောင့် ဒူးဆစ်လောက်
ထိ ရောက်နေပေသည်။ သူသည်လူဝံကြီးတစ်ကောင် သို့မဟုတ်
ကမ္ဘာဦးအစက မျက်မှလူအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲခါစ ကမ္ဘာဦးလူ
သားအသွင်နှင့်တူညီနေပေ၏။

သို့သော် သူ၏တုတ်ခိုင်သောလက်မောင်းကြီးတွင်ခိုတွဲ
နေသည်ကြွက်သားကြီးများမှာ မာကျောဖုထစ်နေ၏။ ကြီးမား

ဆောင်းလုလင်

သောရင်အုပ်ကြီးသည်မို့မောက်ကားတက်နေသည်။ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်မရှိ၊ ခေါင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိသူ၏အသားအရောင်အတိုင်းမဲပြောင်နေပေသည်။

ခြုံ၍ကြည့်လိုက်လျှင် မျောက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နှင့်သဏ္ဍာန်တူလှသောသတ္တဝါကြီးသည် ခြေလှမ်းကိုညီညီလှမ်းရင်း ဦးလင်းအောင်ရှိရာသို့ရင်ကော့ကာလှမ်းလာနေသည်။

ဦးလင်းအောင်က သင့်တင့်အောင်ထိုင်နေရာကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မှပင် သူကသင့်တင့်အောင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏ သူ၏အကြည့်တွင်မည်သည်ခံစားမှုမှမပါချေ။

ဦးလင်းအောင်က နှုတ်ဖြင့်စကားတစ်ခွန်းမှမပြောပဲ လက်နှစ်ဖက်ကိုအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲရင်း... လက်ချောင်းလေးများကိုကွေးချည်ဆန့်ချည်ပြုရင်း ထိုသတ္တဝါအားအမူအရာပြနေ၏။

သတ္တဝါကြီးက ဦးခေါင်းကိုရိုကျိုးစွာညွတ်ပြကာ အိမ်နောက်ဖက်ခန်းထဲသို့ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ဦးလင်းအောင်သည် သင့်တင့်အောင်ထိုင်နေရာသို့ပြန်လျှောက်လာရင်း...

“ အဲဒါ ဒီအိမ်မှာအစောင့်ထားထားတဲ့ အန်ကယ်တပည့် **ဒေါက်တို** ဆိုတာပဲ ”

“ ဪ... ”

တို၍ကွတတဖြစ်နေသောခြေထောက်များကို ပြန်၍မြင်ယောင်ရင်း နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်ပါပေ့ဟု သင့်တင့်အောင်က တွေးမိလိုက်သည်။

“ သူက စကားလဲမပြောတတ်ဖူး၊ နားလဲမကြားရှာဖူးကွဲ့ ”

“ ဟင်-ဆွံ့အနားမကြားပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့်သူ့ကိုခေါ်တာ အသံနဲ့အော်ခေါ်လို့မဖြစ်လို့ မီးအလင်းရောင်ပေးပြီးခေါ်တဲ့နည်းကို ထွင်ထားရတာလေ၊ မီးအလင်းရောင်ရရင် ရောက်တဲ့နေရာကသူ ပြေးလာတာပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ သူ့ကိုအန်ကယ် လက်နဲ့အမှုအရာလုပ်ပြတာက... ”

“ Deaf Languageပါ။ ဆွံ့အနားမကြားသူတွေအတွက်ထွင်ထားတဲ့စကားပြောနည်းလေ ”

“ ဒါတော့ သူနားလည်တယ်နော် ”

“ သင်ထားရတော့ပေါ့။ သူကအချက်အပြုတ်မှာသိပ်တော်တယ်မောင်သင့်ရဲ့။ ခုနအန်ကယ်သူ့ကိုပြောလိုက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားတဲ့အရက်ကို မောင်သင့်အတွက်ညှော်ခံဖို့ ယူခဲ့ခိုင်းလိုက်တာ ”

“ အိုး... ”

ပြောနေစဉ်မှာပင်... ဒေါက်တိုပြန်ရောက်လာသည်။

ဒေါက်တို၏လက်ထဲတွင် လင်ဗန်းတစ်ချပ်ရှိနေကာ... အရက်ပုလင်း၊ ရေချိုင့်၊ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးနှင့်အမြည်းပန်းကန်ပါသောလင်ဗန်းကိုလက်ဝါးပေါ်တွင်တင်၍ တည်ငြိမ်စွာ ကိုင်ထားပေ၏။

ဒေါက်တိုက လင်ဗန်းထဲမှပစ္စည်းများကိုစားပွဲပေါ်တွင်သပ်ရပ်စွာနေရာချထားပေး၏။ ဦးလင်းအောင်က လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ လင်ဗန်းအလွတ်ကိုယူ၍ နောက်ခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

သင့်တင့်အောင်သည် ဒေါက်တိုဆိုသူလူ့တိရစ္ဆာန်ကြီးကိုအသည်းယားစွာကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိ၏။

“ သောက်ကြည့်ပါဦးမောင်သင့်။ ဒေါက်တိုကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ချက်လုပ်ထားတဲ့အရက်ကွဲ့။ ဒါ အာဖရိကက ဇူးလူးလူရိုင်းတွေချက်တဲ့နည်းအတိုင်းချက်ထားတာ ”

“ ဇူးလူးတွေအရက်ချက်တဲ့နည်းကို ဒေါက်တိုကလုပ်တတ်တယ်ပေါ့အန်ကယ် ”

ဦးလင်းအောင်ကမသိမသာမျက်နှာပျက်သွားသည်။ တခဏမျှပျက်ယွင်းသွားသောမျက်နှာထားကို ချက်ချင်းဣန္ဒြေသည်လိုက်၏။

ဆောင်းလုလင်

“ သင်ပေးထားရတာပေါ့၊ အန်ကယ်ပဲစာအုပ်တွေထဲက ဖတ်ပြီးချက်နည်းသင်ပေးထားတာပါ။ မြည်းကြည့်ပါဦး မောင် သင့် ”

ဦးလင်းအောင်က ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်တွင် အဝါရောင်အရက်များကိုလက်နှစ်ဆစ်လောက်ဆီမျှထည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်အရက်သောက်လေ့သောက်ထမရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ နည်းနည်းပဲမြည်းပါရစေ ”

“ ကောင်းပါတယ်၊ မသောက်တတ်တာကောင်းပါတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုအရပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာတော့ သောက်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီအရက်ကလဲမပြင်းပါဘူး၊ ဒါနေ့လည်ခင်းအတွက်သီးသန့်စပ်ထားတဲ့အရက်ပါ။ တစ်ကျိုက်သောက်ပြီးရင် ရေသောက်လိုက်မောင်သင့်၊ ပြီးရင် အာလူးကြော်ကိုမြည်း ”

ဦးလင်းအောင်ကအရက်သောက်နည်းကိုသင်ပေးနေ၏။

အဝါရောင်ယမကာရည်များက သင့်တင့်အောင်လည်ချောင်းထဲသို့ ရှိန်းမြစွာစီးဝင်သွားသည်။ အားအင်တစ်မျိုးတိုးသွားသလိုခံစားလိုက်ရကာ လူလည်းကြည်လင်သွားလေသည်။

“ ကောင်းလှချည်လားအန်ကယ်၊ ကျွန်တော်မသောက်တတ်တဲ့လူတောင်ကြိုက်သွားပြီ၊ တစ်မျိုးပဲနော် ”

ဦးလင်းအောင်ကပြုံးနေသည်။

“ ဒါ ဘာအရက်လဲအန်ကယ်၊ ဘယ်လိုခေါ်လဲ ”

“ ဇူးလူးအရက်၊ လူရိုင်းအရက်လို့သာမှတ်ထားလိုက်ပါကွယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ”

ဆောင်းလုလင်

အရက်သောက်ရင်း... ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဦးလင်း အောင်ကပြောနေသည်။

“ မောင်သင့်ဖတ်ပြီးသမျှ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဘယ်ဟာကိုအကြိုက်ဆုံးလဲ ”

“ အားလုံးလိုလိုကြိုက်တာချည်းပါပဲအန်ကယ်၊ အန်ကယ်ဝတ္ထုတွေကသွက်တယ်၊ လှုပ်ရှားမှုများတယ်၊ ဇာတ်လမ်းကလဲစွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းတွေ၊ အန်ကယ်ဒီဝတ္ထုတွေကိုရေးခဲ့တာနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပြီနော် ”

“ ဟုတ်တယ်မောင်သင့် ”

“ ခုထိခေတ်မီတုန်းပါပဲအန်ကယ် ”

“ ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ဝတ္ထုကိုအရင်ရိုက်တာသင့်တော်မလဲကွာ ”

သင့်တင့်အောင်ကခေတ္တစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ နိုင်လိုမင်းထက် ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဇာတ်ကအက်ရှင်လည်းများတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲကောင်းတယ်၊ မင်းသမီးကလည်းသုံးယောက်တောင်ပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်အနေနဲ့ဆို စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးပဲအန်ကယ် ”

“ ကောင်းပြီ၊ အန်ကယ်တို့ နိုင်လိုမင်းထက်ကိုရုပ်ရှင်ရိုက်ကြမယ် ”

“ ဗျာ ”

“ နိုင်လိုမင်းထက်-ဇာတ်ကားမှာ ရဲစုံထောက်အကာအုပ်အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ ခုကတည်းကလေ့ကျင့်ပြင်ဆင်ပေးတော့မောင်သင့် ”

“ ဟာ- အန်ကယ် ”

ဆောင်းလုလင်

သင့်တင့်အောင်ကိုယ်မှာ လေထဲမြောက်ကြွလွင့်တက်
သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

“ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဘယ်ဒါရိုက်တာကိုအပ်မယ်ဆိုတာ
အန်ကယ်တို့ရွေးကြရမယ်၊ ပြီးရင်... ဒါရိုက်တာနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး
မင်းသမီးနဲ့တခြားအဓိကဇာတ်ကောင်တွေကိုရွေးကြမယ် ”

“ အန်ကယ်က ကျွန်တော်နဲ့အလုပ်လုပ်မယ်လို့ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့နော် ”

“ မောင်သင့်ကို ဒီနေ့ဒီအိမ်ကိုဖိတ်ခေါ် လိုက်တာဟာ
အန်ကယ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြောဖို့ပါပဲကွယ် ”

သင့်တင့်အောင်က ဦးလင်းအောင်ကိုမျက်ရည်ဝေသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်လိုက်သည်။

ညနေစောင်းတွင်... ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏
ရှေးဟောင်းတိုက်ကြီးမှ သင့်တင့်အောင်ပြန်လာခဲ့သည်။

ခြံတခါးဝဆီသို့လျှောက်လှမ်းလာရင်း အိမ်ကြီးဆီသို့
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလင်းအောင်က အိမ်အဝ
တွင်မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူ့ကိုနှုတ်ဆက်နေပေသည်။

ခြံအဝအရောက်တွင် ခြံသံတခါးကြီးကအလိုလိုပွင့်ဟ
သွား၏။ ဦးလင်းအောင်က အိမ်ထဲမှထိန်းချုပ်ခလုတ်ဖွင့်ပေး
လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

“ ဂွတ်ဘိုင်မောင်သင့်၊ မနက်ဖန်ခရီးထွက်ဖို့အသင့်ပြင်
ထားပေတော့၊ ကံကောင်းပါစေကွယ် ”

အုတ်နံရံတွင်မြှုပ်ထားသည့်အသံလွင့်စက်မှ လွင့်ပျံ့
လာသော ဦးလင်းအောင်၏နှုတ်ဆက်စကားများဖြစ်ပါသည်။

ပွင့်သွားသောတခါးမှ သင့်တင့်အောင်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့
သည်။ အန်ကယ်ဦးလင်းအောင်က အလုပ်များမစမီ သင့်တင့်

ဆောင်းလုလင်

အောင်၏ဇာတိမြို့သို့အလည်သွားချင်ပါသေးသည်တဲ့၊ မနက်ဖန်
ပင် သင့်တင်အောင်၏ဇာတိမြို့သို့ခရီးထွက်ရန် ရက်ချိန်းပေး
လိုက်သည်။ မိမိဘဝအတွက်ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဖြစ်သွားပြီမို့ သူ့
အစီအစဉ်အတိုင်း သင့်တင်အောင်နာခံခဲ့ရသည်။

ဦးလင်းအောင်သည် သင့်တင်အောင်၏ဇာတိမြို့ကို
ဘာကြောင့်သူနှင့်အတူသွားရောက်လည်ပတ်လိုမှန်း သင့်တင်
အောင်တကယ်ပင်မသိခဲ့ချေ။ ဦးလင်းအောင်မှာအခြားဘာရည်
ရွယ်ချက်တွေရှိမှန်း သင့်တင်အောင်မသိခဲ့ချေ။

သူသည်အပြင်ရောက်မှ အိမ်ကြီးကိုနောက်တစ်ကြိမ်ပြန်
ကြည့်လိုက်၏။

ကနောင်မင်းသား၏ သမီးတော်တစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွား
လာသော မြေးတော်ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ တိုက်ကြီး။

အမွေဆက်ခံမည်သူမရှိ၍ သူ့စိမ်းများကိုအဆင့်ဆင့်
မွေးစားအမွေပေးခဲ့ရသောတိုက်ကြီး။

တိုက်ကြီးထဲမှ ဆွံ့အနားမကြား လူ့တိဂ္ဂုစာန်ကြီး
ဒေါက်တို။

ဇူလူးလူ့ခိုင်းများသောက်သုံးသော အဝါရောင်ယမကာ။

အိမ်ကြီးထဲသို့ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့စဉ်အတွင်း
သူ့အသိအာရုံဝယ်စွဲထင်မှတ်မိခဲ့ရသောအချက်အလက်များဖြစ်ပါ
သတည်း။

ဆောင်းလုလင်

နောက်နေ့မှာ... မြို့သို့သွားရောက်ရာတွင် ဦးလင်း
အောင်က သူ့ကားနှင့်လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါ၏။

ချက်ချင်းကြီးခရီးထွက်ရန်စီစဉ်လိုက်ရ၍ နှင်းပွင့်ဖြူကို
ပင်ကြို၍အသိမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ အဆောင်ကထွက်ခါနီးမှလမ်းထိပ်
က ပီစီအိုဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဖြူတို့အိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ နှင်းပွင့်ဖြူစကားပြောနေပါတယ်ရှင် ”

“ % ÷ , ! * x + = - ”

တစ်ဖက်မှနှင်းပွင့်ဖြူကို တိုက်ရိုက်တွေ့လိုက်ရပါ၍ သူ
ဖြစ်ကြောင်းသိသာရန်သင့်တင့်အောင်က သူတို့၏Code Word
နှင့်တန်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ ဟယ်-မောင်၊ မဆက်သွယ်တာနှစ်ရက်ရှိပြီ ဘယ်လို
ဖြစ်နေတာလဲ ”

“ အန်ကယ်ဦးလင်းအောင်နဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေညှိနေရလို့
ပါဖြူ၊ ဖြူ... အန်ကယ်ကလေး သူ့ဝတ္ထုကိုရိုက်မယ်ဇာတ်ကား
သစ်မှာ မောင်ကိုမင်းသားတင်လိုက်ပြီ ”

“ တကယ် ”

“ တကယ်ပေါ့ဖြူ၊ မနေ့က သူကတိပေးတယ်၊ အဲဒါ
ပထမဆင့်ဒါရိုက်တာရွေးရမယ်၊ ဘယ်ဒါရိုက်တာနဲ့ကောင်းမယ်
ဆိုတာ ဖြူပါစဉ်းစားထားဦး ”

“ မောင်ရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ”

“ ခုမောင်တို့မြို့ကိုပြန်မလို့ဖြူ၊ အန်ကယ်ဦးလင်း
အောင်လည်းပါမယ်၊ နှစ်ရက်ကြာမယ် ”

“ ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ အန်ကယ်က မောင့်ဘဝအခြေအနေကိုမျက်မြင်ကိုယ် တွေ့သိချင်လို့တဲ။ မောင်မြို့မှာနေခဲ့ထိုင်ခဲ့ပုံတွေကို သေချာလေ့ လာချင်လို့တဲ။ အန်ကယ်သွားချင်တယ်ဆိုလို့မောင်လိုက်ပို့ရမှာ ဖြူ ”

“ အင်-အဲဒါကဘာသဘောလဲဟင်၊မောင်နဲ့ရုပ်ရှင်ရိုက် မှာနဲ့မောင်အကြောင်းသိချင်တာ ဘာဆိုလဲဟင် ”

“ သူကစာရေးဆရာဆိုတော့ လူတမျိုး စိတ်တမျိုးပါ လို့ဖြူကိုပြောဖူးသားပဲဖြူရယ်၊ သူသွားချင်တယ်ဆိုတော့လည်း လိုက်ပို့လိုက်တာပေါ့၊ အန်ကယ်ကကိုယ်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြီပဲ ဥစ္စာ ”

“ အင်းပေါ့လေ ”

“ အဲဒါဖြူကိုနှုတ်ဆက်တာဖြူ၊ အန်ကယ်ကားနဲ့ သွား မှာ၊ ရှစ်နာရီချိန်းထားလို့မောင်သွားတော့မယ်နော်၊ ဝတ်ဘိုင် ”

“ မင်္ဂလာခရီးဖြစ်ပါစေမောင် ”

“ % ÷ , ! * x + = _ ”

သင့်တင့်အောင်က သင်္ကေတစကားဖြင့်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ သေးသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်က မြို့ကိုရောက်သည်နှင့် သင့်တင့်အောင်၏ဆွေမျိုးများအားလုံးအိမ်ကိုအနှံ့လိုက်ပို့ခိုင်းကာ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်လေသည်။

“ မောင်သင့်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေအားလုံးကိုတွေ့ဘူးမြင်ဘူးထားချင်တယ်၊ တစ်ယောက်မှမကျန်ပါစေနဲ့၊ အားလုံးကို အန်ကယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါမောင်သင့် ”

ဦးလင်းအောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒါတွေလုပ်နေကြောင်းကို ထိုစဉ်ကသင့်တင့်အောင်နားမလည်ခဲ့ချေ။

ဦးလင်းအောင်က ဆွေမျိုးတစ်ဦးအိမ်ရောက်တိုင်း မည်သို့မည်ပုံတော်စပ်သည်ကိုသေချာမေးသည်။ ဖခင်ဖက်ကအမျိုးလား၊ မိခင်ဖက်ကအမျိုးလားသေချာမေးသည်။ ပြီး... သူ၏မှတ်စုစာအုပ်တွင်နာမည်နှင့်တကွသေချာရေးမှတ်သည်။ ဓာတ်ပုံများလည်းရိုက်ခဲ့ပါသေး၏။

“ မောင်သင့်ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း အမြဲတွဲနေကျသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း အန်ကယ်တွေ့ချင်သေးတယ် ”

...ဆို၍ အပေါင်းအသင်းနည်းခဲ့သော သင့်တင့်အောင်သည် ရှားရှားပါးပါးသူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်လိုက်၍မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသေးသည်။

သူငယ်ချင်းများကိုလည်း နာမည်နှင့်တကွရေးမှတ်ကာ ဓာတ်ပုံအတူတွဲ၍ရိုက်ကူးခဲ့ပြန်သည်။

“ မောင်သင့်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းကောင်မလေးနာမည်ကရောကွယ် ”

“ နန္ဒာသော် ပါတဲ့အန်ကယ် ”

“ သူ့ရော ဒီမြို့မှာရှိသလား ”

“ အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့အမျိုးသားနောက်ပါသွားပါပြီ၊ မန္တလေးရောက်နေပါပြီအန်ကယ် ”

“ သူ့ဓာတ်ပုံကော မောင်သင့်မှာရှိသလား ”

ဆောင်းလုလင်

“ အရင်ကသူပေးထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုပြန်တောင်းလို့ ပေးလိုက်ပါပြီအန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံလည်း သူပြန်ပေး တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှမဆိုင်တော့တာ ”

“ အင်းပေါ့လေ၊ နန္ဒာသော်ကိုတော့ အန်ကယ်မတွေ့ နိုင်မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ”

“ အန်ကယ်၊ ဘာလို့ကျွန်တော်အသိုင်းအဝိုင်းအကုန် လုံးကိုသိချင်ရတာလဲဟင် ၊ ကျွန်တော်အပေါ်စိတ်ဝင်စားတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်အတွက်သိပ်ဆန်းနေလို့ပါ ”

“ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ”

ဦးလင်းအောင်ကအသံထွက်အောင် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် ရယ်လိုက်သည်။

“ မောင်သင့်ကိုချစ်လို့ပါကွယ်၊ အန်ကယ်ဘာကြောင့် မောင်သင့်ဘဝကိုစိတ်ဝင်စားနေသလဲဆိုတာသိချင်ရင် ဒီနေ့ည မောင်သင့်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေထဲက လူကြီးအားလုံးကို မောင်သင့် အိမ်ကိုဖိတ်လိုက်ပါ ”

“ ဗျာ ”

“ အန်ကယ် မောင်သင့်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေရှေ့မှာပြောစရာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်၊ မနက်ဖန်ရန်ကုန်ကိုမပြန်ခင်မှာ တခါ ထည်းအပြီးလုပ်ခဲ့ချင်လို့ပါ၊ ဒီညလူကြီးတွေအားလုံးနဲ့အန်ကယ် တို့ မောင်သင့်အိမ်မှာဆုံကြရအောင် ”

“ ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံဖို့လုံတဲလူတစ်ယောက်ပါ၊ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာတစ် ဦးလည်းဖြစ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုအခြေအ နေမျိုးကိုမရောက်ခင်က ဘဝနာခဲရဖူးပါတယ်၊ အများကြီးရုန်း ကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရဖူးပါတယ်... ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကျွန်တော်ခုလိုဘဝမျိုးရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှုတစ်ခုထဲကြောင့်မဟုတ်ပဲ... ကျွန်တော်ရဲ့မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ပံ့ပိုးမြေတောင်မြှောက်ပေးမှုကြောင့်ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာဖြစ်ပါတယ်။ စာပေနယ်မှာမထင်မရှားနဲ့ ထမင်းမဝတဝ ရုန်းကန်နေခဲ့ရချိန်မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းကကျွန်တော်စာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေပေးခဲ့ရုံမက... ကျွန်တော်ကို သူ့ရဲ့အမွေစားအမွေခံ သားတစ်ယောက်အဖြစ်မွေးစားခဲ့လို့ ခုလိုအခြေမျိုးကိုရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ”

ဦးလင်းအောင်က သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းများကိုမချွင်းမချန်ပြောပြနေပေသည်။

သင့်တင့်အောင်ဖခင်ဦးမြတ်သွယ်အပါအဝင် သင့်တင့်အောင်၏ဆွေမျိုးများမှာ... တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းအမည်ခံ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာဖြစ်သော ဦးလင်းအောင်ဆိုသည် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သင့်တင့်အောင်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသားအဖြစ် ငွေကြေးစိုက်ထုတ်မြေတောင်မြှောက်ပေးမည့်သူဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခုလို မြို့အထိလိုက်လာပြီး ဆွေမျိုးအာလုံးနှင့်ဝိုင်းပွဲတွေ့ဆုံခြင်းကိုမူ ဘာကြောင့်ဟုမသိကြသေးပေ။

“ အညကြစာပေသမားလေးဘဝကနေ တိုင်းသိပြည်သိစာရေးဆရာအကျော်အမော်ဖြစ်လာခဲ့တာဟာ ဖခင်ကြီးဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ကျေးဇူးများကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်မေ့လို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဖခင်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်းမမေ့မလျော့ပေးဆပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပေးဆပ်မလဲ...”

“ ဖခင်ကြီးက အောင်မြင်မှုလမ်းစရာနေတဲ့ကျွန်တော်ကိုမြေတောင်မြှောက်မြှင့်တင်ပေးခဲ့သလို... ကျွန်တော်ကလည်း တောက်မယ်မီးခဲတဲရဲဆိုသလို အရည်အသွေးပြည့်ဝတဲ့အနုပညာသမားလေးမောင်တင်အောင်ကို ဖခင်ကြီးလမ်းစဉ်အတိုင်း မြေတောင်မြှောက်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဖခင်ကြီးဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ကျေးဇူးကိုပေးဆယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား...”

ဆောင်းလုလင်

ဆွေမျိုးများထံမှ မိန်းမကြီးတချို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးလင်းအောင်၏စိတ်ထားမြင်မြတ်သဘောကောင်းမွန်မှုကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲဖြင့်အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

သင့်တင့်အောင်၏ဖခင်ကြီးဦးမြတ်သွယ်က စို့တက်လာသောမျက်ရည်ကို ခေါင်းငုံ့၍မသိမသာသုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ ကျွန်တော်ဒီမြို့ထိလိုက်လာခြင်းက မောင်သင့်ရဲ့ဘဝကိုထဲထဲဝင်ဝင်သိချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်မှာ တခြားရည်ရွယ်ချက်လည်းရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အဲဒါကတော့...”

“ ဦးချမ်းငြိမ်းဟာ ကျွန်တော်ကိုမွေးစားခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့အမွေအနှစ်တွေကိုခံစားစေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာလည်း ကံအားလျော်စွာ... သားထောက်သမီးခံမရှိတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ကျန်ရစ်မယ်စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို ကျွန်တော်ဘဝချင်းကိုယ်ချင်းစာမိတဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဟောဒီ မောင်သင့်တင့်အောင်ကိုလွှဲပြောင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ မောင်သင့်တင့်အောင်ကို အမွေစားအမွေခံအနေနဲ့မွေးစားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီခင်ဗျား ”

“ ဟာ ” ... “ ဟင် ” ... “ အို ”

ဆွေမျိုးများထံမှ အံ့ဩသော၊ ဝမ်းသာသော အာမေဇိုတ်သံများကတပြိုင်ထဲထွက်ပေါ် သွားသည်။

သင့်တင့်အောင်သည် ဦးလင်းအောင်ကိုအလန့်တကြားကြည့်လိုက်မိ၏။

“ မောင်သင့်ရဲ့ဖခင်ကကော၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဆန္ဒကို သဘောတူပါသလား ”

ဦးမြတ်သွယ်သည် ငဲ့ထားသောခေါင်းကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်ကာ...

“ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိပါဘူးဆရာကြီးရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

တုန်ယင်သောအသံကြီးဖြင့် ဝေခွဲရခက်စွာပြောရှာသည်။

“ အို-ဆရာကြီးကမွေးစားမယ်ဆိုတာ မောင်တင့်အောင်ကို ကိုမြတ်သွယ်နဲ့မတွေ့ရမဆိုရဘူးလို့အပြီးအပြတ် အဆက်ပြတ်ခိုင်းတာမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ ဆရာကြီးရဲ့အမွေတွေဆက်ခံဖို့စီစဉ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လားဆရာကြီးရယ် ”

အမျိုးထဲမှသွက်လက်သောအဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ မှန်ပါတယ်အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ကမွေးစားလိုက်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးဦးမြတ်သွယ်ဟာ မောင်သင့်ရဲ့ဖခင်ကဖခင်ပါပဲ၊ ဘာမှပြောင်းလဲမသွားပါဘူး ”

“ သင့်လျော်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဦးမြတ်သွယ်ကပြောလိုက်သည်။

“ ကဲ-မောင်သင့်ကဇရာကွယ်၊ အန်ကယ်ကမောင်သင့်ကိုမွေးစားမယ်အစီအစဉ်ကို သဘောကျရဲ့လား၊ ကာယကံရှင်အနေနဲ့ပြောပါဦး ”

သင့်တင့်အောင်သည် ဦးလင်းအောင်အမေးကို နှုတ်ဖြင့်ပြန်မပြောတော့ပါ။

ဦးလင်းအောင်ရှေ့တွင် ရိုကျိုးပျတ်ဝပ်စွာ ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်ကာ... ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏သဘောထားကို အထင်အရှားပြသလိုက်လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်များက မြန်ဆန်လှပေသည်။
 ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမည် ကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးစီစဉ်ခဲ့သည်။ ဒါရိုက်တာ ဒီလုံးဆိုသူနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်ရေးကိစ္စများ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ဒါရိုက်တာ ဒီလုံးက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးသုံးကားကိုရိုက်ကူးရုံတင်ခဲ့ပြီးသူဖြစ်သည်။ သုံးကားစလုံးဝင်ငွေကောင်းသည်။ အနုပညာအရလည်း အထိုက်အလျောက်အောင်မြင်သည်။

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်လောကသို့ ရောက်ရှိကျင်လည်ကာ... အောက်ခြေသိမ်းပညာယူဆည်းပူးခဲ့သော ခေတ်ပညာတတ်လူငယ် ဒါရိုက်တာ ဒီလုံးသည် စိတ်ကြံ့နပ်ဖွယ်အဆင်ရှိ ရုပ်ရှင်ပညာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

“ တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းဟာ ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးစာရေးဆရာထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါ။ တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းရဲ့ ဝတ္ထုတွေကိုလည်း စိတ်ကူးထဲမှာ ရုပ်ရှင်အဖြစ်အသက်သွင်းခဲ့တာများပါပြီ။ လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေး၊ အချိန်သာပေးမယ်ဆိုရင် အဆင်မီဇာတ်ကားကြီးတွေဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ပျော်ပျော်ကြီးရိုက်ကူးပေးပါ့မယ်။ သရုပ်ဆောင်သစ်တင်တာဟာလည်း ကျွန်တော်စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပါ။ ခုလို ဆရာဝတ္ထုတွေကို ဆရာကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါအစွမ်းကုန်ကူညီဖို့အသင့်ပါဗျာ ”

ယခုအခါအသက် ၄၂ နှစ်အရွယ်ရှိသည်။ ဒါရိုက်တာ ဒီလုံးကပြောခဲ့သည်။

ဆရာ ဒီလုံးနှင့် ညှိနှိုင်းကာ ဇာတ်ညွှန်းခွဲခြင်း၊ ရိုက်ကွင်းရှာခြင်း၊ သရုပ်ဆောင်ရွေးခြင်း... စသည်ကနဦးကိစ္စများကို ဦး

ဆောင်းလုလင်

လင်းအောင်နှင့်သင့်တင့်အောင်ကိုယ်တိုင် အစအဆုံးပါဝင်လျက် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့ပါလေပြီ။

ယခုအခါ... တာရာလင်း၏ဝတ္ထုများအားရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး မည့်အကြောင်း၊ ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်အာကာဘိုအဖြစ် မော်ဒယ် ဘိုင်းသင့်တင့်အောင်ကို မင်းသားတင်ကာရိုက်ကူးတော့မည့်အ ကြောင်းများကို ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများတွင် သတင်းအဖြစ်ထည့် သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

“ မင်းသားဆိုပြီးကျော့ကျော့လေးနေဖို့မဟုတ်ဖူး၊ လေ့ လာပါ။ဆည်းပူးပါ။လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးနေပါ။ ငွေ ရေးကြေးရေးအကုန်အကျကအစ မောင်သင့်သိနေပါစေ၊ အန် ကယ်က မောင်သင့်နဲ့အားလုံးကို မျက်နှာလွဲနိုင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်ကယ်ကနိုင်ငံခြား ကိုခရီးရက်ရှည်ထွက်ဖို့ရှိတယ် ”

“ ဗျာ- အန်ကယ်နိုင်ငံခြားသွားမယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ စီစဉ်ထားတာကြာပြီ၊ ကျန်းမာရေးစစ် ဆေးဖို့အပါအဝင်ပေါ့၊ အန်ကယ်မှာနှလုံးရောဂါဖြစ်နေတာကြာ ပြီ၊ ဆေးကုဖို့ရယ်၊ ကမ္ဘာလှည့်ပြီးလေ့လာချင်တာလည်းပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ လွဲစရာလူမရှိလို့စိတ်သွားတိုင်းကိုယ် မပါခဲ့ ဘူး၊ မောင်သင့်ကိုအရာရာလွဲအပ်နိုင်ရင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ခရီးထွက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ကြိုးစားပါသား ”

သင့်တင့်အောင်အား ပထမဆုံးအကြိမ် သား-ဟုခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သင့်တင့်အောင်ကိုအမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုမွေးစားရန်ရက်ကိုလည်း သတ်မှတ်ပြီးဖြစ်သည်။

“ မောင်သင့်က အန်ကယ်သားဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ သမီးလေးနှင်းပွင့်ဖြူဟာလည်း အန်ကယ်သမီးပါပဲကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်က အလေးအနက်ပြောလိုက်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူက ရှက်မျက်နှာနှင့်ခေါင်းငုံ့ကာပြုံးနေသည်။

“ ကဲ-သမီး၊ သင့်တင့်အောင်ဟာနိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင် မင်းသားလည်းဖြစ်လာမယ်၊ တက္ကသိုလ်တာရာလင်းရဲ့သားတစ် ယောက်လည်းဖြစ်မယ်ဆိုရင်ကောကွယ်၊ သမီးရဲ့အိမ်ကသဘော တူနိုင်မယ်ထင်သလား ”

နှင်းပွင့်ဖြူကပြုံး၍သာနေ၏။

“ ဖြေလိုက်လေဖြူ ”

သင့်တင့်အောင်က ဘေးမှတိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ အဟင်း... ဒက်ဒီတို့မာမီတို့က ကိုသင်ကိုပုဂ္ဂိုလ်ရေး မုန်းတီးလို့ သဘောမတူတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူးအန်ကယ်၊ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို စီးပွားရေးမှာရေရာသေချာတဲ့လူဖြစ်စေချင် တာပါ၊ မိဘမေတ္တာပါအန်ကယ်၊ ကိုသင်ရဲ့အခြေအနေကအောင် မြင်မယ်မအောင်မြင်ဘူးမမှန်းဆနိုင်သေးတဲ့အခြေအနေမှာ သူ့ ဘဝထဲကိုသမီးဇွတ်ဝင်သွားမှာစိုးကြတာပါ ”

“ ငြော်... ”

“ သမီးမိဘတွေက ဘယ်သူနဲ့ယူရမယ်၊ ဘယ်လိုလူမျိုး နဲ့မှသဘောတူမယ်လို့သတ်မှတ်ပေးထားပါဘူး၊ သူတို့ရည်ရွယ် ထားတဲ့သူလည်းမရှိပါဘူး၊ သမီးတို့မောင်နှမတွေအားလုံးကိုအိမ် ထောင်ရေးမှာလွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပါတယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သ မီးတို့ရွေးချယ်တဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကိုတော့ ဘဝအာမခံချက်ခိုင်မာ တဲ့သူမျိုးဖြစ်စေချင်ကြတယ်၊ ဒါမိဘမေတ္တာပါ၊ သားသမီးကို ဆင်စီးမြင်းရုံတာမြင်စေချင်တာပါအန်ကယ် ”

“ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီတော့အန်ကယ်က သမီးမိဘတွေကျေနပ်အောင် အန်ကယ်သားကို ဆင်တွေမြင်း တွေအများကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့အထိကြိုးစားပေးရမှာပေါ့ကွယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်ကယ် ”

ဆောင်းလုလင်

နှင်းပွင့်ဖြူကိုခေါ်ယူတွေ့ဆုံရာတွင် မြို့ထဲမှဦးလင်း အောင်၏တိုက်ခန်းတွင်သာတွေ့ဆုံခဲ့ပါ၏။ ဦးလင်းအောင်တစ်ဦး ထဲနေသောတိုက်ခန်းကို ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီအဖြစ်ဆိုင်း ဘုတ်တင်ကာအသွင်ပြောင်းလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

မွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးပါက... သင့်တင့်အောင်လည်း ဤတိုက်ခန်းတွင်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

သင့်တင့်အောင်၏အနာဂတ်ကားသာယာလှပလျှက် ...

“ ကဲ-သား၊ သမီးလေးကိုပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ဟောဒီအိမ်ဟာ သားရဲ့အိမ်ဖြစ်သွားပြီမို့ အချိန်မရွေးဝင်နိုင် ထွက်နိုင်လာလည်နိုင်ပါတယ်သမီး ”

ဦးလင်းအောင်က ကားသော့ကိုသင့်တင့်အောင်သို့ ကမ်းပေးရင်း နှင်းပွင့်ဖြူကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ မောင်ကနေ့ချင်းညချင်းပြောင်းလဲသွားတာပဲနော် ”

နှင်းပွင့်ဖြူက ကားကိုကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေသောသင့် တင့်အောင်ကိုကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ သူမလေသံတွင်အံ့ဩ ဝမ်းသာမှုရောယှက်နေသလို ချစ်သူအတွက်ကြေနပ်ဝမ်းမြောက် သည့်လေသံများလည်းအပြည့်ပါဝင်နေပါ၏။

“ ဟုတ်ပါတယ်ဖြူ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အန်ကယ်ဦး လင်းအောင်ရဲ့ကျေးဇူးတွေပဲ၊ ခု မောင်ဟာ နယ်ကတက်လာတဲ့ အနုပညာရှူးဆင်းရဲသားလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ အန်ကယ်ကျေးဇူး ကြောင့် အောင်မြင်ဖို့မျှော်လင့်ချက်တွေအပြည့်အဝရှိနေတဲ့လူ ငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ ”

“ ဝမ်းသာပါတယ်မောင်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုမမေ့ပါနဲ့နော် ”

“ ဖြူရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

သင့်တင့်အောင်က ကားမောင်းရင်းမှ နှင်းပွင့်ဖြူကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ မောင်ဟာ တက္ကသိုလ်တာရာလင်းခေါ် ဦးလင်း အောင်ရဲ့သားဖြစ်သွားပြီ၊ မောင်ဟာ မောင်ရဲ့မွေးစားအဖေကြီး လိုပဲ ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ်၊ ကြီးစားရမယ်၊ ကျေးဇူးတရားကို မျှဝေတတ်ရမှာပေါ့ဖြူရယ် ”

“ နာမည်ကြီးပြီး ဖြူကိုမေ့မသွားရင်ပဲ ကြေနပ်ပါပြီ မောင်ရယ် ”

“ ဖြူကလဲကွာ၊ ကဲ-% ÷ , ! * x +
= - ”

သင်္ကေတစကားနှင့်နှစ်သိမ့်လိုက်တော့ ဖြူမျက်နှာပြုံး သွားသည်။ သင်္ကေတစကားသည် အခြားကတိဝန်ခံချက်များမ လိုသော သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ တိုင်တည်သစ္စာစကားဖြစ်ပါ သည်။

“ ဖြူအိမ်က မောင်အကြောင်းကိုသိပြီလား၊ ဘာပြော လဲဖြူ ”

“ ဖြူက ဘာမှစမပြောဘူးမောင်၊ သူတို့သိအောင် မောင့်သတင်းပါတဲ့ဂျာနယ်တွေကို ညှို့ခန်းစားပွဲပေါ်မှာတင် ထားလိုက်တယ်၊ ဖတ်ဖြစ်အောင် မောင်ပုံပါတဲ့စာမျက်နှာကို တ မင်လှန်ထားလိုက်တာပေါ့မောင် ”

“ တယ်တော်တဲ့မောင်ဖြူလေးပါလား ”

“ ရှေ့မှာရပ်တော့မောင်၊ ဖြူဒီကဆင်းမယ် ”

သင့်တင့်အောင်က ကားကိုလမ်းထိပ်တွင်ဘေးကပ်၍ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ ဖြူအိမ်ထဲထိလက်တွဲပြီးလိုက်ပို့ချင်တဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်ချင်လှပါပြီဖြူရယ် ”

“ ဒါ မဝေးတော့ပါဘူးမောင်၊ သည်းခံ သည်းခံ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဝတ်ဘိုင်ဖြူ၊   % ÷ , ! * × +
= - ”

နှင်းပွင့်ဖြူလမ်းထဲဝင်၍ သူ့မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်
သွားသည်ထိ သင့်တင့်အောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူလမ်းကြားထဲချိုးဝင်သွားမှပင် ကားကိုမောင်း
ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအကြိမ်သည် သင့်တင့်အောင်၏ ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာ
ကိုယ်တွဲရက်ဖြင့် နှင်းပွင့်ဖြူကိုနောက်ဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းပင်
ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုနေ့သည် ၁၉၉၈ခုနှစ်၊ဇူလိုင်လ ၅-ရက်နေ့ဖြစ်ပါ
သည်။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

နောက်တစ်ရက်ခြားဖြစ်သော ဇူလိုင်လ ၇-၇က်နေ့ တွင် သင့်တင့်အောင်အားမွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်အခန်းအနားကိုကျင်းပခဲ့သည်။

အခန်းအနားအစီအစဉ်ကို ညဆယ်နာရီတွင်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး တက်ရောက်လာသောဧည့်သည်များအားလုံး အခန်းအနားကျင်းပရာဟိုတယ်မှ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ဦးမြတ်သွယ်ကို ဦးလင်းအောင်နှင့်သင့်တင့်အောင်တို့ကကားနှင့်တင်ခေါ်လာပြီး... ဦးမြတ်သွယ်တည်းခိုရန်စီစဉ်ပေးထားသည်ဟိုတယ်သို့လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်အခါ... ဦးလင်းအောင်ကကားကိုမြို့အပြင်ဖက်သို့ဦးတည်လိုက်၏။

“ ဘယ်သွားမှာလဲအန်ကယ်၊ တိုက်ခန်းကိုပြန်မှာမဟုတ်ဖူးလား ”

သင့်တင့်အောင်၏အဆောင်မှပစ္စည်းပစ္စယများကို ဦးလင်းအောင်၏မြို့ထဲတိုက်ခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားပြီးဖြစ်သည်။ အဆောင်ကိုအပြီးအပ်နှံပြီးအဆောင်မှထွက်ခဲ့ပြီ။ ဦးလင်းအောင်၏သားဖြစ်သွားပြီဖြစ်သောသင့်တင့်အောင်သည် ယနေ့မှစ၍ ဦးလင်းအောင်အိမ်၌ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါတော့မည်။

“ ကနောင်အိမ်ကြီးကိုခဏသွားကြစို့မောင်သင့် ”

မြို့ပြင်ဆင်ခြေဖုံးမှ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ ရှေးဟောင်းတိုက်အိုကြီးကိုမြင်ယောင်ပြီး သင့်တင့်အောင်စိတ်မှာထိုင်းမှိုင်းသွားသည်။ သည်လိုနေ့မျိုးမှာ ဘာလို့သွားချင်တာပါလိမ့်။

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်ကိုဘာမှတော့ပြန်မပြောမိတော့ပေ။ အခန်းအနားမှာသောက်လာသည့်ဝီစကီအနည်းငယ်နှင့်ပင်သင့်တင့်အောင်မူးယစ်ရီဝေနေခဲ့သည်။

ဦးလင်းအောင်က ကားကို လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်နေ၏။

ကနောင်အိမ်ကြီးသို့ရောက်ပါပြီ။

ကနောင်အိမ်ကြီးက အမှောင်ထုထဲတွင်တိတ်ဆိတ်စွာ နှစ်ဝင်နေသည်။ အိမ်ကြီးကိုမီးထွန်းညှိမထားပါချေ။

ဦးလင်းအောင်က ကားထဲမှနေ၍ရမုတ်ကွန်ထရိုးတစ်ခုဖြင့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အိမ်အတွင်းထဲ၌ အဆမတန်းလင်းလက်သွားသောအလင်းရောင်တစ်ခုကစက္ကန့်ပိုင်းခန့် ပေါ်လာ၏။ ပေါ်လာသောအလင်းရောင်ကတောက်ပလွန်းရာ ခြံထဲရှိ မြင်ကွင်းများအားလုံးကိုပင်နေ့ခင်းအတိုင်းမြင်လိုက်ရ၏။

ဦးလင်းအောင်က ရမုတ်ကွန်ထရိုးကိုနောက်တစ်ကြိမ် နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ရှေးကအတိုင်းအလင်းရောင်ပေါ်လာပြန်၏။ သုံးကြိမ်တိတိ ထိုအတိုင်း မီးအလင်းရောင်ပေါ်အောင်အဝေးထိန်းကိရိယာဖြင့်လုပ်နေ၏။

“ အပြင်မှာအန်ကယ်တို့ရောက်နေတာ ဒေါက်တိုသိအောင်အချက်ပေးတာလေ၊ သူကနားမကြားတော့အမြင်အာရုံနဲ့ သိအောင်သတင်းပေးတဲ့နည်းကိုထွင်ထားရတယ် ”

ဦးလင်းအောင်ကရှင်းပြသည်။

ခဏနေတော့ အိမ်ထဲမှမီးများလင်းလာသည်။ သံတိုင်တပ်တခါးကြီးက အသံမြည်ကာတဖြည်းဖြည်းဟလာသည်။ ဒေါက်တိုက အိမ်ထဲမှနေ၍တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးလင်းအောင်က ကားကိုခြံထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့၏။

အိမ်အဝတွင်ဒေါက်တိုက လေးဂွတစ်ချောင်းကိုပြောင်းပြန်လှန်ထောက်ထားသည်။ သဖွယ် ကားယားခွရပ်လျှက်ကြိုဆိုနေပေသည်။

ဆောင်းလှလင်

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာတွင်... ပထမအခေါက်ကကဲ့သို့
ပင်နံရံမှပန်းချီကားကြီးများက သင့်တင့်အောင်ကိုညှို့ယူဖမ်းစား
လိုက်ပြန်၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပန်းချီကားမှာသုံးချပ်ဖြစ်နေ
သည်။ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်နှင့်ဦးချမ်းငြိမ်းတို့၏ပန်းချီ
ကားကြီးဘေးတွင် ပန်းချီကားအသစ်တစ်ချပ်ရောက်ရှိနေပါ၏။

ပန်းချီကားထဲမှ လူပုဂ္ဂိုလ်ကား ဦးလင်းအောင်ခေါ်
တက္ကသိုလ်တာရာလင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ ဟင်-အန်ကယ်ပုံပန်းချီကားကြီးပါလား ”

ပန်းချီကားထဲတွင် ဦးလင်းအောင်သည် တိုက်ပုံနှင့်ရ
ခိုင်ပုဆိုးနှင့်သပ်ရုပ်ခန့်ညားနေသည်။ ယခင်ပန်းချီကားကြီးနှစ်
ချပ်အတိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးပေါ် ရေးဆွဲထားကာ ပန်းချီကားအရွယ်
အစားမှာလည်း ရှေးပန်းချီကားကြီးနှစ်ချပ်နှင့်ရွယ်တူဖြစ်သည်။

“ ဟုတ်တယ်မောင်သင့်၊ အန်ကယ်ပုံပန်းချီကားကို
ဒီနေ့အမိချိတ်ဆွဲလိုက်တာပဲ ”

“ ဒီနေ့ဟာ ဘဝပြောင်းရမယ်နေ့လေ ”

“ ဘဝပြောင်းရမယ်နေ့ ”

“ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ”

ဦးလင်းအောင်က အသိရခက်စွာရယ်မောလိုက်သည်။

“ မောင်သင့်ရော၊အန်ကယ်ရောနှစ်ယောက်စလုံးဘဝ
ပြောင်းတဲ့နေ့မဟုတ်လားကွယ် ”

“ ဗျာ ”

“ မောင်သင့်ကအန်ကယ်သားဖြစ်သွားပြီ၊ အန်ကယ်က
လဲမောင်သင့်အဖေဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါ ဘဝပြောင်းသွားတာပဲမဟုတ်
လားကွယ် ”

“ ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟောဒီနံဝံပေါ်မှာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူး တဲ့သူတွေရဲ့ပုံတွေနဲ့နေရာယူထားရမယ်မောင်သင်၊ ဒါ ကိုယ် တော်ကြီးပုရားရဲ့အမိန့်တော်ပဲ၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ မောင်သင်ရဲ့ ပန်းချီကားပုံဟာလည်း အန်ကယ်ပုံရဲ့ဘေးမှာနေရာယူရဦးမှာပေါ့ ကွယ် ”

“ ဪ... ”

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏အမွေအနှစ်များကို အ စဉ်အဆက်အမွေဆက်ခံရမည့်အစီအစဉ်တွင် ပန်းချီကားကြီးများ နှင့်မှတ်တမ်းတင်ခြင်းလည်းပါဝင်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

“ ကဲ-ကဲ-ထိုင်ဦးမောင်သင် ဒီနေ့ညတို့သားအဖနှစ် ယောက်ထဲပွဲတစ်ပွဲကျင်းပလိုက်ကြဦးစို့ ”

ဦးလင်းအောင်က ဒေါက်တိုကို လက်ယပ်၍ခေါ်ယူ လိုက်သည်။ ပြီး...ဆွံ့အနားမကြားဘာသာစကားဖြင့် လက်ဟန် ပြုကာပြောဆိုနေပေသည်။ ဒေါက်တိုက ဦးလင်းအောင်ပြောသ မှုကိုခေါင်းညိတ်အရိုအသေပြုမှတ်သားနေသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တိုနောက်ဖေးခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

သင့်တင့်အောင်အနားယူချင်ပေပြီ၊ အရက်သောက် လေ့သောက်ထမရှိသောသူအတွက် ဟိုတယ်အခန်းအနားမှဝီစကီ အနည်းငယ်နှင့်ပင် ရီဝေနေပြီ။

ခဏနေတော့ ဒေါက်တိုက လင်ဗန်းထဲတွင် အရက်ပု လင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့်အမြည်းများထည့်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ ဟာ-အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တော်ပြီ၊ မနိုင်တော့ဘူး အန်ကယ် ”

“ ဘယ်တော်ရမှာလဲကွဲ့၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ပျော်ရွှင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့သောက်စမ်းပါငါ့သားရဲ့ ”

ဦးလင်းအောင်က အရက်များကို ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင် လက်နှစ်ဆစ်ခန့်စီထည့်ရင်းပြောသည်။

“ သောက်ပါကွဲ့၊ မောင်သင်ရဲ့ဘဝသစ်မှာအောင်မြင်ဖို့ အတွက်ဆုတောင်းကြစို့ ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်က သူ့ဖန်ခွက်ကိုကိုင်မြှောက်ရင်းပြော
နေပြီမို့ မလွဲမရှောင်သာပဲ ဖန်ခွက်ကိုယူ၍မြှောက်ကာ ဖန်ခွက်
ချင်းထိလိုက်ရသည်။

“ အနုပညာနယ်မှာ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့နာမည်တစ်
လုံးဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့တည်ပါစေသတည်း ”

“ ချီးယားစ် ”

ဦးလင်းအောင်က ရွတ်နောက်နောက်ဆုတောင်းကာ
ဖန်ခွက်ထဲမှအရက်များကိုတစ်ကျိုက်တည်းမော့သောက်လိုက်၏ ။
သင့်တင့်အောင်လည်း သူ့နည်းတူသောက်လိုက်ရလေသည်။

အရက်သည် စူးရှပူပြင်းစွာသူ့လည်ချောင်းထဲ၌ထိုးဆင်း
သွားလေသည်။

“ ကောင်းတယ်မျှတ်လားကွဲ့၊ ဇူးလူးအရက်၊ လူရိုင်း
အရက်လေ၊ ဒေါက်တိုကိုယ်တိုင်သေချာချက်ထားတာလေ၊ ဟဲ
ဟဲ ”

ဦးလင်းအောင်ကအတော်အူမြူးနေပေသည်။အကြောင်း
မဲ့သက်သက်တဟဲဟဲရယ်နေ၏။

“ အတော်ပြင်းတယ်နော်၊ အရင်တခါသောက်တာထက်
ပိုပြင်းသလိုပဲအန်ကယ် ”

“ ဒါက ညသောက်အမျိုးအစားလေ၊ ဟိုတစ်ခေါက်က
ဟာက နေ့လည်ခင်းညှော်ခံတဲ့အမျိုးအစားကွဲ့ ”

“ ဪ... အဲဒီလိုကွဲ့သေးတာလား ”

အရက်အကြောင်းနားမလည်သည့် သင့်တင့်အောင်က
အံ့ဩနေသည်။ လူရိုင်းတွေကအရက်ကို နေ့သောက်၊ညသောက်
အမျိုးအစားခွဲပြီးချက်လုပ်သတဲ့လား။ သူသည်တစ်ခွက်ထဲနှင့်ပင်
အတော်မူးလာသည်။ ခြာခြာလည်လာသည်။

သူက ပန်းချီကားကြီးများချိတ်ထားသည့်နံရံကို မျက်နှာ
ပြုကာထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားကြီးများကသူ့အမြင်ဝယ်
ဝိုးဝါးသွားလိုက်ထင်ရှားလာလိုက်ဖြစ်နေ၏။ ပန်းချီကားများက

ဆောင်းလုလင်

ဇောက်ထိုးဖြစ်သွားပြန်သည်။ ခဏနေတော့ပြန်တည်သွားသည်။ သူမူးနေပြီဆိုတာသူ့ကိုယ်သူသိလိုက်သည်။

“ သောက်ပါကွဲ့၊ ဂျေ- မင်းနဲ့ငါခွက်ချင်းလဲသောက်မယ် ”

ဦးလင်းအောင်ကသူ့သောက်နေသောခွက်ထဲသို့ အရက်များငဲ့ထည့်ကာ သူ့ရှေ့သို့တွန်းပို့သည်။ ပြီး-သင့်တင့်အောင်သောက်လက်စခွက်ထဲသို့အရက်ထည့်ပြီးသူကသောက်သည်။

“ သောက်-သောက်-မင်းသောက်ရမယ်၊ သောက်လိုက်စမ်း ”

ဦးလင်းအောင်က အမိန့်ပေးသလိုခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

သင့်တင့်အောင်သည် ကြောက်လန့်သွားကာ ရှေ့မှဖန်ခွက်ကိုယူ၍တစ်ချက်ထဲမော့သောက်ချလိုက်၏။

“ ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ”

ဦးလင်းအောင်၏ရယ်မောသံကြီးက တစ်တိုက်လုံးကိုလွှမ်း၍သွားလေသည်။

ထိုတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်သည်နှင့် သူ့မျက်လုံးတွေချက်ချင်းပြာဝေသွားသည်။ ဘာကိုမှမမြင်ရတော့။

“ ဟားဟားဟား အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ ”

ဦးလင်းအောင်၏အော်ဟစ်သံကြီးကိုကြားလိုက်ရသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထသလိုခံစားလိုက်ရကာ... ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲမှာမြောက်တက်သွားသယောင်ထင်လိုက်ရသည်။

“ ဟီ ဟီ ဟီ ဟား ဟား ဟား ”

ရယ်သံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ရယ်မောလိုက်သောအသံသည် ဦးလင်းအောင်အသံမဟုတ်တော့။

သူက အားယူ၍မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

သူ့ရှေ့တွင်လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ ထိုင်နေသော ထိုလူမှာသူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါသည်။ သူက သူ့အမြင်ကိုသူမယုံနိုင်ပဲ မျက်လုံးကိုအားယူ၍သေချာကြည့်လိုက်သည်။

သူ(သင့်တင့်အောင်)သည် သူ့ကိုပြန်၍စပ်ဖြဲဖြဲကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ သူထိုင်နေသောနေရာကိုပြန်၍ သတိရလိုက်မိသည်။ သူသည် တိုက်အဝင်တခါးဝကိုနောက်ကျောခိုင်းကာ ပန်းချီကားများချိတ်ထားသောနံရံကို မျက်နှာပြု၍ထိုင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတော့... သူ့ထိုင်နေပုံမှာ တိုက်အဝင်ပေါက်ကိုမျက်နှာပြုရက်သားဖြစ်နေသည်။

သူက သေချာအောင် နောက်ကျောဖက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ အောင်မယ်လေးဗျာ ”

ပန်းချီကားကြီးများက သူ့နောက်ကျောဖက်သို့ရောက်နေပါပြီ။ သူသည်စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်နေရာရွေ့သွားပါသလဲ၊ မူးမူးဖြင့် မသိစိတ်နှင့် ရွေ့ထိုင်လိုက်မိလေသလား။

သူ့အမူအရာကိုကြည့်ကာ ရှေ့မှလူကရယ်လိုက်သည်။

“ ဟီဟီဟီ ... ဟာ... ဟာ... ”

သူ့ကိုကြည့်၍ရယ်နေသောသူမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

သင့်တင့်အောင်က သူ့ကိုကြည့်ကာရယ်မောလှောင်ပြောင်နေပါ၏။

သူသည်အဖြစ်အပျက်ကိုနားမလည်နိုင်ပဲ... ရူးလုမတတ်စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။

သူ့မူးသွားတာလား၊ ရူးသွားတာလား။

သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးက ထိုင်လက်စကုလားထိုင်မှာကျန်နေခဲ့ပြီး... သူကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်ပေါ်ဘယ်

ဆောင်းလုလင်

လိုရောက်နေတာလဲ။ ဒါဖြင့် ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ဦးလင်းအောင်ကရော...

သူသည် သူ့လက်ကိုမြှောက်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ”

လက်တွင်ပတ်ထားသော နာရီက ဦးလင်းအောင်ပတ် သော နာရီဖြစ်နေသည်။ သူက အင်္ကျီလက်အနားစကိုမသင်္ကာစွာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ ဘုရားရေ၊ သူဝတ်ထားတာ ဦးလင်း အောင်ရဲ့အင်္ကျီကြီးပါလား၊ သူက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ငုံ့ကြည့်ကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်က အစ ဦးလင်းအောင်၏ဝတ်စားဆင် ယင်မှုအားလုံးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရောက်နေသည်။

“ဟား ဟား ဟား အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ ”

သူ့ရှေ့မှသင့်တင့်အောင်က အော်လိုက်လေသည်။ သင့်တင့်အောင်၏အသံအတိုင်းထွက်လာသည်။

သူ့ရှေ့မှာသူ့ကိုယ်တိုင်ကို နောက်ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုနှင့်မြင် နေရသည်။ သင့်တင့်အောင်နားမလည်နိုင်တော့။

“ဟီဟီ ငါက မင်းဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းက ငါဖြစ်သွားပြီ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ ဟီဟီဟီ ”

သူကထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သည် ယိုင် သွားလေ၏။

သူက သူ့ကိုယ်သူ့နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန် လေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဦးလင်းအောင်၏အဝတ်အစားများ၊

“ဘယ်လို... ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

သူ့နှုတ်မှထွက်လာသော အသံမှာ ဦးလင်းအောင်၏အ သံအတိုင်းဖြစ်နေပါသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ”

သူ့ရှေ့မှာမြင်နေရသော သင့်တင့်အောင်က ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

ဆောင်းလုလင်

သူက လက်ရှည်အင်္ကျီ၏လက်များကိုပင်တင်၍ကြည့်
လိုက်သည်။

အကြောအပြိုင်းပြိုင်းထနေသော အဘိုးအိုတစ်ဦး၏
လက်များ။

“ အောင်မယ်လေးဗျာ ”

သူသည် ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်လိုက်ကာ သတိလစ်
မေ့မောလဲကျသွားလေ၏။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

သူ့အာရုံထဲသို့အသိတရားများပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ထူးဆန်းစွာပင် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေခဲ့၏။

သူက ညကအဖြစ်များကိုသတိရလိုက်သည်။ ထင်ရှားပီပြင်စွာပင်သတိရလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အရက်နာကျနေသူတစ်ဦးလို သူ့အာရုံတွေထွေပြားမနေသည်အတွက် သူကအံ့သြ၍ပင်နေသေးသည်။

ညကအဖြစ်အပျက်တွေဟာတကယ်လား။ သူ့အမူးလွန်သွားခြင်းလား။ ဦးလင်းအောင်က သူ့ကိုနောက်ပြောင်ခဲခြင်းလား။

အဖြစ်အပျက်များကိုပြန်သတိရသည်အခါ သူ့ကြက်သီးထအောင်လန်ဖျတ်သွားမိလေသည်။

သူက အိပ်ရာထက်မှထရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲဆိုတာလဲ တွေးလိုက်မိ၏။

“ မောင်ရင် နိုးပြီလားကွဲ့ ”

သူ့ကိုမေးလိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

သူက မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုမိုး၍ကြည့်နေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရပါလေ၏။

အဘိုးအိုမှာ အတော်ပင်အိုမင်းရင့်ရော်နေပေပြီ။

သူကအားယူ၍ထလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်- ကျွန်တော် ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲဟင် ”

သူ့နှုတ်မှထွက်လာသောအသံကို သူ့ပြန်ကြားလိုက်ရသည်တွင်... သူသည်အလွန်အမင်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့၏။

ညကအဖြစ်များကို ထင်ထင်ရှားရှားသတိရလာပြန်သည်

ဆောင်းလုလင်

သူက သူဝတ်ထားသောအဝတ်အစားများကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလင်းအောင်၏အဝတ်အစားများပင်သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။

“ ကျွန်တော်-ကျွန်တော် ”

သူ့နှုတ်မှထွက်လာသောအသံသည်လည်းဦးလင်းအောင်၏အသံဖြစ်နေပြန်၏။

“ သတိထားပါ။ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါမောင်ရင်၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားလိုက်ပါကွယ် ”

သူသည်ကုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းမိသည်ထိ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ ကျွန်တော်ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲအဘ ဟင် ”

သူကအဘိုးအိုကို အဘ-ဟုခေါ်လိုက်ကာ စိတ်စောစွာမေးမြန်းလိုက်၏။

“ မောင်ရင်ဟာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့တိုက်ကြီးအောက်က မြေတိုက်ခန်းထဲရောက်နေတာပါကွယ် ”

“ ဗျာ ”

သူကနားမလည်နိုင်စွာ အဘိုးအိုကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ”

“ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပါလို့အဘပြောခဲ့ပြီကောကွယ်၊ စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့၊ ဖြစ်ပြီးသမျှတွေဟာ ဖြစ်ပြီးသွားပြီ၊ ပြုပြင်လို့မရတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ အဖြစ်အပျက်အမှန်အတိုင်းလက်ခံလိုက်ပေတော့မောင်ရင် ”

“ အဘ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး ”

“ လာခဲ့မောင်ရင်၊ မောင်ရင်ကို အဘပြမယ် ”

အဘိုးအိုက သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ခေါ်သွားသည်။ မြေအောက်ခန်းဟုဆိုသောအထပ်တွင်အခန်းဖွဲ့ထားသည့်အတွက် မြေတိုက်ခန်းသည်အတော်ကျယ်ဝန်းပုံရ၏။ လက်ရှိသူ

ဆောင်းလုလင်

ရောက်နေသည်အခန်းအပြင်အဆင်သည်ပင် အတော်ပင်သပ်ရပ် မှုရှိလှပေ၏။

အခန်းထဲမှထွက်လိုက်သည်အခါ... ဧည့်ခန်းနှင့်တူ သောခန်းမတစ်ခုသို့ရောက်သွားလေသည်။ သူတို့ထွက်လာရာ အခန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အခန်းတစ်ခန်းရှိနေသေး၏။ ဧည့်ခန်းကဲ့သို့အခန်းသည် လူနေခန်းနှစ်ခန်း၏အလည်၌ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဟောဟိုအခန်းထဲမှာ အဘနေတယ် ”

အဘိုးအိုက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှအခန်းကိုလက်ညှိုးညွှန် ပြရင်းပြောလိုက်၏။ အဘိုးအို၏လှုပ်ရှားမှုများက နှေးကွေးချိနဲ့ လှပေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် တီဗွီတစ်လုံးနှင့်အတူ ဗွီဒီယိုပြစက်ကို ပါတွေ့ရသည်။ စာအုပ်စင်လည်းရှိနေပြီး စာအုပ်ပေါင်းများစွာက စင်ပေါ်တွင်နေရာယူထားလေသည်။

အခန်း၏အပြင်အဆင်ကိုကြည့်၍ မြေတိုက်ခန်းဆိုသည် ကိုဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟုသံသယဝင်သွားမိ၏။ အလင်းရောင်က လည်းကောင်းစွာဝင်ရောက်နေပေသည်။

“ ဒါမြေတိုက်ခန်း၊ သေချာတယ်နော်အဘ ”

“ အစစ်ပါပဲကွယ်၊ အဘကိုယ်တိုင် ၂၈-နှစ်လုံးလုံး နေလာခဲ့တဲ့မြေတိုက်ခန်းကြီးပါကွဲ့ ”

“ ဗျာ ”

“ လာ-လာ မောင်ရင် ”

“ အဘကျွန်တော်ကိုဘာပြမလို့လဲ ”

“ လာလိုက်ခဲ့ ”

အဘိုးအိုက ဧည့်ခန်းဒေါင့်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ကတ္တီပါ စံပြင်အုပ်ထားသည့်ဘီရိုကြီးရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။

“ အဘပြမှာထူးထူးဆန်းဆန်းပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မှန်တစ်ချပ်ပါ ”

ဆောင်းလုလင်

ထိုအခါမှ သူ့ဘီရိုဟုထင်ထားသောအရာမှာ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီးကို ကတ္တီပါစဖြင့်အုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

အဘိုးအိုက ကတ္တီပါစကိုလှုပ်တော့မည်ပြုပြီးမှ သူ့ကိုသေချာကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားဖို့ အဘသတိပေးထားပြီးပြီနော်၊ စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့၊ မပေါက်ကွဲနဲ့၊ ဖြစ်ပြီးသမျှကို လက်ခံဖို့ပဲရှိတယ်၊ ကဲ-ကဲ- မောင်ရင်ကိုယ်မောင်ရင် မှန်ထဲမှာကြည့်ပေးတော့ ”

အဘိုးအိုက ကတ္တီပါစကိုဆွဲ၍လှန်လိုက်၏။
မှန်တစ်ချပ်သူ့ရှေ့မှာပေါ်လာသည်။
မှန်ထဲတွင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကိုသေချာစွာမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ ဟိုက် ”

သူက အံ့သြထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်မိလေသည်။

“ ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲအဘရယ် ”

သူက ငိုသံပါကြီးဖြင့်မေးလိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ ထင်ရှားစွာမြင်နေရသည်ပုံရိပ်က ဦးလင်းအောင်ခေါ်တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ပုံရိပ်သာတည်း။ သူသည် သူမဟုတ်တော့၊ သင့်တင့်အောင်မဟုတ်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာ သူ့ကိုယ်လုံး အားလုံးသည်ဦးလင်းအောင်အသွင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ မှန်ထဲမှာသင့်တင့်အောင်ကိုမြင်တွေ့ရမည်အစား အသက်၅၀ကျော်အရွယ်ဦးလင်းအောင်ကိုသာမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်

“ လာ-မောင်ရင် ”

ဆောင်းလုလင်

အဘိုးအိုက သူ့ကိုပြင်သာစွာတွဲခေါ်၍ အခန်းအလည် မှဆက်တီရှိရာသို့ခေါ်သွားသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်စေသည်။

အဘိုးအိုက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တွင်ဝင် ထိုင်ကာပြောလိုက်သည်။

“ မောင်ရင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုလင်းအောင်လို့ မောင် ရင်သိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လဲယူထားလိုက်ပြီ ”

“ ဗျာ ”

“ ကိုလင်းအောင်က အသက်အရွယ်ရပြီး ကျစပြုနေ တဲ့သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မောင်ရင်ကိုပေးလိုက်ပြီး သူကတော့မောင် ရင်ရဲ့ရဲ့နပျိုသန်စွမ်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုရယူသွားပြီလေ ”

“ ဒီလိုလုပ်လို့ရလို့လားဗျာ ”

“ ရလို့ပဲ မောင်ရင်လက်တွေ့ကြုံနေရပြီပဲ ”

“ အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ သူက သူက ဘာကြောင့်ဒီလို လုပ်ရတာလဲဟင် ”

“ မောင်ရင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုထဲကို သူရလိုက်တာမ ဟုတ်ဖူးလေ၊ မောင်ရင်ရဲ့ဘဝကိုပါသူရလိုက်ပြီ၊ မောင်ရင်အဖြစ် နဲ့သူဟာ အပြင်လောကမှာလျှပ်ရှားတော့မယ် ”

သူ့ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထကာ လန့်ဖျတ်သွားမိလေသည်။

“ ဒါဟာ သူ့ရဲ့တတိယမြောက်အောင်မြင်မှုပဲ ”

“ တတိယမြောက် ”

“ ဟုတ်ပကွယ်၊ တကယ်တော့ မောင်ရင်ခန္ဓာကိုယ်ရယူ လိုက်သူအစစ်ဟာ ကိုလင်းအောင်လဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာ ပက်ထရစ်ကနောင်ပါ ”

“ ဗျာ ”

သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် နားမလည်မှုတွေရောထွေးသွား လေသည်။

“ ဒါနဲ့ပြောပါဦး၊ မောင်ရင်ကဘယ်သူလဲ ”

“ ကျွန်တော်နာမည်သင့်တင်အောင်ပါအဘ ”

ဆောင်းလုလင်

သူက သူ့အကြောင်းကိုအကြမ်းဖျင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ မောင်ရင့်ဘဝက ခေတ်အလိုက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ဘဝမျိုးပဲ၊ သူမက်မောမှာပေါ့၊ သူကမောင်ရင့်ကိုမိတ်ဆက်ခဲ့မယ်၊ မောင်ရင့်ကိုမြေတောင်မြောက်ပေးမယ်လို့မျှု့ဆွယ်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်စ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ရင့်ကိုမွေးစားခဲ့ရောလားကွယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ဒါတွေအဘသိနေသားပဲ ”

“ သိဆို အဘကိုယ်တိုင်ဒီအတိုင်းကြုံခဲ့ရတာကိုးကွဲ့၊ တကယ်တော့ ဟောဒီမင်းရရှိထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ... ”

အဘိုးအိုက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာပြောသည်။

“ မင်းရဲ့ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့မူရင်းပိုင်ရှင်ဟာ အဘပါကွဲ့ ”

“ ဗျာ- ဘယ်လို ”

“ ဦးလင်းအောင်ဆိုတာအဘပဲ၊ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်တာရာလင်းအစစ်ဟာငါပဲမောင်ရင် ”

သူသည် အဘိုးအိုကိုငေးကြောင်ကာကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးအို၏စကားများကိုနားလည်ရန် သူလိုက်မမီတော့ချေ။ သူသည်အိုမင်းရင့်ရော်နေသောအဘိုးအိုကိုကြည့်ကာ မြင်ဘူးတွေဘူးသယောင်ထင်လာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ့အာရုံသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုထင်ရှားစွာသတိရလိုက်လေ၏။

“ အဘ၊အဘကိုကျွန်တော်သိတယ်၊ အဘကိုကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်၊ လူကိုယ်တိုင်မြင်ဘူးတာမဟုတ်ဖူး၊ ပန်းချီကားထဲမှာ မြင်ဖူးတာအဘ၊ အပေါ်ထပ်ကညော်ခန်းထဲမှာချိတ်ထားတဲ့ပန်းချီကားထဲက ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုတာ အဘမဟုတ်လားဟင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ- ခုချိန်ထိဒီပန်းချီကားကိုချိတ်ထားသေးသကဲ့သို့ မောင်ရင်မြင်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ အဲဒီပန်းချီကားကြီးကို အဘ ဒီမြေ တိုက်ခန်းထဲအသွင်းခံလိုက်ရတဲ့နေ့မှာ ချိတ်လိုက်တာပဲ၊ အင်း... ၂၈နှစ်ကြာခဲ့ပြီမောင်ရင် ”

“ ဒါဖြင့် အဘဟာဦးချမ်းငြိမ်းပေါ့ ”

အဘိုးအိုကနှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရွဲလိုက်သည်။

“ ငါ့ရဲ့မူရင်းဘဝဟာ အောင်လင်းခေါ်တာရာလင်းပါ လို့ပြောပြီးပြီကော၊ အင်းလေ... ဒါတွေကိုမင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြမှဖြစ်မှာပါ ”

“ ကျွန်တော်တော့နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးအဘရယ် ”

အဘိုးအိုက သူ့ကိုသေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ အင်း...နှစ်ပေါင်း ၂၈နှစ်ကြာခဲ့ပြီပဲကိုး ၊ အင်း... ငါတောင်အတော်အသက်ကြီးပြီပဲ၊ အိုခဲ့ပြီပဲ ”

အသက် ၅၀ကျော်အရွယ်မျှ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ အသက် ၈၀၊ ၉၀အရွယ်အိုမင်းရွတ်တွဲနေသောအဘိုးအိုက အိုမင်း လှပြီဟုဆိုနေလေသည်။

“ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲအဘရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာဘယ်လိုကြောင့် ဦးလင်းအောင်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ အဘကဧရာအဘ ကိုယ်အဘ ဦးလင်းအောင်အစစ်ပါလို့ပြောနေတာဘာသဘော လဲ၊ ကျွန်တော်ရူးတော့မယ်အဘ ”

“ အေး-အေး- အဘပြောခဲ့သလိုဖြစ်သမျှကိုလက်ခံ လိုက်ပေတော့မောင်ရင်၊ အဘဆို မိစ္ဆာကောင်ဝင်အပူးခံထားရ တဲ့ဒီဘဝဆိုကြီးထဲရောက်ခဲ့တာ ၂၈နှစ်ရှိပြီကွဲ့၊ ဒါတွေဟာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အဘ မောင်ရင်ကို ရှင်း ပြပါမယ်၊ မောင်ရင်နာမည်သင့်တင့်အောင်နော်၊ ကဲ-သင့်တင့် အောင်ရေ ၊ နားထောင်ပေတော့ ... ”

ဆောင်းလှလင်

ဦးချမ်းငြိမ်း မှ

တာရာလင်း သို့

ဆောင်းလုလင်

၁၉၇၀ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်ကာလများသည်... ကိုလင်း
အောင်အဖို့ အခက်အခဲမျိုးစုံ၊ ဒုက္ခပေါင်းစုံကြုံတွေ့ရသောကာ
လများဖြစ်ခဲ့သည်။

စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ နယ်မှစွန့်ထွက်လာကာ
ရန်ကုန်တွင်စာပေလောကထဲခြေစုံပစ်ဝင်၍ စာပေရေးသားခြင်း
ဖြင့် အသက်မွေးတော့မည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ကိုလင်း
အောင်။

တကယ်တမ်းရန်ကုန်ရောက်တော့ သူထင်သလောက်မ
လွယ်မှန်းသိလိုက်ရသည်။

ရန်ကုန်တွင် အမျိုးဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ကျောင်းတွင်ကပ်
နေရင်း... ဘုန်းကြီး၏ဒကာတစ်ယောက်ကူညီမှုဖြင့် ရုံးတစ်ရုံးတွင်
အောက်တန်းစာရေးတစ်နေရာရခဲ့သည်။ နယ်မှာဆယ်တန်း
အောင်လာခဲ့သောကိုလင်းအောင် အလုပ်လုပ်ရင်းက လုပ်သား
ကောလိပ်ဆက်တက်ခဲ့သည်။

စာတွေရေးသည်။ ဝတ္ထုတိုများရေးကာ မဂ္ဂဇင်းများသို့
ပို့သည်။ ထိုစဉ်ကမဂ္ဂဇင်းကလည်းများများစားစားမရှိသေး။ မဂ္ဂ
ဇင်းတိုင်းသူလူနှင့်သူဆိုသလို ပင်တိုင်စာရေးဆရာများရှိနေ၍
ဝင်တိုးဖို့မလွယ်ခဲ့ချေ။ ကိုလင်းအောင်အားမလျှော့ပါ။ ဆက်
ကြိုးစားသည်။

ဆောင်းလုလင်

မဂ္ဂဇင်းလိုင်းမှာဝင်ဆံ့ပါလျှင်လည်း ဝင်ငွေကတော့မက်
လောက်စရာမရှိ၊ မိမိစာလုံးကိုပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ်ကြည့်ကာပီတိ
ဖြစ်ရုံရှိမည်။ ရန်ကုန်မှာ ထူနှောရရပ်တည်နိုင်ဖို့လုံးချင်းလိုင်း
ကိုလိုက်ရလျှင်ပို၍အဆင်ပြေမည်။

ထိုစဉ်က လုံးချင်းဝတ္ထုဖက် တွင်အောင်မြင်သော
စာရေးဆရာများသည် စာမူခံကိုရိုက်နှိပ်ရ သောအုပ်စုအလိုက်
ရာခိုင်နှုန်းဖြင့်စ၍ရသောအချိန်။ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ...
ဆင်းရဲမွဲတေ၍ လွယ်အိပ်တစ်လုံးနှင့်လေလွင့်နေသော အရက်
သမားများဟုအထင်ခံနေရသောအခြေမျိုးမှ အောင်မြင်သော
စာရေးဆရာများ တိုက်ဆောက်ကားစီးနိုင်သော အခြေအနေမျိုး
ရောက်သည်ထိ ပြောင်းလဲလာစကာလဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်တာဝါလင်းအမည်ဖြင့် စာပေနယ်သို့တိုးဝင်
နေသောကိုလင်းအောင်သည်... လုံးချင်းဝတ္ထုများကိုတစ်အုပ်ပြီး
တစ်အုပ်ရေးတော့သည်။ ဆယ်အုပ်ရေးပြီးလျှင် နာမည်ရစာပေ
တိုက်ကြီးတစ်ခုခုနှင့်ဆက်သွယ်မည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်...

စိတ်ကူးဉာဏ်ရွှင်သည့်အရွယ်၊ အတွေးကောင်းသည့်အ
ရွယ်မို့... တက္ကသိုလ်နောက်ခံအချစ်ဝတ္ထုများနှင့် လျှို့ဝှက်သဲဖို၊
စွန့်စားခန်းဝတ္ထုများတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ထွက်လာသည်။

ဆယ်အုပ်ရေးအပြီးတွင်... နာမည်ကြီးစာအုပ်ထုတ်ဝေ
ရေးတိုက်ကြီးသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ကြီးမှာ စာရေးဆရာသုံး
ဦး၏စာအုပ်များကို လောလောဆယ်ထုတ်ဝေနေပြီး၊ အာလုံး
အောင်မြင်နေချိန်ဖြစ်သည်။

စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်၏ဇနီးကိုယ်တိုင်ကစာရေးဆရာမဖြစ်
သည်။ **သမုဒယခင်ခင်**ဆိုသောနာမည်ကြီး စာရေးဆရာမ၏
ခင်ပွန်းပိုင်ဆိုင်သော စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတိုက်ကြီးပါ။

သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ကာ... ရေးပြီးသမျှဆယ်အုပ်ထဲက
အကောင်းဆုံးဟုယူဆသည် လုံးချင်းဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ထုတ်ဝေ
သူလက်ထဲအပ်လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ထုတ်ဝေသူက အင်တင်တင်နှင့်ပင် “ ထားခဲ့ပါ ” ဆိုသောကြောင့် လက်ရေးဖြင့်ရေးထားသော ဗလာစာအုပ်နှင့်စာမူလေးများကိုထားခဲ့ရလေသည်။

သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စိတ်ဝင်တစားမဆက်ဆံသဖြင့်ကိုလင်းအောင်ဝမ်းမနည်းပါ။ စိတ်လဲမဆိုးပါ။ ဝတ္တုတွေကို မဖတ်ရသေးလို့၊ ဖတ်ပြီးရင် သူ့အပေါ် အထင်ကြီးသွားမည်၊ သဘောထားပြောင်းသွားမည်ဟုတွေးသည်။

“ ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက်ပြန်လာစုံစမ်းရမလဲ ဆရာ ”

“ နောက်တစ်လ၊နှစ်လလောက်နေရင်လာခဲ့ပေါ့ ”

နှစ်လပြည့်သည်အချိန်တွင် သူပြန်သွားသည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို သူ့ဝတ္တုတွေဖတ်ကြည့်ပြီးလောက်ပြီဟုယူဆ၏။

သူတိုက်ထဲဝင်သွားတော့ တိုက်ပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ကို မှတ်ပင်မမှတ်မိပါ။

“ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တာရာလင်းပါဆရာ၊ ကျွန်တော်စာအုပ်လေးတွေဖတ်ကြည့်ပြီးပလားလို့၊ အခြေအနေသိချင်လို့ပါဆရာ ”

“ တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၊ ဪ...အင်း၊ မောင်ရင် ဝတ္တုတစ်အုပ်ထွက်သွားပြီလေ ”

“ ဗျာ ”

ကိုလင်းအောင်အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ့ကိုလည်းအကြောင်းမကြား၊ သဘောတူညီချက်မယူပဲ သူ့ဝတ္တုကထွက်သွားပြီဆို၍ အံ့ဩမဆုံးတော့။

“ ဘယ်... ဘယ်ဝတ္တုကိုထုတ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော်လည်းမသိရပါလားဆရာ ”

တိုက်ပိုင်ကြီးက စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုပြန်လှန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ အဲ...မောင်ရင်ပေးခဲ့တဲ့အထဲက **အေးခဲသွားသော နှလုံးသားများ** ဆိုတဲ့ဝတ္တုကိုထုတ်လိုက်တာကွဲ့၊ နာမည်ကရိုးလို့

ဆောင်းလုလင်

ဆတ်ကော့လတ်ကော့အချစ် လို့ပြင်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဦးမိန်းမ
သမုဒယခင်ခင် နာမည်နဲ့ထုတ်လိုက်တာလေ၊ ဖြန့်တောင်ပြီးပြီ ”

“ ဘာဗျ ”

ကိုလင်းအောင်အသံကကျယ်လောင်စွာထွက်သွားသည်။

တိုက်ပိုင်ကြီးကသူ့ကိုအံ့သြသလိုမော်ကြည့်ရင်း...

“ မောင်ရင်ကဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နောက်တစ်အုပ်ကို စုံထောက်စာရေးဆရာ **သဲတုန်မောင်ကြီး** နာမည်နဲ့ထုတ်မယ်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုဆိုတော့ သဲတုန်မောင်ကြီးနဲ့ လိုက်တယ် လေ ဂျေ-ဂျေ- မောင်ရင်ကို တစ်အုပ်နှစ်ရာနှုန်းနဲ့ပေးတာ၊ လေးရာ ယူသွား၊ နောက်ရေးပြီးသားရှိရင်လဲ ထားခဲ့ပေါ့ ”

“ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား၊ ဘာလူပါးဝတာလဲဗျ ”

ကိုလင်းအောင်သည် အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်လာ ကာ ဘာမှမမြင်တော့၊ တိုက်ပိုင်ကြီး၏အင်္ကျီကိုကော်လာမှဆွဲ ကာ ဆောင်၍...ဆောင်၍မေးလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား၊ လူပါးဝတာ၊ ဒါဦးနှောက်ဖောက် စားတာဗျ၊ ကျုပ်ဝတ္ထုကိုကျုပ်မသိပဲ တခြားလူနာမည်နဲ့ထုတ်တာ အောက်တန်းကျတာဗျ ”

ကိုလင်းအောင်၏ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့် ပုံနှိပ် စက်ထဲမှအလုပ်သမားများပြေးထွက်လာသည်။

“ ဟေ့လူ၊ ဆရာ့ကိုဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လိုက်စမ်း ”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သံချောင်းကြီးဆွဲလာပြီး သူ့ကိုရိုက်မည်ဟန်ပြင်သည်။

တိုက်ပိုင်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှရုန်းထွက်ရင်း...

“ ဟေ့ကောင်- မင်း ငါ့တိုက်ထဲကထွက်သွားစမ်း၊ မင်းပဲကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးတွေအဆင်မီရင် ထုတ်ပေးပါပြောလို့ ထုတ်လိုက်တာပဲကွ၊ မင်းနာမည်နဲ့ထုတ်ပါလို့ မင်းပြောခဲ့သလား မင်းနာမည်နဲ့လဲထုတ်မပေးနိုင်ဘူးကွ၊ မင်းမကြေနပ်ရင် ရှင်း ချင်တဲ့နေရာကရှင်း၊ ဟေ့ကောင်တွေ- ဒီ အောက်တန်းစား ကောင်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း ”

ဆောင်းလုလင်

ကိုလင်းအောင်သည် အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရင်း... ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ချကာနာမည်ကြီးစာပေတိုက်ကြီးထဲမှထွက်ခွာလာခဲ့ရပါ၏။

ထိုနေ့က ညနေပိုင်း လုပ်သားကောလိပ်သင်တန်းကို
မတက်ဖြစ်တော့ပဲ... ဗိုလ်ကလေးဈေးလမ်း အရက်ဆိုင်တန်းသို့
ဝင်ကာ အရက်တွေမူးအောင်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့... မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲသို့သွားကာ စိတ်
လွတ်လက်လွတ်အော်ဟစ်မှုးရူးပစ်လိုက်သည်။

ပန်းခြံထဲတွင် ဦးချမ်းငြိမ်းနှင့်ဆုံဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ ဘယ်မှာလဲစာပေသမားသစ္စာ၊ ဟားဟားဟား၊ စာ
အုပ်စာပေလူ့မိတ်ဆွေဆို၊ အလိမ္မာစာမှာရှိတယ်ဆို၊ ဟာ ဟာ ၊
စာပေဖြင့်ပြည်သူ့အကျိုးပြုအံ့တဲ့၊ ဟီဟီ ”

ကိုအောင်လင်းက စာပေတိုက်ကြီး၏နံရံများတွင်ရေး
ချိတ်ထားသောဆိုင်းဘုတ်များကိုမြင်ယောင်ရင်း စိတ်နာနာနှင့်
အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်သည်။

“ ပြည်သူ့တွေအကျိုးရှိမရှိတော့မသိဘူး၊ ကျုပ်အကျိုး
တော့ယုတ်သွားပြီဗျို့ ဟား ဟား ဟား ”

ကိုအောင်လင်းသည် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲရှိ ကျောက်
တိုင်ကြီးအောက်ခံအုတ်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မူးရူးအော်ဟစ်နေမိ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းခြံထဲသို့လေညှင်းခံလာသူအချို့က သူ့ကိုကြည့်သွား
ကြသည်။ တချို့ကပြုံးသွားကြသည်။

ခဏနေတော့ သူကအုတ်ခုံပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးများစုံညီကာပြန့်ကျဲနေ
သည်။ ပန်းခြံထဲတွင်လေတဖြူးဖြူးနှင့် ကောင်းကင်ကလည်း
ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေကာ... ပတ်ဝန်းကျင်ကစိတ်ကြည်နူးဖွယ်
ကောင်းလှသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ညစ်ညူးထိုင်းမှိုင်းနေ၏။

ဆောင်းလုလင်

တကယ်တော့ သူ့အရက်မသောက်သင့်ချေ။ ဆရာဝန်ကလည်းအရက်မသောက်ဖို့သူ့ကိုထားမြစ်ထားသည်။ သူ့မှာနှလုံးရောဂါအခံရှိပါသည်။ သူ့နှလုံးသားကခံစားတတ်လွန်းလို့ပဲနှလုံးရောဂါဖြစ်လေသလားမသိ။ ပြင်းထန်လွန်းသောခံစားချက်များကိုဖွင့်ဟဖော်ထုတ်ရင်းက ရေးသားခဲ့သောဝတ္ထုများကြောင့် ယခု နှလုံးရောဂါတိုးလောက်သည်ခံစားချက်တွေရခဲ့ရပြန်လေပြီ။

“ သမုဒယခင်ခင်တဲ့- ထို့- ဒီကောင်မကြီး အယောင်ဆောင်မကြီးမှန်းခုမှသိတယ်၊ ငါ့လိုဦးနှောက်ဖောက်စားခံရတဲ့လူဘယ်နှယောက်ရှိနေပြီလဲမသိဘူး ”

သူကတစ်ယောက်ထဲတတွတ်တွတ်ပြောနေမိပြန်သည်။

“ ဘာတွေများမကြေမနပ်ဖြစ်နေသလဲငါ့တူ ”

အသံနှင့်အတူသူ့ရှေ့ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုလင်းအောင်အလန့်တကြားထထိုင်လိုက်သည်။ လူကြီးကတိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာဝတ်ဆင်ထားကာ လူကြီးကောင်းဟန်ပေါက်နေသည်။

ကိုလင်းအောင်က သူ့မူးရူးပြီးလျှောက်အော်နေမိသည်ကိုရှက်စိတ်ဖြင့်အသိတရားဝင်သွားမိသည်။

“ ဦးထိုင်မယ်နော် ”

လူကြီးကသူ့ကိုခွင့်တောင်းကာ သူ့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲငါ့တူ ”

“ အလကားပါဗျာ ”

“ ငါ့တူပုံစံကြည့်ရတာရိုးရိုးသားသားထဲကပါကွယ်၊ပညာတတ်ထဲကထင်ပါရဲ့၊ ဒီမှာလာပြီးပေါက်ကွဲနေတာအကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်၊ ဦးက စပ်စုတာမဟုတ်ဖူးနော်၊ ကူညီနိုင်စရာရှိကူညီရအောင်လို့ပါ ”

ကိုအောင်လင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် ဒုက္ခကိုဘယ်သူမှမကူညီနိုင်ပါဘူးဗျာ ”

ဆောင်းလုလင်

ကိုအောင်လင်းစိတ်နှလုံးကြေကွဲကာ အားငယ်နေသူပီပီ အရေးတယူနှစ်သိမ့်မေးမြန်းလာသူရှိ၍ သူခံခဲ့ရပုံကိုဝမ်းပန်းတန့်ဖွင့်ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ ကျွတ်-ကျွတ်-ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဖြစ်ပုံကလဲအဆန်းပါလား၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလည်းရှိသေးသကိုး၊ နို့-မောင်ရင်က သူတို့တိုက်ကိုတရားပြန်မစွဲဘူးလားကွဲ့၊ တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ပေါ့ ”

“ ကျွန်တော်ဖက်ကဘာသက်သေခံမှမရှိတော့ပါဘူးဦးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဗလာစာအုပ်နဲ့ရေးထားတဲ့လက်ရေးစာမူကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ပုံအပ်လိုက်တာ၊ ဝတ္ထုဆိုတာတစ်ယောက်ထဲ စိတ်ကူးယဉ်ရေးရတဲ့ဟာမျိုး၊ ဒီဝတ္ထုတွေကျွန်တော်ရေးခဲ့ပါတယ် လို့ဘယ်သူကသက်သေခံမလဲ၊ ဘယ်သူမှလဲမသိဘူးလေ၊ ဥပဒေမှာလဲဒါမျိုးမပါပါဘူးဦးရယ် ”

“ ဖြစ်ရလေ၊ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးကြီးပါလိမ့်၊ နို့-ဒီလိုမျိုးတခြားတစ်ယောက်နာမည်နဲ့ မောင်ရင်ဝတ္ထုကိုရိုက်ထုတ်လိုက်တော့ သူတို့မှာဘာများအကျိုးရှိသွားလို့ပါလိမ့်ကွယ် ”

ကိုလင်းအောင်က လူကြီး၏စာပေလောကနှင့်အလှမ်းဝေးပုံကိုသိလိုက်၏။ သူကပဲရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက ဒီနိုင်ငံတစ်ခုထဲမှာပဲရှိမယ်ထင်ပါရဲ့ဦး၊ ဗမာစာဖတ်ပရိသတ်တွေက နာမည်အစွဲအလမ်းရှိတယ်ဦးရဲ့၊ ကလောင်သစ်တွေရဲ့စာကို ဖတ်ဖို့ဝန်လေးကြတယ်၊နာမည်ရပြီးသားစာရေးဆရာတွေရဲ့ဝတ္ထုတွေကမှ အရောင်းရတွင်ကျယ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ စာပေတိုက်တွေကလည်း မသေချာတဲ့ ကလောင်သစ်တွေရဲ့စာအုပ်ကိုစွန့်စားပြီးမရိုက်ချင်ကြဘူး၊ နာမည်ကြီးတွေရဲ့စာမူတွေပဲထုတ်ချင်ကြတယ်၊ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတွေကလည်း စာပေတိုက်တွေကတောင်းဆိုသလောက်ရေးမပေးနိုင်ကြဘူး၊ ဒီမှာ ကိုယ်သိက္ခာကိုယ် မထောက်တဲ့စာရေးဆရာတွေက သူများရေးပြီးသားစာမူကို ဈေးပေါပေါနဲ့ဝယ်ပြီး သူတို့နာမည်တပ်ထုပ်တဲ့အလေ့ရှိလာတာပဲ ”

“ အလို ”

ဆောင်းလုလင်

လူကြီးကအတော်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ အဲဒါကို ရှဲဒိုးစာရေးဆရာလို့ခေါ်တယ်ဦးရဲ့၊ ဒီလို လုပ်ရပ်မျိုးပေါ်နေတာမကြာသေးဘူး၊ ဒီဖက်နှစ်တွေမှဖြစ်လာ တာပဲ၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးကျွန်တော်ဘာမှမဝေဖန်လိုပါဘူး၊ ဒါပေ မယ်၊ ရေးတဲ့လူကသဘောတူပြီးရောင်းလိုက်တဲ့စာမူကိုသာလုပ် ချင်လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကယုံကြည်မှုနဲ့အပ်ထားတဲ့စာမူကို တော့ ကျွန်တော်သဘောမပါပဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာဘယ်ကောင်းမ လဲ၊ ကျွန်တော်ရှဲဒိုးစာရေးဆရာလည်းအပြစ်မခံနိုင်ဘူး ”

“ ဟုတ်တာပေါ့မောင်ရယ် ”

သူတို့စကားဝိုင်းမှာ ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ်တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။

“ ဦးလဲ စာပေဖတ်ရှုတာတော့ဝါသနာပါတယ်ကွဲ့၊ ဒါ ပေမယ်၊ ဗမာဝတ္ထုတွေတော့မဖတ်ဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အနောက် တိုင်းဝတ္ထုတွေပဲနည်းနည်းပါးပါးဖတ်ဖြစ်တယ်၊ မောင်ဝတ္ထုတော့ ဖတ်ကြည့်ချင်သား၊ ဒါနဲ့မောင်နာမည်ကဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ စာ ရေးတော့ကလောင်နာမည်သပ်သပ်ရှိသလား ”

“ နာမည်ရင်းက လင်းအောင်ပါ၊ ကလောင်နာမည်ကို တက္ကသိုလ်တာရာလင်းလို့ယူထားပါတယ် ”

“ ဩ-ဩ- မောင် ဦးကိုရောသိသလားကွဲ့ ”

“ မသိပါဘူးခင်ဗျာ ”

“ သေချာကြည့်ပါဦးကွဲ့၊ တကယ်မသိတာလား ”

ကိုအောင်လင်းက လူကြီးကိုသေချာအောင်ပြန်ကြည့် လိုက်ရသည်။

“ စိတ်မရှိပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်ဦးကိုတကယ်မသိတာပါ ”

လူကြီးကပြုံးလိုက်သည်။

“ လိုင်စင်သူဌေးဦးချမ်းငြိမ်းဆိုတာကောကြားဘူးသ လားကွဲ့ ”

“ ဟာ-ကြားဘူးတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဩ... ဦးက ဦး ချမ်းငြိမ်းကို၊ သတိရပါပြီဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကဦးဓာတ်ပုံတွေ

ဆောင်းလုလင်

သတင်းစာထဲ မကြာမကြာပါဘူးပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်ဦး၊ ဦးက အလှူအတန်းတက်ရက်ရော့တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ”

ကိုလင်းအောင်က ဘုရားကျောင်းကန်နှင့်လူမှုရေးအဖွဲ့များအားလှူဒါန်းလေ့ရှိသည်ဦးချမ်းငြိမ်းကိုမှတ်မိသွားလေသည်။

“ အေးလေ၊ လိုင်စင်သူဌေးဆိုတာတော့ ဟိုခေတ်က ပေါ့ကွယ်၊ ခုတော့ ဦးက အလုပ်လုပ်စရာမလိုပဲ ထိုင်စားဖြစ်နေတာကြာပြီကွဲ့၊ သားထောက်သမီးခံလည်းမရှိ၊ မုဆိုးဖိုကြီးပါကွယ်၊ ပိုပိုလှုံလှုံရှိသမျှ လှူနေတာပဲငါ့တူ ”

“ သာဓုခေါ်ပါတယ်ဦးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးအသက်က သိပ်မကြီးသေးပါဘူးဗျာ ”

“ ၅၅နှစ်ကွဲ့၊ ကိုယ်လုပ်တတ်တဲ့အလုပ်ကခေတ်မရှိတော့ဘူးကိုး၊ ဒီတော့လည်း လူအားကြီးဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါထက်နေပါဦးမောင်၊ မောင်ကအခုဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အိမ်ထောင်ရော့ရှိနေပြီလားကွဲ့ ”

“ ကျွန်တော်နယ်ကပါ၊ ---ရုံးမှာအောက်တန်းစာရေးလုပ်ရင်း လုပ်သားကောလိပ်ဆက်တက်နေပါတယ်ဦး၊ ရန်ကုန်တက်လာတာ ခုနပြောခဲ့သလိုစာရေးဆရာဖြစ်ချင်လို့ပေါ့ဗျာ ”

“ ဟန်ကျပြီဟေ့၊ ငါကလည်းအားလပ်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်နေတာနဲ့၊ မောင်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်စမ်းပါရစေကွယ်၊ ကောင်းတော့ ဦးက ထုတ်ပေးရတာပေါ့ ”

“ ခင်ဗျာ ”

ကိုလင်းအောင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ ဟုတ်ရော့ဟုတ်ပါမည်လားဟုသံသယဝင်မိ၏။ အိပ်မက်များလားလို့ပင်ထင်ရလေသည်။ သူကအံ့ဩမင်သက်စွာ ဦးချမ်းငြိမ်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ မောင်ရင်ကဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘယ်လိုက်ပို့ရမလဲကွဲ့ ”

ကိုလင်းအောင်က သူ့နေသည့်ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းနေရာကိုပြောပြလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ အိုး-ဦးကဝင်ဒါမိယာမှာနေတာ၊ လမ်းသင့်သားပဲ၊ ပြန်ကြစို့မောင်၊ မထူးပါဘူးကွယ်၊ ဒီနေ့တော့ဦးအိမ်ကိုသာလိုက် အိပ်လိုက်ပေတော့၊ တို့များအလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရအောင် ”

ကိုလင်းအောင်သည် အံ့ဩစွာ၊ မယုံနိုင်စွာနှင့်ပင် ဦးချမ်းငြိမ်း၏မာစီဒီးကားကြီးနှင့်လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

“ အဲဒီလိုမျိုးတွေကြပြီးနောက်ပိုင်းမှာ နည်းအမျိုးမျိုး နဲ့ အယုံသွင်းတော့တာပဲမောင်ရင်ရေ ”

သူ၏နောက်ကြောင်းများကိုပြောပြနေသော အဘိုးအိုက ဦးချမ်းငြိမ်းနှင့်ကိုလင်းအောင်တို့ စတင်တွေ့ဆုံပုံအကြောင်းကို ပြောပြရင်းခဏနားလိုက်သည်။

သူသည်နားထောင်ရင်းမှ အဘိုးအိုသည် မည်သူ့ဖက်မှ ရပ်တည်၍ပြောပြနေသည်ကိုနားမလည်ဖြစ်နေမိသည်။ ယခုပြော ပြနေသောအဘိုးအိုမှာ ပန်းချီကားထဲမှဦးချမ်းငြိမ်းကိုယ်တိုင်မ ဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူက ဦးချမ်းငြိမ်းကို လူဆိုးလူကြမ်း သဖွယ်သရုပ်ဖော်ပြောပြနေပေရာ သူ(သင့်တင့်အောင်)နားရှုပ် သွားရလေသည်။

သူ့ဇဝင်ဝါဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း အဘိုးအိုကရိပ်မိပုံ ရလေသည်။

“ နေဦးမောင်ရင်၊ ကြားဖြတ်မေးခွန်းတွေမထုတ်နဲ့ဦး၊ အဘကပဲဆက်ပြောပြမယ် ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက ကိုလင်းအောင်ကိုအောင်မြင်တဲ့စာရေး ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ သဘော တူညီခဲ့တယ်ကွဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုလင်းအောင်ရဲ့ဝတ္ထုတွေ ကို ဖတ်ကြည့်တယ်၊ ကြိုက်သတဲ့လေ၊

ကိုလင်းအောင်ကိုအလုပ်ကထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဘုန်း ကြီးကျောင်းမှာမနေခိုင်းတော့ပဲ သူ့အိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်တယ်၊

ဆောင်းလုလင်

ဝတ္ထုတွေကိုရေးခိုင်းတော့တာပဲ၊ ကိုလင်းအောင်ကလည်း စိတ်
ကူးဉာဏ်ရွှင်တဲ့အရွယ်ဆိုတော့ကာ ရေးလိုက်တာဝတ္ထုတွေတစ်
အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ပဲ၊

ဒီကြားထဲမှာ ဦးချမ်းငြိမ်းက ကိုလင်းအောင်ရဲ့အမေနဲ့
တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အမေရှိတဲ့ရွာကိုလိုက်ပို့ရသေးတယ်၊ ရွာမှာ
ကိုလင်းအောင်ရဲ့ဆွေမျိုးတွေအားလုံးကိုတွေ့၊ မိတ်ဆက်နဲ့ပေါ့။

ဦးချမ်းငြိမ်းက အမျိုးတွေနဲ့သာမဟုတ်ဖူး၊ ကိုလင်း
အောင်ရဲ့ရည်းစားကိုပါအိမ်ခေါ်လာခိုင်းပြီး မိတ်ဆက်လိုက်သေး
တယ်။

ကိုလင်းအောင်သည် ရန်ကုန်တွင်ဘဝရပ်တည်ရေးအ
ဆင်မပြေသေးသော်လည်း... ချစ်သူရည်းစားတော့ရှိနေပေပြီ။

သူ့ချစ်သူမှာ ထားထားထွေးဆိုသူဖြစ်ပြီး... လုပ်သား
ကောလိပ်တွင်အတူတက်ကြရာမှ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်မိကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ထားထားထွေးကလည်း စာပေဝါသနာပါသူတစ်ယောက်၊
ကိုလင်းအောင်လိုပဲ ရုံးတစ်ရုံးမှာ အောက်တန်းစာရေးလုပ်နေ
သူ။

ဒီလိုနဲ့... ကိုလင်းအောင်ဟာနောက်ထပ် လုံးချင်းဝတ္ထု
ဆယ်အုပ်ရေးပြီးသွားတယ်။

သူတို့ဟာ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်နဲ့ဆက်သွယ်
ပြီး ကိုလင်းအောင်ရဲ့စာအုပ်တွေထုတ်ဝေဖို့ညှိနှိုင်းခဲ့ကြတယ်၊ ဒီ
တစ်ခါတော့... အလိမ်မခံရအောင်သူတို့လည်သွားကြပြီ။ စာ
အုပ်ထုတ်တဲ့ပုံစံကလည်း ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ကိုယ်၊ ထုတ်ဝေသူ
ကို လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူအနေနဲ့အလုပ်အပ်ရုံအပ်တာကိုး၊

တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်းဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲနဲ့ပေါက်
သွားခဲ့တယ်မောင်ရင်၊ အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်၊

ဒီအချိန်မှာ ဦးချမ်းငြိမ်းက သူ့ရဲ့ရှေ့ရည်ရွယ်ချက်ကို
ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

သူက ကိုလင်းအောင်ကိုမွေးစားမယ်တဲ့၊

ဆောင်းလုလင်

“ ဦးမှာအမွေဆက်ခံမယ်သားထောက်သမီးခံလည်းမရှိဘူး၊ တခြားဆွေမျိုးသားချင်းလည်းမရှိဘူး၊ မောင်နဲ့ဦးဟာရေစက်ပါသလားမဆိုနိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ဦးဖြင့်မောင်ကိုမြင်မြင်ချင်းခင်မင်မိတယ်၊ တွေ့တဲ့နေ့မှာပဲ မောင်ကိုကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကြည့်လေ၊ ခုတော့ မောင်ကို ဦးရဲ့အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် ပါမွေးစားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီမောင်ရေ၊ မောင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ”

“ ကျွန်တော်-ကျွန်တော် ဘာပြောရမှာလဲခင်ဗျာ၊ ဦးကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်အပေါ်မှာကြီးလှပါတယ်ဦးရယ် ”

“ အင်း... ဦးပြောခဲ့ပြီပဲ၊ ရေစက်ကိုကွဲ၊ တကယ်တော့ကွယ်၊ ဦးဟာလည်း ဖခင်ကြီးဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့အမွေစားခံသားတစ်ယောက်ကိုကွဲ၊ ဖခင်ကြီးက လူဟာကိုယ်ထက်နိမ့်ပါးသူကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့၊ ဒါဟာမင်္ဂလာတစ်ပါးပဲတဲ့၊ ဦးကိုဆုံးမခဲ့တာလေ၊ ဦးရဲ့အမွေအနှစ်တွေကို ဆက်ခံဖို့အသင့်တော်ဆုံးလူဟာ မောင်ပါပဲမောင်လင်းအောင်ရယ် ”

ဒီလိုနဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းက ကိုလင်းအောင်ကိုမွေးစားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊

တရားသူကြီးနဲ့ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးစုံရာရှေ့မှာ တရားဝင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးမွေးစားခဲ့တာပါမောင်ရင်၊ ဒီတုန်းကတော့ ကိုလင်းအောင်ဟာလောကမှာ သူ့လောက်ကံထူးတဲ့လူမရှိဘူးအထင်နဲ့ပျော်နေခဲ့တာတယ်မောင်ရင်ရေ၊

မှတ်မှတ်ရရ ဦးချမ်းငြိမ်းက ကိုလင်းအောင်ကိုမွေးစားခဲ့တဲ့ရက်ဟာ ၁၉၇၀ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅-ရက် ခရစ်စမတ်နေ့ကြီးကွဲ၊

မွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးတဲ့ညမှာပဲ သူဟာ ကိုလင်းအောင်ကို ဟောဒီ ကနောင်အိမ်ကြီးကိုခေါ်လာခဲ့တာပဲ၊

ဆောင်းလုလင်

“ ဦးရဲမွေးစားဖခင်ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုတဲ့မင်းဆီမင်းသွေးတစ်ပါးဆိုတာ မောင်သိပြီးပြီနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးမကြာမကြာပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ပြီးပါပြီ ”

“ ကိုင်း- ဒီကနေ့ညပဲ ဦးတို့ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကိုသွားပြီးဂါရဝပြုကြစို့ ”

“ ဗျာ၊ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကရှိသေးလို့လားဦး ”

“ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ဦးကိုမွေးစားပြီးမကြာခင်မှာပဲ နိုင်ငံခြားကိုခဏအလည်အပတ်သွားရင်း ဟိုမှာပဲနတ်ရွာစံရှာတယ်ကွဲ့၊ အခုသွားမှာက ဦးကိုအမွေပေးခဲ့တဲ့ သူပိုင်တိုက်ကြီးကိုသွားကြမှာ၊ တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်ပါဆိုသလိုပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားဟာ ဦးရဲကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သလို ဦးက မောင်ကိုမွေးစားလိုက်ပြီဆိုတော့က ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားဆီကရခဲ့တဲ့အမွေအနှစ်တွေဟာ မောင်ဆီကိုစုန်ဆင်းရတော့မှာမဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်မှာ ဒါတွေဟာမောင်ပိုင်ဆိုင်လက်လွှဲယူရမယ်အမွေအနှစ်တွေပဲကွဲ့ ၊ သည်တော့က ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ ဦးရဲကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သလို မောင်ရဲကျေးဇူးရှင်ဆိုလည်းမမှားဘူးပေါ့ကွယ် ”

“ ဟာ-ဟုတ်တာပေါ့ဦးရယ်၊ သိပ်မှန်တာပေါ့ ”

“ ကဲ-လာ လာ၊ ဦးရဲပုံတူပန်းချီကားကြီးကိုကားပေါ်တင်ကြစို့၊ ဟိုအိမ်မှာ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားရဲပုံတူပန်းချီကားရှိတယ်၊ အဲဒီပုံကြီးရဲဘေးမှာ ဦးပုံကိုချိတ်ရမယ်၊ သွားစို့မောင်လင်းအောင်ရေ ”

သူတို့သည် ဦးချမ်းငြိမ်း၏ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို ကားပေါ်တင်၍ မြို့ပြင်ရှိ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ခြံသို့ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ ကနောင်တိုက်ကြီးသို့
အရောက်တွင် ကိုလင်းအောင်အဖို့ တစ်သက်တာဝယ်မကြံဖူး
သောထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ထိုညမှာပင် သူ၏ဘဝသည်လည်း ပြောင်းလဲသွားရ
လေတော့၏။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

ကနောင်ခြံရှေ့သို့အရောက်တွင်... ဦးချမ်းငြိမ်းက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ခြံအုတ်တံတိုင်းရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။

ခြံထဲသို့တစ်စုံတစ်ယောက်မှ တခါးကိုလာဖွင့်မပေးပါပဲ သံတံခါးချပ်နှစ်ခုက ဟ-၍ပွင့်သွားလေသည်။ အိမ်အတွင်းမှ လျှပ်စစ်ဖြင့်ထိန်းချုပ်၍အဖွင့်အပိတ်လုပ်နိုင်ကြောင်းကို အိမ်ထဲရောက်မှကိုလင်းအောင်တွေ့ရလေသည်။

ကနောင်ခြံကြီးထဲသို့ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်သော အချိန်သည် ပြင်ပလောက၌သူ့အတွက်နောက်ဆုံးနေခဲရသော အချိန်ဖြစ်မှန်း ထိုစဉ်ကတော့ ကိုလင်းအောင်မရှိမိသေး။

တိုက်ရှေ့အရောက်တွင် အဝ၌ထွက်ကြိုနေသည့်ကပ္ပလီလူမျိုးအဘိုးအိုတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေသည်။ ကပ္ပလီအဘိုးကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံးမဲပြောင်နေရသည့်အထဲ ဦးခေါင်း၌ဆံပင်မွေးတစ်ချောင်းမှမရှိပဲဦးပြည်းပြောင်ပြောင်နှင့်ရှိနေ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသောသစ်ပင်ငုတ်တို့ကြီးနှင့်တူလှပေ၏။

ဤသို့သောခေတ်ကာလမျိုးဝယ် မြန်မာနိုင်ငံ၌ကပ္ပလီအဘိုးအိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်အတွက် ကိုလင်းအောင်အံ့သြနေမိသည်။

ဦးချမ်းငြိမ်းက ကိုလင်းအောင်ကိုကပ္ပလီအဘိုးကြီးအကြောင်းပြောပြသည်။ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမဟုတ်ပဲ အကြောင်းအရာကိုပြောပြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ သူဟာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာစဉ်ကတည်းက ပါလာတဲ့ အိမ်တော်ပါကျွန်ုပ်ရင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားက သူ့ကိုယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်အဖြစ်နဲ့အပိုင်ဝယ်ထားခဲ့တာတဲ့လေ။ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရား ပြည်တော်ပြန်တော့ သူ့ကိုတပါတည်းခေါ်ခဲ့တာ။ သူ့မြန်မာပြည် ပါလာစဉ်ကအသက်၁၅နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အခု သူ့အသက်၆၂-နှစ်ရှိနေပြီ ”

“ ဪ... ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင် ဆုံးပါးသွားတော့ သူ့နိုင်ငံခြားမပြန်ဖူးလား ”

“ သူက ကျွန်ုပ်မျိုးရိုးကွဲ၊ သူ့မိဘဆွေမျိုးသားချင်းရယ် လို့မှမရှိမသိတော့တာ။ သူသေတဲ့အထိကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားဖို့ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားက ဦးကိုမှာခဲ့တယ်လေ ”

“ ဪ... ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက ကပ္ပလီကြီးဖက်လှည့်ကာ အင်္ဂလိပ်လို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်ကြီးကိုသယ်ချရန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကပ္ပလီကြီးကရိုကျိုးစွာနာခံရင်း... သူ့တို့နှစ်ယောက် အားစိုက်မခံရသည့် ပန်းချီကားကြီးကို အလွယ်တကူစွေကနဲ မယူကာ အိမ်ထဲသွင်းသွားသည်။

“ သူ ဗမာစကားနားမလည်ဘူးလား ”

“ နည်းနည်းပါးပါးနားလည်ပါတယ်။ တစ်လုံးစနစ်လုံးစလည်း ပြောတတ်တယ်။ သူ့ချက်ပြုတ်စားဖို့ ဈေးကိုသူ့ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်ရတာကိုး။ နည်းနည်းတော့ထမင်းစားရေသောက်တတ်ပါတယ်။ ဦးကတော့ သူ့မြန်မာမြန်မာနားလည်အောင်အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောတော့တယ်။ မောင်လဲ အင်္ဂလိပ်စကားကောင်းကောင်းတတ်တယ်မှတ်လား၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောနိုင်ပါတယ်ဦး ”

“ သူနဲ့ပြောရင်အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြောပေါ့ကွယ်၊ နောင် သူနဲ့ပဲနေသွားရတော့မယ်ဥစ္စာ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဗျာ ”

“ ဪ... သူက ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ငွေဝယ်ကျွန်ဆိုတော့ ဦးရဲ့ကျွန်၊ မောင်ရဲ့ကျွန်ပဲလေ၊ ကိုယ်တို့က ကိုယ်တော်ကြီးအမွေအားလုံးကိုဆက်ခံရမှာကိုး၊ သူဟာ လူဖြစ်ပေမယ့် ငွေဝယ်ကျွန်ဆိုတော့ လွှဲပြောင်းယူရမယ်ပစ္စည်းထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ပဲလေ ”

“ ကျွန်တော်တော့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူသားတစ်ယောက်ကို ငွေဝယ်ကျွန်လိုဆက်ခံရမှာတစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ ”

“ အင်းပေါ့လေ... ဒါတွေကထားပါတော့၊ လာ... မောင်လင်းအောင် ဦးတို့အိမ်ထဲဝင်ကြစို့ ”

အိမ်ထဲရောက်တော့ ရှေးကျ၍ ကိုလိုနီခေတ်ဆန်သော အိမ်အပြင်အဆင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဦးက ဒီအိမ်ကိုအမွေဆက်ခံထားရပေမယ့် ဒီအိမ်မှာမနေဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီးကအတန်တန်မှာခဲလို့ ရောင်းပစ်လို့ကလည်းမဖြစ်ဖူးလေ၊ ဒီတိုင်းထားရတာပဲ၊ ဘလက်ကီကလည်းရှိသေးတာကိုး၊ ဪ... **ဘလက်ကီ** ဆိုတာ ခုန ကပွလီရဲ့နာမည်ပဲကွဲ့၊ သူ့ရိုးရာနာမည်ရင်းတော့ရှိပါတယ်၊ ဦးက အလွယ်တကူ ဘလက်ကီပဲခေါ်တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

အိမ်နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ရှေးခေတ်အပြင်အဆင်နှင့်ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းလူကြီးတစ်ဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ပန်းချီကားချပ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဒါဟာ တို့များရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကြီးပဲကွဲ့ ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက ပန်းချီကားကြီးကိုညွှန်ပြရင်းပြောသည်။

“ ကိုယ်တော်ကြီးဖုရားဟာ အသက်၁၄နှစ်အရွယ်ကတည်းက ဘိလပ်မှာပညာသွားသင်ခဲ့တာ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ပါပဲကွယ်၊ သူဟာငယ်ကတည်းက ဘိလပ်မှာနေလာရတော့ ဘိလပ်သားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ ခေတ်ရှေ့

ဆောင်းလုလင်

ပြေးနေတဲ့ ခေတ်ပညာတတ်ကြီးပေါ့ကွယ်၊ သူမြန်မာပြည် ပြန်လာတော့ အသက်၅၀ရှိနေပြီ ”

“ အို-ဟိုမှာတော်တော်ကြာကြာနေခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော် ကပညာသင်ရုံခဏပဲသွားခဲ့တယ်မှတ်တာ ”

“ ၁၄နှစ်သားကနေအသက်၅၀ထိ ၃၆နှစ်ကြာခဲ့တာ ပေါ့ကွယ်၊ အရှင်နှစ်ပါးပါတော်မူပြီး နောက်၂နှစ်အကြာ ၁၈၈၃ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၂၃ခုနှစ်ထိအင်္ဂလန်မှာ နေခဲ့တယ်၊ မြန်မာပြည် သူလူထုကို ဆေးပညာနဲ့အကျိုးပြုချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြန် လာခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ် ”

“ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ ”

“ ကဲ-ကဲ-ထိုင်ဦးမောင်လင်းအောင်၊ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ ညမှာအောင်ပွဲခံကြတာပေါ့ကွယ် ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက အနားတွင်ရပ်နေသော ကပ္ပလီကြီး ဘလက်ကီကို ပန်းချီကားကြီးအားနံရံတွင်ချိတ်ဆွဲရန်အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

လူမည်းကြီးက ခဏချင်းပင် ပက်ထရစ်ကနောင်ပုံကား ချပ်ကြီး၏ဘယ်ဖက်၌ ဦးချမ်းငြိမ်းပုံကိုချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

ဦးချမ်းငြိမ်းက ပက်ထရစ်ကနောင်ပုံနှင့်ယှဉ်ရက်ဖြစ် သွားသော သူပုံကြီးကိုကျေနပ်စွာကြည့်ကာ...

“ နောင်တစ်ချိန်မှာ မောင်လင်းအောင်ရဲ့ရုပ်ပုံကားချပ် ဟာလည်း ဦးပုံရဲ့ဘေးမှာချိတ်ဆွဲရပေဦးမှာပေါ့ကွယ် ”

“ ဗျာ ”

“ မောင်လည်း ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့အမွေခံမျိုးဆက် မျိုးနွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီကိုး၊ နောင်တစ်ချိန် မောင်ရဲ့အ မွေတွေကို မောင့်သားသမီးတွေလွှဲအပ်တဲ့အချိန်ကျ မောင့်ပုံတူ ကိုလည်း အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုအနေနဲ့ချိတ်ဆွဲပေးတော့ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဦး ”

“ ကဲ-ကဲ-ဦးတို့ရဲ့အောင်ပွဲကိုစလိုက်ကြစို့၊ ဘလက်ကီ ရေ၊ Blacky - - - - ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးချမ်းငြိမ်းက လူမည်းအဘိုးအိုဘလက်ကီကို သူတို့ သုံးဆောင်မည့်အရက်များယူလာခဲ့ရန် အင်္ဂလိပ်လိုအမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“ သောက်ပါကွဲ့မောင်လင်းအောင်၊ မောင်လင်းအောင် ရဲ့တက္ကသိုလ်တာရာလင်းကလောင်နာမည်နဲ့ဝတ္ထုစာအုပ် အောင် မြင်မျှရတဲ့အထိမ်းအမှတ်၊ မောင်လင်းအောင်ဟာ ဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ အမွေခံသားအဖြစ် တရားဝင်ရောက်ရှိတဲ့အထိမ်းအမှတ် အနေ နဲ့... ချီးယားစ် ”

နှစ်ယောက်သားဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်ကာ အရက်များကို မော့သောက်လိုက်ကြသည်။

ဘာအမျိုးအစားမှန်းမသိသော အဝါရောင်ယမကာများ က ကိုလင်းအောင်ရင်ထဲသို့ပူရှိန်းစွာစီးဝင်သွား၏။ ခဏချင်းပင် အမူးရိပ်များလျှံတက်လာလေသည်။

“ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အရက်မသောက်သင့်ပါ ဘူးဦး၊ ကျွန်တော့်မှာနှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်းတား မြစ်ထားပါတယ်၊ ဦးနဲ့တွေ့တဲ့နေ့က စိတ်ညစ်လို့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကျွန်တော်သောက်လိုက်မိတာ ”

“ အို-ဟုတ်လား၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေမှာ တခါတရံ သောက်တာလောက်ကတော့ ရှိဦးမှာပေါ့ကွယ်၊ မောင်နှလုံး ရောဂါလဲ ကုရမှာပေါ့၊ ဒါ ဘလက်ကီကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထား တဲ့သူတို့ရိုးရာအရက်ပဲ၊ မပြင်းပါဘူး၊ သောက်ပါမောင်၊ နောက် တစ်ခွက်ထည့်ပါဦး ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက အရက်များကိုငဲ့ထည့်ပေးပြန်သည်။

ကိုလင်းအောင် မပြင်းဝံ့သလိုဖြစ်၍ သောက်လိုက်ရ သော်လဲ အရက်ကဘယ်လိုအရသာမှန်းမသိပဲ မူးသလို၊ ရီဝေသ

ဆောင်းလုလင်

လို့၊ အော့အန်ချင်သလိုကြီးမို့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမိသည်။

“ ဘလက်ကီတို့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုက တစ်ဝိုင်းထဲမှာ သောက်တဲ့သူချင်း ခွက်လဲပြီးသောက်ရတယ်ကွဲ့၊ မောင်နဲ့ဦးခွက်ချင်းလဲပြီးသောက်ကြစို့ ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက နှစ်ခွက်စလုံးတွင်အရက်များကိုထပ်ဖြည့်ပြီး ခွက်ချင်းနေရာလဲလိုက်သည်။

“ ကဲ-သောက် ”

ကိုလင်းအောင် မသောက်ချင်တော့ပေ။

သို့သော်- ဦးချမ်းငြိမ်း၏အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်တော့သလို၊ အားနာသလိုဖြစ်ကာ ထပ်သောက်လိုက်ရပြန်၏။

ဤနောက်ဆုံးတစ်ခွက်တွင်တော့... သူသည်ကြက်သီးမွေးညှင်းများထကာ လူမှန်းမသိတော့ပဲ သတိလက်လွတ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဘလက်ကီရေ၊ ငါတော့ အောင်ပွဲတစ်ခုရပြန်ပြီကွဲ့ ”

ဦးချမ်းငြိမ်းက ဘလက်ကီကို အင်္ဂလိပ်လိုလှမ်းပြောသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

ဘလက်ကီ၏ စူးရှရှအက်ကွဲကွဲ ရယ်သံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

“ အောင်မြင်ပါပြီသခင်၊ ဒီတစ်ခါလည်း အောင်ပါပြီ၊ ဟော-ဟော-ကြည့်ပါလားသခင်၊ ဟော-သခင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးမြင်နေရတယ်သခင်ရဲ့၊ ဟီ ဟီ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ ”

ကိုလင်းအောင်ကအသိဝင်လာကာ အားစိုက်၍မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အချင်းအရာကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဆောင်းလုလင်

သူက ဦးချမ်းငြိမ်းထိုင်နေသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလား ထိုင်တွင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သူထိုင် ခဲ့သောကုထားထိုင်ပေါ်မှာတော့...

သူထိုင်ခဲ့သောကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူသည်ပင် ထိုင် ရက်သားရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။ သူက သူ့အမြင်သူမယုံ ကြည်နိုင်စွာ မျက်လုံးများကိုပွတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်နေသူမှာ သူနှင့်ချွတ်ဆွတ်တူသော သူ့နောက်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ထို(သူ-နောက်တစ်ယောက်)က သူ့ကိုပြောစပ်စပ်၊ သရော်တော်တော်မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်နေသည်။

“ ဟီ ဟီ ဗမာသူငယ် သိပ်အံ့ဩနေပြီသခင် ”

ကပ္ပလီကြီးက သူ-နောက်တစ်ယောက်ကိုပြောလိုက် သည်။

ကိုလင်းအောင်က သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ကြည့်လိုက်သည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဦးချမ်းငြိမ်းဝတ်ထားသောအဝတ် အစားများဖုံးလွှမ်းနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ ဟင်- ဘာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ”

“ မင်းဟာငါဖြစ်သွားပြီ၊ ငါဟာမင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ဟား ဟား ဟား ၊ အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ ဒါဟာ ငါ့အတွက် ဒုတိယ မြောက်အောင်ပွဲ၊ ဟား ဟား ဟား ”

သူ=ကိုလင်းအောင်၏သွင်ပြင်နှင့်လူက လက်သီးလက် မောင်းတန်း၍ ကြေနပ်အားရစွာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ ပြီး နောက်... ဘလက်ကီကိုလှမ်း၍အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ ဘာကြည့်နေတာလဲဘလက်ကီ၊ သူ့ကိုမြေအောက် ခန်းထဲပို့လိုက်တော့လေ၊ ဟိုတစ်ခါကလို မြေတိုက်ခန်းထဲ ပို့လိုက်တော့လေဘလက်ကီ ”

လူမည်းအဘိုးကြီးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သူ့ကို စွေကနဲပွေ့ချီကာ သယ်မသွားလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

သူကရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ရုန်းလို့ကန်လို့မရ
ပေ။ ကပ္ပလီကြီးကား လူအိုသော်လည်းသန်မာလှပေ၏။

သည်အချိန်မှာတော့ ဦးချမ်းငြိမ်းနှင့်ကပ္ပလီကြီးတို့
သည်သူ့ကိုတစုံတရာမကောင်းကြံစည်နေကြောင်း သူသိလိုက်ပေ
ပြီ။ မည်သို့သောအကြံအစည်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သေချာ
မတွေးတတ်သေးပေ။

သူကရုန်းကန်သည်။

ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် ကပ္ပလီသယ်ဆောင်ရာနောက်
သို့သူပါသွားခဲ့၏။ မြေအောက်ခန်းသို့လှေကားအတိုင်း သူ့ကို
သယ်သွားနေတာကိုလည်း သူသိနေသည်။

မြေတိုက်ထဲအရောက်တွင် လူမည်းကြီးက သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ကိုကြမ်းတမ်းစွာပစ်ချလိုက်လေ၏။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

“ ဒါဖြင့် အဘဟာ ကျွန်တော်ခံခဲ့ရသလို ခံခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒါဖြင့်အဘဟာဦးလင်းအောင်အစစ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့လူကြီးက ဦးလင်းအောင်အတု ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဘရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုသူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့လဲယူသွားခဲ့တာပါ။ ၂၈နှစ်ကြာပါပြီ၊ ဟော-၂၈နှစ်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဘဟာ အဘကိုယ်အဘပြန်တွေ့ရပြီ၊ ဟောဒီမှာလေ... ”

အဘိုးအိုက သူ=သင့်တင့်အောင်ရရှိထားသောခန္ဓာကိုယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ပြောသည်။

“ အဘပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အဘရဲ့မွေးရာပါကိုယ်ခန္ဓာဟာ မောင်ရင့်ဆီရောက်နေပြီလေကွယ် ”

“ ဟင်- ခုတခါ အဘဆီက လူယူခဲ့တဲ့ အဘရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့လဲလိုက်ပြန်ပါရောအဘ၊ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့ခန္ဓာကြီးကိုယူသွားပြန်ပြီ၊ သူ-သူဟာ ဘာလို့ဒီလိုလုပ်နေရတာလဲအဘရယ်ဟင် ”

“ ဇရာကိုတွန်းလှန်တာပေါ့ကွယ်၊ မသေတဲ့ဆေးကို ရှာမတွေ့ခဲ့တော့... ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သူ့ဝိညာဉ်လဲလှယ်ဝင်ရောက်ပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုကိုစတာပဲ၊ **သူ့ရဲ့အိုမင်းတဲ့ခန္ဓာကြီးကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး... သူကတော့ နုပျိုသန်စွမ်းတဲ့လူငယ်တွေ့ရဲ့ခန္ဓာထဲဝင်အောင်းနေခဲ့တယ်၊** ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ သူဟာ သူလဲလှယ်ယူလိုက်တဲ့လူငယ်အဖြစ်နဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး မြေပေါ်မှာ ဆက်လျှုပ်ရှားခဲ့တာလေ၊ ဒီနေ့ကစလို့ သူဟာသင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့ မောင်ရင့်အနေနဲ့သူ့ဘဝကိုဆက်လျှောက်တော့မယ်လေ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဪ...ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် သူဟာ ကျွန်တော်မြို့အထိလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ဓာတ်ပုံပါရိုက်ပြီးအသေးစိတ်မှတ်သားခဲ့တာကိုး၊ သင့်တင့်အောင်အနေနဲ့ဘဝပြောင်းပြီးရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆက်ဆံရလွယ်ကူအောင်လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ သေချာအကွက်ချပြီးစီစဉ်ခဲ့တာပဲ ”

“ ဒါဟာသူ့ရဲ့ Techniqueလေ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်လေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေတင်ဘယ်ကမလဲ၊ မောင်ရင်မှာချစ်သူရည်းစားရောရှိသလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ချစ်သူနှင်းပွင့်ဖြူကိုလည်း နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါခေါ်တွေ့ပြီး ကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံပုံ၊ ခေါ်ဝေါ်ပုံတွေကအစ သေချာမေးခဲ့တာ ဒါကြောင့်ကိုး ”

“ အဘတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းလုပ်ခဲ့တာပါပဲကွယ်၊ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ မောင်ရင်ရဲ့ဘဝကိုရသွားတဲ့သူဟာ မောင်ရင်ရဲ့ချစ်သူကိုလည်း မောင်ရင်အနေနဲ့လက်ထပ်လိမ့်ဦးမယ် ၊ ပေါင်းသင်းလိမ့်ဦးမယ်မောင်ရင် ”

“ အမယ်လေးဗျာ ”

“ အဘရဲ့ချစ်သူ ထားထားထွေးဟာ ဒီအကြောင်းတွေကိုတာမှမသိခဲ့ရှာဘူး၊ အဘမြေတိုက်ခန်းထဲရောက်အပြီးမှာ ထားဟာ ဘွဲ့ရ၊ တက္ကသိုလ်မှာကျူတာဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ထားထေးထွေးကို သူကအဘဟန်ဆောင်ပြီးလက်ထပ်ယူခဲ့တယ်ကွဲ့၊ ဪထား၊ ထား၊ သေသာသွားရှာတယ် ဘာမှသိမသွားရှာပါလား မိန်းကလေးရယ်၊ တနည်းတော့ကောင်းပါတယ်လေ၊ ဘာမှသိမသွားတော့ သူစိတ်မဆင်းရဲရတော့ဘူးပေါ့၊ ထားကတော့ သူ့ချစ်သူရဲ့ဝိညာဉ်အစစ်နဲ့ပေါင်းဖက်ရတယ်လို့ထင်သွားပေလိမ့်မယ်၊ တကယ်က ထားဟာ အဘရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပေါင်းခွင့်ရပေမယ်၊ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာကိန်းအောင်နေတဲ့ဝိညာဉ်အသက်ဓာတ်ကတော့ အဘမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကိုသူမသိရှာဘူး ”

အဘိုးအိုက လွမ်းဆွေးတမ်းတစွာပြောသည်။

ဆောင်းလုလင်

သင့်တင့်အောင်သည် မြို့ထဲမှဦးလင်းအောင်၏တိုက်ခန်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဦးလင်းအောင်နှင့်မထားထားထွေးမင်္ဂလာဆောင်စဉ်ရရှိထားသည်။ စုံတွဲပုံကြီးကိုပြန်မြင်ယောင်မိ၏။ ကျက်သရေရှိ၍ခန့်ညားလှပသော တက္ကသိုလ်မှနည်းပြဆရာမဒေါ်ထားထားထွေး၊ သူမကား သေသည်ထိ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကလိမ်ညာပေါင်းသင်းသွားသည်ကို မသိခဲ့သူပါတကား။

“ ဒါဖြင့်... ဖြူကိုလဲ... ကျွန်တော်ချစ်သူနှင်းပွင့်ဖြူကိုလည်း သူလက်ထပ်မှာပေါ့၊ ဟာ... အဘရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲအဘရယ် ဟင် ”

သူက စိတ်နှလုံးပူပန်စွာပြောသည်။

“ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးမောင်ရင် ”

“ ဟာ ”

သူ့ရင်မှာ ချစ်သူအတွက်သောကဖြင့်ပူလောင်သွားလေသည်။ နှင်းပွင့်ဖြူ၏မျက်နှာကိုပြန်မြင်ယောင်လာကာ... ချစ်သူကိုလိမ်ညာလုယူခံရမည်အရေးအတွက် သောကရတက်ပွေသွားရလေ၏။

“ ခုလိုအခြေမှာ မောင်ရင်ချစ်သူကိုတွေ့နိုင်တယ်ဆိုဦးတော့ မောင်ရင်ချစ်သူက မောင်ရင်ကိုဟောဒီ ကိုလင်းအောင်ရဲ့ခန္ဓာကြီးနဲ့လက်ခံမှာလား၊ မောင်ရင်ရှင်းပြရင်လည်း ယုံမှာမဟုတ်ဖူး၊ **မောင်ရင်ခန္ဓာကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရှုပ်ကောင်ကိုသာ မောင်ရင်အစစ်လို့ ထင်မှာပဲ ”**

“ ဟာ ”

“ ဒီတော့ မာန်လျှော့လိုက်ပေတော့၊ ဖြစ်သမျှကိုလက်ခံရုံကလွဲပြီး တခြားနည်းမရှိဘူးလို့ အဘပြောခဲ့ပြီကောကွယ် ”

“ လက်မခံနိုင်ဘူးအဘ၊ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဘဝမှန်ကိုပြန်ရအောင်ကျွန်တော်တိုက်ယူမယ်၊ ကြိုးစားမယ် ”

သူကနှုတ်မှပြောနေသော်လည်း တကယ်တန်းတွင်အသံများတုန်ယင်ကာ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဟောဒီမြေတိုက်ခန်းကြီးထဲကနေ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘယ်သူကမှလဲ ဒီအိမ်ထဲကအဘတို့အဖြစ် ကိုမသိနိုင်ဘူး၊ ကယ်တင်မယ်သူမျှော်ဖို့ဝေးရောပေါ့၊ လူလည် လူပါးကြီးကွဲ့၊ အိမ်ထဲကိုဘယ်လူစိမ်းမှမဝင်ထွက်နိုင်အောင်စီစဉ် ထားတာ၊ ဒီအိမ်မှာသုံးနေတဲ့လျှပ်စစ်မီးတွေဟာအစိုးရဓာတ်အား ပေးစက်ကသွယ်ယူတာမဟုတ်ဖူးကွဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်စက်နဲ့ခုတ်ယူတာ၊ လျှပ်စစ်ဌာနနဲ့ဆက်သွယ်ရင် မိတာဖတ်တဲ့လူက အိမ်ထဲအဝင် အထွက်ရှိလာမယ်လေ၊ အဲဒီလိုအသေးစိတ်ကအစ လူစိမ်းအဝင် အထွက်မရှိအောင်စီစဉ်ထားတာ ”

“ ဪ... ”

“ ဒီအိမ်မှာတယ်လီဖုန်းတပ်ထားတာရော မောင်ရင်မြင် ခဲ့သလား ”

“ ဟင်အင်း... သူ မိုဘိုင်းဖုန်းပဲသုံးတာတွေတယ် ”

“ သွားလေရာဆောင်သွားလို့ရတဲ့ဖုန်းပေါ့နော်၊ အဘ အပြင်လောကမှာရှိတုန်းက ဒီလိုဖုန်းမျိုးမပေါ်သေးဘူးကွဲ့ ”

“ အဘရယ်၊ ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့လူကြီးက ဒီလိုကြံကြံ စည်စည်လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘာလို့လုပ်ရတာလဲဟင်၊ ပထမသူဟာ အဘရဲ့ ဦးလင်းအောင်ခန္ဓာကိုယူပြီး စာရေးဆရာတာရာလင်း အဖြစ်ဟန်ဆောင်တယ်၊ ခုတစ်ခါ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့ခန္ဓာထဲရောက်သွားပြန်ပြီ၊ သူ့မှာ... သူ့မှာ ဘာများအကျိုးထူးသွားလို့လဲဗျာ ”

“ နိုး ၊ နိုး ၊ မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့၊ ဒီလိုကြံကြံစည်စည် ဒုစရိုက်မှုကိုကျူးလွန်နေတာ ဦးချမ်းငြိမ်းလည်းမဟုတ်သေးဘူး ကွဲ့၊ ဦးချမ်းငြိမ်းဟာလည်း အဘတို့လို ဘဝကိုလုယူခံထားရတဲ့ လူအတုပဲ၊ တကယ်တမ်း ဒါတွေကိုကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်နေတာက ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကွဲ့ ”

“ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်က သေသွားပြီဆို ”

“ သူ့ရဲ့မူရင်းခန္ဓာကြီးကတော့ ဇရာကိုမလွန်ဆန်နိုင် လို့ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး ဒီလောကကထွက်ခွာသွားပြီပေါ့ကွယ်၊

ဆောင်းလုလင်

သူ့ဝိညာဉ်ကတော့ နုပျိုသန်စွမ်းတဲ့လူငယ်တွေကိုယ်ထဲမှာ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်းရင်း ခုထိရှိနေဆဲပဲကွဲ့၊ ခုဆို
ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့မောင်ရင်
ရဲ့မူရင်းကိုယ်ထဲကိုပြောင်းရွှေ့ရောက်သွားပြီလေ ”

“ ဗျာ ”

“ အဘ ဆက်ပြောပါဦးမယ်၊ အဘရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြောင်းလဲယူထဲ့ညှာမှာပဲ အဘဟာ ဒီမြေတိုက်ထဲအသွင်းခံလိုက်
ရတယ်၊ အဲဒီမှာ အခု မောင်ရင်နဲ့အဘနဲ့တွေ့သလို အဘဟာ
အိုမင်းရင်ရော်နေတဲ့ သေခါနီးအဘိုးအိုတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့ရ
တယ်ကွဲ့ ”

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

ပက်ထရစ်ကနောင် မှ
ကိုချမ်းငြိမ်း သို့

ဆောင်းလုလင်

ဘလက်ကီက မြေအောက်ခန်း၏ အခန်းတစ်ခုထဲဝယ်
သူ့ကိုပစ်ချသွားခဲ့ပြီး... တဟားဟားအော်ရယ်ကာထွက်ခွာသွား
လေသည်။

ဦးချမ်းငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ပြောင်းလဲခံထားရ
သောသူသည် မူးရစ်ရီဝေကာ စိတ်နောက်ကျနေမှုကြောင့်ဘာမှ
မခံနိုင်ပဲ ကပ္ပလီကြီးပြုသည်အတိုင်းငံ့ခံကာ မြေတိုက်ခန်းထဲ
တွင်ကျန်နေခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်... သူ့အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ည
ကအပြစ်များကိုအားလုံးမှတ်မိလိုက်သည်။ သူသည်ထိုင်းမှိုင်းမ
နေပါ။ ကိုလင်းအောင်က သူ့ကိုချထားခဲ့သောကုတင်ပေါ်မှထ
လိုက်ကာ ဂျောက်နေသောအခန်းကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်နေထိုင်ရန် အကျအနပ်ပြင်ဆင်ထား
သောအခန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး... ကုတင်၊အိပ်ရာ၊စားပွဲ၊ကုလားထိုင်နှင့်
လျှပ်စစ်မီးပါဆင်ပေးထားသော သပ်ရပ်သည့်အခန်းတစ်ခုဖြစ်
တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော်... ဤအခန်းသည် မြေ
အောက်ထပ်တွင် ရှိနေတာကိုလည်း ကိုလင်းအောင်က သတိရ
လိုက်၏။

အခန်းတခါးကိုမှာ အသင့်ပွင့်နေ၍ သူက အခန်းထဲမှ
ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ကိုထားခဲ့သောအခန်း၏ အပြင်ဖက်တွင်
ညှော်ခန်းတစ်ခုသဖွယ် ဖန်တီးပေးထားသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။ ဆက်
တီတစ်စုံနှင့် သတင်းစာများ၊ ဖတ်စရာစာအုပ်များကိုပါ တွေ့ရ
သည်။ အခန်းအပြင်အဆင်ကိုကြည့်၍ ဖမ်းချုပ်ထားသည့်ပုံစံ
မျိုးမပေါ်လွင်တာတွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဆောင်းလုလင်

ညွှန်ခန်းဒေါင်တွင်ချထားသော တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်
ကြီးတစ်ချပ်ကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင်... သူက ညကအဖြစ်များကို
မှတ်မိလိုက်ကာ မှန်ကြီးရှိရာပြေးသွားလိုက်လေသည်။

မှန်ရှေ့တွင် သူ့ရုပ်သူကြည့်လိုက်ရာ...

“ ဟာ... ”

ညကအတိုင်းပင်... သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဦးချမ်းငြိမ်း
အဖြစ်ပြောင်းလဲနေပြီးသားဖြစ်သည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ထိုစဉ် သူ့ထွက်လာခဲ့သည့်အခန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
အခန်းထဲမှ အသံတစ်သံထွက်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ ဟိုဖက်ခန်းမှာလူတစ်ယောက်ရောက်နေသလား ”

အသံမှာ ပျော့ပြောင်းကာ အားယူပြောနေရဟန်တူပြီး
လူမမာတစ်ဦး၏အသံနှင့်တူလှပေသည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး၏
အသံဖြစ်သည်။

ကိုလင်းအောင်က အသံထွက်လာမှထိုအခန်းရှိနေတာ
သတိထားမိကာ... အခန်းရှေ့သို့သွား၍ အခန်းထဲသို့ကြည့်လိုက်
သည်။

အခန်းထဲတွင်... ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လူနာအဘိုးအို
တစ်ယောက်လဲလျောင်းနေသည်ကိုအံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူက အခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ လူနာအဘိုးကြီးကိုအကဲခတ်
၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဘကြီးကိုရေလေးတိုက်ပါကွယ် ”

သူက စားပွဲပေါ်ရှိရေတကောင်းထဲမှ ရေကိုငဲ့ကာ
အဘိုးကြီးအားပွေ့ထူပေးရင်း ကိုယ်တိုင်နှုတ်ခမ်းတွင်တေ့ပေး၍
ရေတိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ရေကိုဖြေးညှင်းစွာသောက်ပြီးနောက်...
သူ့ကိုသေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ ဪ... ပက်ထရစ်ရဲ့နောက်ထပ်သားကောင်တစ်
ယောက်ကိုး ”

ဆောင်းလုလင်

ကိုလင်းအောင်က အဘိုးကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ မှတ်မိလိုက်သည်။ အလွန်အမင်းလည်း အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ ဟင်- ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင် မဟုတ်လား၊ ဘကြီးက ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်မဟုတ်လား ဟင် ”

မေးရင်းမှ ဦးချမ်းငြိမ်းပြောခဲ့သော... နိုင်ငံခြားသို့ ခေတ္တသွားရောက်ရင်း ဟိုမှာပင်နတ်ရွာစံသွားခဲ့ပြီဆိုသောအပြောကိုသတိရလိုက်သည်။

ခုအတိုင်းဆိုပါက ဦးချမ်းငြိမ်းက ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကိုမြေတိုက်ခန်းထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းပါတကား။

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကား ပန်းချီကားကြီးထဲက အတိုင်းမဟုတ်တော့။ အသားအရည်များ ပျော့အိတွဲကျနေကာ သွေးရောင်ပင်မရှိတော့ပဲ အိုမင်းရွတ်တွနေသည်။ လူအိုလူမင်းတစ်ဦးဘဝရောက်နေပေပြီ။

“ ရုပ်ကောင်ကြီးကတော့ ပက်ထရစ်ကနောင်ပေါ့ကွယ်သို့ပေတည် ဘကြီးဟာပက်ထရစ်ကနောင်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘကြီးဟာတခြားလူတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ဘကြီးရဲ့မူရင်းဘဝဟာလည်းတခြားမဟုတ်ဖူး၊ မင်းအခုရထားတဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့ ကိုယ်ကာယကြီးဟာ တစ်ချိန်က ဘကြီးပိုင်ခဲ့တဲ့မူရင်းဘဝပဲ၊ ဘကြီးဟာ ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ကိုယ်ထဲကို ဝိညာဉ်အပြောင်းခံထားရတဲ့ ကိုချမ်းငြိမ်းပါ ”

“ အလို၊ ဘကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ”

သေခါနီးအဘိုးအိုက ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည်စကားများလားဟု သူကသံသယဝင်မိသည်။

“ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီမှတ်လား၊ မင်းဝိညာဉ်ဟာ ဦးချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့ဟောဒီကိုယ်ကြီးထဲကိုအပြောင်းခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊

ဆောင်းလုလင်

ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ဒုတိယမြောက် သားကောင်တစ်ကောင်ပဲ ”

ကိုလင်းအောင်က သဘောပေါက်လာသလိုရှိသည်။ သို့သော် မရှင်းလှသေးပေ။

“ မင်းဟာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘကြီးမေးတာက မင်းရဲ့ မူရင်းဘဝကိုမေးတာနော် ”

“ ကျွန်တော်က လင်းအောင်ဆိုတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါအဘ၊ စာပေရေးပါတယ်၊ ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ဦးချမ်းငြိမ်းက ကျွန်တော်ကိုအောင်မြင်အောင်မြေ့တောင်မြှောက်ပေးခဲ့ပါတယ် ”

“ မွေးရောမွေးစားသေးလား၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့က ညကပဲ မွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို ဒီတိုက်ကြီးဆီခေါ်လာခဲ့တာပါပဲဘကြီးရယ် ”

“ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံးဟာ အတူတူပဲ၊ ဘကြီးလည်းဒီလိုနည်းနဲ့သူ့သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ”

အဘိုးကြီးကမဲ့ပြုံးပြုံးရင်းပြောပြသည်။

“ ဘကြီးပြောပြမယ်၊ နားထောင်၊ တကယ်တော့ သူဟာ၊ သူဆိုတာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကိုပြောတာ၊ သူဟာ လူရူးကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အင်မတန်မှ တော်တဲ့၊ အင်မတန်မှ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့အရူးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ် ”

“ ဗျာ- သိပ်တော်တဲ့အရူး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့အရူး၊ ဟုတ်လား ”

“ အေး- သူ့ရဲ့တော်လွန်းတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို အတ္တကိုယ်ကျိုးအတွက်အသုံးချနေတဲ့ ဥမ္မတက အရူးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

ဘကြီးရဲ့မူရင်းဘဝက ကိုချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့လိုင်စင်သူဌေး
လေးတစ်ယောက်ပဲ၊

ကိုချမ်းငြိမ်းနဲ့ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင် စတွေ့တဲ့
အချိန်မှာ... ကိုချမ်းငြိမ်းရဲ့အသက်ဟာ ၂၇-နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်၊
၁၉၄၃-ခုနှစ်ကပေါ့၊ တို့နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးမရသေးတဲ့အချိန်ပဲ၊

အင်း... ဘကြီးဟာ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရတာကို မျက်
မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီ ၁၉၄၃-ခုနှစ်အချိန်
ကတည်းက ဘကြီး ဟောဒီမြေတိုက်ထဲရောက်ခဲ့ရတာပဲ၊

ကဲ-အစဉ်အတိုင်းပြောပြပါမယ်ကွယ်။

ဘကြီးဟာ လိုင်စင်သူဌေးလေးကိုချမ်းငြိမ်းအဖြစ်နဲ့
အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးကိုရရှိထားသူပါ။

ကိုချမ်းငြိမ်းရဲ့မိဘတွေဟာချမ်းသာတယ်၊ မျက်နှာကြီး
လူချမ်းသာတွေဖြစ်တော့ကာ အဲဒီခေတ်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို
ပေါက်ရောက်တာပေါ့ကွယ်၊ ကိုချမ်းငြိမ်းကလည်း ခေတ်ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ကလက္ကတ္တားတက္ကသိုလ်ကစီးပွား
ရေးပညာဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။

သည်တော့က... ကိုချမ်းငြိမ်းဘဝဟာလဲ ဖြောင့်ဖြူး
သာယာတဲ့ဘဝတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

သူ ကလက္ကတ္တားတက္ကသိုလ်ကပြန်လာပြီး နောက်တစ်
နှစ် ၁၉၄၂ခုနှစ်မှာ မိဘတွေပေးစားခဲ့တဲ့ မေမေသီဆိုတဲ့အမျိုး
သမီးနဲ့အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်၊ မေမေသီဟာလည်း အထက်တန်း
စားသူဌေးသူကြွယ်မျိုးရိုးထဲကပဲ၊

သူတို့အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေပါတယ်၊ မိဘချင်းသ
ဘောတူပြီးပေးစားခဲ့ပေမယ့် သူတို့အချင်းချင်းလည်းချစ်ကြ
တယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကိုး။

ဆောင်းလုလင်

ကိုချမ်းငြိမ်းဟာ လိုင်စင်လုပ်ငန်းနဲ့ချမ်းသာလာပြီး ဝင်ဒါမီယာမှာတိုက်တစ်လုံးဆောက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲနေနေတဲ့အချိန်ပေါ့။

တစ်နေ့တော့... ပါတီပွဲတစ်ခုမှာ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်နဲ့တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရတယ်။

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အတော်အိုနေခဲ့ပြီ၊ သူ့အသက် ၇၀ ရှိနေပြီ။

ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့နာမည်ကို မျိုးရိုးနာမည်အနေနဲ့ခံယူထားရုံမက... နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုချမ်းငြိမ်းတို့လင်မယားက အထင်ကြီးမိတာပေါ့လေ။

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်က အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကိုချမ်းငြိမ်းတို့လင်မယားကိုခင်မင်နှစ်လိုပုံတွေပြုပြီး ... ကိုချမ်းငြိမ်းတို့အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာခဲ့တယ်။ ကိုချမ်းငြိမ်းနဲ့မေမေသီကလည်း မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဘိလပ်ပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့အရေးပေးမှုကိုခံရလို့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲမှာ ဂုဏ်ယူလို့၊ ဂုဏ်ရှိလို့ပေါ့လေ။

တစ်နေ့တော့ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်က ပြောလာတယ်။

သူဟာ မင်းဆီမင်းသွေးမင်းမျိုးတစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာဆွေမျိုးသားချင်းအရင်းအနှီးရယ်လို့မရှိတော့ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှာနှစ်လေးဆယ်နီးပါးနေလာလို့ ဒီကဆွေမျိုးသားချင်းများနဲ့လည်းအဆက်ပြတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့အမွေအနှစ်တွေကိုလွှဲပြောင်းပေးဖို့ အမွေစားအမွေခံသားတစ်ယောက်ရှိဖို့လိုကြောင်း၊ မောင်ချမ်းငြိမ်းကို တွေ့စကတည်းက ခင်မင်မိကြောင်း၊ လက်ပွန်းတတီးပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မောင်ချမ်းငြိမ်းရဲ့ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်မှု၊ ရိုးပြောင်မှုတွေကိုသဘောကျမိကြောင်း... တဖွဲတနွဲ့ပြောပြပြီး မောင်ချမ်းငြိမ်းကို အမွေခံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့မွေးစားပါရစေလို့ အရေးဆိုခဲ့တယ်။

ဆောင်းလုလင်

သူဟာ ဒီအကြောင်းကို မောင်ချမ်းငြိမ်းရဲ့မိဘများရှေ့
မှောက်မှာ တင်ပြပြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်းခဲ့တာဖြစ်တယ်။ မေမေ
သိရဲ့သဘောတူညီမှုကိုလည်းမေးမြန်းခဲ့တယ်။

မွေးစားတဲ့အစီအစဉ်ဟာ သူ့သေရင် သူ့အမွေတွေ
လက်ခံရယူရုံအတွက်ပဲဖြစ်လို့ အားလုံးကငြင်းပယ်စရာမရှိပဲ သ
ဘောတူညီခဲ့ကြတယ်လေ။ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲအတိုင်းနေရင်းက
နေ သူ့အမွေတွေကိုရမယ့်အစီအစဉ်မဟုတ်လား။

သည်တုန်းကတော့... ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ကို
အင်မတန်မှ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်ရက်ရောတဲ့ သူတော်
ကောင်းကြီးလို့ထင်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်။

အေးလေ... မေမေသီနဲ့တကွ ကိုချမ်းငြိမ်းအသိုင်း
အဝိုင်းတစ်ခုလုံးက သေတဲ့အထိဒီလိုပဲထင်သွားကြမှာပါပဲလေ။
သူတို့ဟာ ပက်ထရစ်ကနောင်က ကိုချမ်းငြိမ်းနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ချင်းလဲ
လှယ်ပြီး ဘဝသစ်ရယူခဲ့တာကို သိခဲ့ကြမှာမှမဟုတ်တာ။

ဒီလိုနဲ့... လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း
ချုပ်ဆိုပြီးမွေးစားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။

စာချုပ်ပြီးတဲ့ညမှာ... ပက်ထရစ်ကနောင်က ကိုချမ်း
ငြိမ်းတစ်ဦးတည်းကို မှာကြားစရာလျှို့ဝှက်စကားများရှိတယ်ဆို
ပြီး... ဟောဒီအိမ်ကြီးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။

ဒီကနောင်တိုက်ကြီးကို ရှေးဦးကတည်းက ကိုချမ်းငြိမ်း
သုံးခေါက်လောက်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပက်ထရစ်ဖိတ်ခေါ်လို့
သွားခဲ့တာပဲ။ တစ်ခေါက်က မေမေသီတောင်ပါသေးတယ်။ ဘ
လက်ကီဆိုတဲ့ကပ္ပလီနဲ့လည်း သိကျွမ်းနေကြပြီ။

အဲဒီညကတော့...

ပက်ထရစ်က ကိုချမ်းငြိမ်းကို အရက်များတိုက်ကျွေးခဲ့
သည်။ ပက်ထရစ်နှင့်ဘလက်ကီတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်

ဆောင်းလုလင်

ယောက် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုတိုင်ပင်နှီးနှော
နေတာလည်း သတိထားမိသည်။

“ ဘလက်ကီ၊ ဒါဟာ သေချာရဲ့နော် ”

“ သေချာပါတယ်သခင်၊ သခင်ကိုယ်တိုင်အနားမှာထိုင်
ကြည့်နေတာပဲ၊ သခင်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးတသွေ
မတိမ်းလုပ်ဆောင်ထားတာပါသခင် ”

“ အေးလေ- စမ်းသပ်မှုပဲ၊ အောင်မြင်တော့လည်း
အမြတ်၊ မအောင်မြင်တော့လည်းအရင်းပေါ့ကွယ် ”

သူတို့ဘာတွေပြောနေကြောင်း ကိုချမ်းငြိမ်း မသိခဲ့ပါ။
စိတ်လည်း မဝင်စားမိခဲ့ချေ။ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်က
ဆေးဝါးများဖော်စပ်ခြင်း၊ သုတေသနပြုခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့
ရှိသည်ကို သိထားခဲ့သည်မို့ ထိုအကြောင်းများကို ပြောဆိုနေ
သည် ဟုပင်ထင်ခဲ့သည်။

“ သောက်ပါ မောင်ချမ်းငြိမ်း၊ ဒါဟာ ဘလက်ကီတို့ရဲ့
ရိုးရာအတိုင်းဖော်စပ်ထားတဲ့အရက်ကွဲ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဖော်
စပ်ဖို့သစ်ဥသစ်ဖုတချို့က မြန်မာနိုင်ငံမှာမရနိုင်တော့ နိုင်ငံခြား
ထိတကူးတကမှာထားရတာကွဲ၊ သောက်ကြည့်စမ်းကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ ”

ကိုချမ်းငြိမ်းနှင့်ပက်ထရစ်တို့က ချီးယားစ်လုပ်ကာ ပ
ထမတစ်ခွက်စီသောက်လိုက်ကြသည်။

ကိုချမ်းငြိမ်းရင်ထဲတွင် အရက်သည်ပူဆင်းသွားလေ၏။
ကြက်သီးမွေးညှင်းများလည်းထသွားလေသည်။ နိုင်ငံခြားအရက်
ပေါင်းများစွာကိုသောက်သုံးခဲ့ဖူးသော်လည်း ဤသို့အရသာမျိုး
ကိုမူ တစ်ကြိမ်မှမခံစားဖူးပါ။

“ ဘယ်လိုလဲမောင်ချမ်းငြိမ်း၊ ကြိုက်ရဲ့လားကွဲ ”

“ အင်း... တစ်မျိုးပဲခင်ဗျ၊ အရက်ဆိုတာ တစ်ခွက်ထဲ
နဲ့ ကောင်းမကောင်းဆုံးဖြတ်ဖို့ခက်သား ”

“ အေး ဟုတ်တယ်ကွဲ၊ ဒီတော့ သောက်ပါဦးကွယ်
နောက်တစ်ခွက် ”

ဆောင်းလုလင်

အဘိုးကြီးပက်ထရစ်က နောက်တစ်ခွက်စီကိုထပ်ထည့် လိုက်ကာ နှစ်ယောက်သားသောက်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ ခွက်ချင်းလဲသောက်ကြဦးစို့ မောင်ချမ်းငြိမ်း ”

“ ခင်ဗျာ ”

“ ဘလက်ကီတို့လူမည်းတွေရဲ့ခလေ့က တစ်ဝိုင်းထဲ သောက်သူချင်း ခွက်ချင်းလဲသောက်ရတယ်ကွဲ့၊ သူတို့အရက်ကို သောက်နေတော့ သူတို့ခလေ့အတိုင်းပေါ့ကွယ် ”

“ ဪ- ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ”

ကိုချမ်းငြိမ်းက ပက်ထရစ်ကနောင်ပြောသမျှကိုမငြင်း ဆန်နိုင်ပဲလိုက်လျော့နေမိလေ၏။

“ ဘလက်ကီ၊ စောင့်ကြည့်နေနော်၊ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သလားလို့၊ အလို... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါ- ငါ့စိတ်တွေတစ် မျိုးဖြစ်လာပါလား၊ ဘုရားသခင် ၊ တို့လုပ်ရပ်တွေအောင်မြင် တော့မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဟင်- ဟင် - ငါ့ရှေ့ကလူဟာ မောင်ချမ်း ငြိမ်းမဟုတ်တော့ပါလား၊ ဘလက်ကီရေ- ငါတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မြင်နေရပြီဟေ့- ဟား-ဟား- ”

“ မှန်ပါတယ်သခင်၊ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ကုန်ပါပြီ၊ အို-အို-သခင်၊ သခင်လှုပ်ရှားပုံတွေက ဗမာသူငယ်နဲ့တူတူလာ တယ်၊ ဟော-ဟော- မစ္စတာချမ်းငြိမ်းအမှုအရာတွေကလည်း သခင်နဲ့တစ်ထပ်တည်းပဲသခင် ”

“ ဟုတ်ပကွယ်၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါပြန်မြင်နေရပြီဆို တော့ အောင်မြင်ပြီပေါ့၊ အလိုလေးလေးကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ငုံ့ကြည့်မှ ငါဟာချမ်းငြိမ်းအဝတ်အစားတွေဝတ်ထားမှန်းသိရ တယ် ”

“ သေချာပေါက်အောင်မြင်ပါပြီသခင်ရယ်၊ ကျွန်တော် မျိုး ဘေးကကြည့်ရတာလဲ ခွေးကလေးနဲ့ကြောင်ကလေးကိုစမ်း သပ်တုန်းကအတိုင်းပဲသခင်၊ ခွေးကလေးကကြောင်လိုအော်ပြီး၊ ကြောင်ကလေးကခွေးလိုဟောင်တာလေ၊ ဟီဟီ- ကျွန်တော်မျိုး တို့အောင်မြင်ပြီသခင် ”

ဆောင်းလုလင်

ကိုချမ်းငြိမ်းသည်သူတို့ပြောစကားများကိုကြားနေရသော်လည်းနားမလည်မိ။ နားထင်နားရင်းတွေထူပူကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းနေသည်။

အားယူ၍မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ...

သူသည် ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ထိုင်နေခဲ့သော ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရက်သားရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး... သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ပက်ထရစ်ကနောင်၏အဝတ်အစားများရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ ဟင် ဟင်- ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဒေါက်တာ ”

သူ့နှုတ်မှထွက်လာသောအသံက ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏အသံကြီးဖြစ်နေလေသည်။

“ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်နဲ့အဝတ်အစားချင်းလဲဝတ်လိုက်တာလား၊ အို-အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်... ”

“ အဝတ်အစားချင်းလဲတာမဟုတ်ဖူးကွဲ့၊ ဘဝတစ်ခုလုံးလဲယူလိုက်တာ၊ ဟား ဟား ဟား ”

“ ဗျာ ”

“ မင်းကိုတိုက်တဲ့အရက်ဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားတဲ့မှော်အရက်၊ ဟီ ဟီ၊ ခုဆို ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲကိုပြောင်းရောက်သွားပြီ၊ မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ငါ့ရဲ့အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲရောက်သွားပြီမောင်ချမ်းငြိမ်းရဲ့ ”

“ ဗျာ ”

“ ခုချိန်ကစပြီး လူအိုလူမင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ သေခါနီးလူအိုတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ပေတော့မောင်ချမ်းငြိမ်းရေ ”

“ အိုး- မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ဖူး ”

“ ငါကတော့ မောင်ချမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းအိမ်ကိုပြန်တော့မယ်၊ မင်းအသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲမှာ နေတော့မယ်၊ မင်းအဖြစ်နဲ့လှုပ်ရှားတော့မယ်၊ ဟီ ဟီ၊ အ

ဆောင်းလုလင်

နည်းဆုံးငါဟာ နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်အသက်ဆက်ရှင်ခွင့်ရ သွားပြီပေါ့ကွယ်၊ မသေချင်သေးတဲ့ငါ့အတွက် ငါ့စမ်းသပ်မှု အောင်မြင်ပြီ ဟီ ဟီ ”

“ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အခုစကားပြောနေတာက ကျွန်တော်ရုပ်ကြီးကပြောနေတာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်က...”

“ မင်းကပက်ထရစ်ကနောင်ကိုယ်ထဲရောက်သွားပြီလေ ကွဲ့၊ ခုထိနားမလည်သေးဘူးလား၊ ငါဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မသေဆေးကိုရှာဖွေခဲ့ ဖော်စပ်ခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါ့ ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ အသက်ဆက်ရှင်ခွင့်ရအောင် တခြားတစ် နည်းထွင်ရတာပဲ၊ ခုတော့ အောင်မြင်ပြီလေ၊ မင်းကိုတိုက်တဲ့ အရက်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဝိညာဉ်ပြောင်းနိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ဆေးတွေကွဲ့၊ မှော်အရက်တွေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ထားတဲ့ **မှော်အရက်ဆေး**၊ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့စမ်းသပ်ပြီးပြီ၊ အောင်မြင်တယ် ဟော- ခုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့ဆေးနဲ့လူငယ်လေးဘဝရောက် သွားပြီ၊ ငါဟာ မောင်ချမ်းငြိမ်းအဖြစ်နဲ့ လူ့လောကမှာ အ ချိန်အကြာကြီးဆက်နေခွင့်ရသွားပြီ ဟားဟားဟား ”

ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်တစ်ဖြစ်လဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမှပြောစကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့နားလည်လိုက်သော ကို ချမ်းငြိမ်းသည် ကြက်သီးထအောင်ကြောက်လန့်သွားပြီ၊ ပက် ထရစ်ကနောင်၏လုပ်ရပ်ကိုလည်းစက်ဆုပ်ရွံရှာသွားလေသည်။

“ ဒီလိုလုပ်လို့ရမလားဗျ၊ ခင်ဗျားလုပ်ရပ်တွေကိုဖော် ထုတ်မယ် ”

“ ဘယ်လိုဖော်ထုတ်မှာလဲ၊ မင်းက အသက်သေသည် ထိ ဒီအိမ်အောက်ထပ်ကမြေတိုက်ခန်းထဲမှာ နေသွားရတော့မဲ့ ဟာကို၊ ဟီ ဟီ ဟီ ”

“ ဘာဗျ ”

“ ဟဲ့ ဘလက်ကီ၊ ဟောဒီ ငါ့ခန္ဓာအဟောင်းကြီးကို မြေတိုက်ခန်းထဲပို့လိုက်တော့လေကွယ် ”

ဆောင်းလုလင်

အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်ရာ ဘလက်ကီက ပက်ထရစ် ကနောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို စွေကနဲမလိုက်သည်။

သူရုန်းကြည်သည်။ သန်မာသောကပ္ပလီကြီး၏လက် မောင်းများကြားမှသူရုန်းလို့မရ။ သူသည် အသက်၇၀ အရွယ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေလေပြီ။ လူမည်းလူသန်ကြီးလက် ထဲမှာပြုသမျှနုရပေတော့မည်။

“ ဆန်းလှချည်လားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတစ်သက်လုံး ကိုးကွယ်လာတဲ့သခင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်းကိုင်တွယ်ရတာ ကျွန်တော်မျိုးစိတ်မကောင်းလိုက်တာသခင် ရယ် ”

“ အေး- အေး ၊ ဒါဟာ မင်းသတိပြုရမယ်အချက်ပဲ ဘလက်ကီ၊ မင်းရဲ့သခင်ဟာ ဒီလူအိုခန္ဓာပိုင်ရှင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ အပြင်ပန်းက မောင်ချမ်းငြိမ်းရဲ့အရေခွံကိုခြုံထားတဲ့ ဟောဒီလူ ဖြစ်သွားပြီဆိုတာကိုသေသေချာချာမှတ်ကွဲ့ ”

“ ကောင်းလှပါပြီသခင် ”

“ ကဲ-သခင်သစ်ရဲ့အမိန့်ကိုနာခံပြီး သခင်ဟောင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုမြေတိုက်ထဲပို့လိုက်ပေတော့ဘလက်ကီရေ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ”

“ ဒီလိုနဲ့ငါဟာ အသက်၇၀ရှိတဲ့ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်ခဲ့ရတာပဲမောင်လင်းအောင်ရဲ့၊ ၁၉၄၃ခုနှစ်ကပေါ့၊ အခုသက္ကရာဇ်ဘယ်လောက်ရောက်ပြီလဲ ”

“ ၁၉၇၀ပါဘကြီး ”

“ အဲ- ၂၇နှစ်တောင်ကြာပြီပဲ၊ Body Change လုပ်တုန်းက ဘကြီးအသက်က ၂၇နှစ်ပဲရှိသေးတော့ ဘကြီးရဲ့ တကယ်အသက်ဟာ အခုမှ ၅၄နှစ်ရှိသေးတာကွဲ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုကျွန်တော်ရထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘကြီးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာပဲလေ၊ သူကလည်း သူ့အသက်၅၄နှစ်ပဲ ရှိသေးကြောင်းပြောခဲ့ပါတယ်ဘကြီး ”

“ အေး-ဒါပေမယ်၊ ဘကြီးဟာ ၂၇နှစ်အရွယ်ကတည်းက အသက်၇၀ရှိတဲ့ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်အောင်းခဲ့ရတယ်၊ ပက်ထရစ်ရဲ့အသက်ဟာခုဆိုရင်၉၇နှစ်ရှိနေပြီကွဲ့ ”

“ ဟာ-ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ ဘကြီးအသက်ကငါးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးပေမယ့် ဘကြီးဝင်အောင်းနေရတဲ့ကိုယ်လုံးကြီးရဲ့သက်တမ်းက လူ့လောကမှာ ၉၇နှစ်ကြာရပ်တည်ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် သက်တမ်းကုန်ပြီ၊ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ အရွယ်အရသေကိုသေပေးရတော့မယ်၊ သည်တော့ ဘကြီးဟာလည်း ဒီခန္ဓာကြီးပျက်စီးသွားတာနဲ့အတူ ဘကြီးရဲ့ဝိညာဉ်ဟာလည်း လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားရတော့မှာပေါ့ကွယ်၊ ဘကြီးဟာ သေမယ်ရက်ကိုစောင့်နေရသူပါမောင်လင်းအောင်၊ ဘကြီးလူ့ဘဝကထွက်ခွာရတော့မယ်ရက်နီးနေပြီကွဲ့ ”

“ အို... ဘကြီးရယ် ”

“ မောင်လင်းအောင်ကို ဒုတိယသားကောင်အနေနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ဘကြီးစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်- ဘကြီးရဲ့ မူရင်းခန္ဓာကိုယ်ကို မသေခင်တစ်ခါပြန်မြင်လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာမိတယ်ကွယ် ”

အဘိုးအိုက ကိုလင်းအောင်ရရှိထားသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးအားပုတ်ပြုရင်းပြောသည်။

“ အင်း... ငါ-ငါ- ဒီခန္ဓာကြီးဟာတစ်ချိန်ကငါပါလားကွယ်ရို့၊ အင်း... ကျန်းမာသေးသားပဲ၊ လူ့ဘဝမှာဆက်နေနိုင်သေးသားပဲ၊ ဟောဒီလူအိုလူမင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးပျက်စီးခါနီးလို့သာ ငါသေရမှာ၊ ငါ့ကိုယ်နဲ့ငါဆိုရင် လူ့အဖြစ်နဲ့နေနိုင်သေးတာပေါ့ကွယ် ”

“ ဖြစ်ရလေဘကြီးရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးသူငယ်ဇေ၊ မင်း သာ ဟောဒီမြေတိုက်ခန်းကြီးထဲကလွတ်မြောက်အောင်ကြိုးပမ်း ရစ်ပေတော့ကွယ်၊ ပြောသာပြောရတယ်၊ မလွယ်ပါဘူး၊ မိစ္ဆာ ကောင်ကြီးပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့တပည့်လူမည်းကြီးက ဘီလူးသ ရဲလိုစောင့်ကြည့်နေတာ၊ မလွယ်ပါဘူးကွယ် ”

“ သူတို့ရောတစ်နေ့မသေပဲနေမလားဘရယ် ”

“ မင်းထင်သလားကွဲ့၊ ကပ္ပလီလူမည်းကသာသေရင် သေသွားမယ်၊ ပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကတော့ နောက်ထပ်သားကောင်အသစ်ရှာပြီး သူဝိညာဉ်ကို သက်တမ်း ဆက်ဦးမှာပေါ့ကွဲ့ ”

“ ဒီလိုလုပ်တိုင်းရော ရနေတော့မှာလားဘရယ်၊ ကျွန် တော်တော့နားမလည်နိုင်ပါဘူး ”

“ ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့မောင်လင်းအောင်၊ လူရယ်လို့ရှင်သန် နေတာဟာ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ထားလို့မဟုတ်လားကွဲ့၊ တို့ဘုရားကလည်း ဟောခဲ့တာပဲ ”

“ မှန်ပါတယ်ဘ ”

“ လူအဖြစ်ရှင်သန်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ်လိုတယ်၊ အသက် ဓာတ်ဆိုတဲ့ဝိညာဉ်လိုတယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာသက်တမ်းရှိတယ်ကွဲ့၊ ဒီ ခေတ်ထဲမှာလူ့သက်တမ်းဟာအလွန်ဆုံးနှစ်တစ်ရာပဲ၊ နှစ်တစ်ရာ အသက်ရှည်တဲ့လူလည်းရှားပါတယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ဘ ”

“ ဝိညာဉ်ဟာ ပြင်ပကတိုက်ရိုက်ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်တွေကို ခံရစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရင်လဲ ခန္ဓာကသာရ တယ်၊ ရောဂါဘယဝင်ရင်လည်းခန္ဓာကိုသာဝင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ”

“ မှန်ပါတယ် ”

“ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ရှင်သန်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းအိုလာ တယ်၊ ရောဂါဘယတွေဝင်လာတယ်၊ ကားတိုက်ခံရလို့သေသွား

ဆောင်းလုလင်

တဲ့လူဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဝရာမရှိအောင်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရင်သေရတာပဲမဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ခန္ဓာကိုယ်သေဆုံးတာနဲ့အမျှ သူ့ဝိညာဉ်ဟာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲကထွက်ခွာပေးရတယ်၊ မထွက်ချင်လို့မရဘူး ထွက်ကိုထွက်ပေးရတယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဒီနေရာမှာ ခန္ဓာကိုယ်သေဆုံးသွားလို့ ဝိညာဉ်ဟာလဲ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ပျောက်ပျက်သွားပြီလို့ပြောလို့ရမလား ”

“ ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါဘူးဘ ”

“ ဝိညာဉ်ဟာပျောက်မသွားဘူးကွဲ့၊ တစ်နေရာကိုလွင့် ပါးသွားတာ၊ သူ့မိတ္တယ်ရမယ်ခန္ဓာအသစ်ဆီကိုရောက်သွားတာ၊ ဝိညာဉ်ဟာ သူ့အသစ်မိတ္တယ်ရမယ်ခန္ဓာအသစ်ကိုမတွေ့သမျှ လွင့် မျောနေရတယ်ကွဲ့၊ သူ့မိတ္တယ်ရမယ်ခန္ဓာအသစ်ဆိုတာ လူလဲဖြစ် ရင်ဖြစ်မယ်၊ တိရစ္ဆာန်လဲဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်ပေါ့ကွယ်၊ လူဝင်စားဆို တာမောင်လင်းအောင်ကြားဖူးသလား ”

“ ကြားဖူးပါတယ်၊ တွေ့လည်းတွေ့ဖူးပါတယ်ဘ ”

“ လူဝင်စားဆိုတာ သူ့ဝိညာဉ် အရင်ဘဝကမိတ္တယ်ခဲ ဘူးတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုမှတ်မိနေတဲ့သူပဲ၊ ပါဠိလိုတော့ ဇာတိဿရ ဉာဏ်ရတယ်လို့ဆိုတယ်၊ ထားပါတော့ကွယ်၊ လူဝင်စားကိုကြည့် ရင် ဝိညာဉ်ဟာပျောက်ပျက်မသွားဘူးဆိုတာထင်ရှားတယ်မဟုတ် လား၊ မင်းတို့ငါတို့ဟာ ဇာတိဿရဉာဏ်မရလို့ အရင်ကဘဝ ဘဝတွေကိုမသိခဲ့ရပေမယ့် တို့ဟာ လူတစ်လှည့် တိရစ္ဆာန်တစ် လှည့် ကုသိုလ်ကံအတိုင်းဖြစ်ပျက်သံသရာလည်နေတဲ့သူချည်းပဲ ကွဲ့ ”

“ တရားသဘောအတိုင်းကတော့ ဒီလိုပဲဟုတ်ပါတယ် ဘ ”

“ ဒါကိုကြည့်ရင် ဝိညာဉ်ဟာပျောက်ပျက်မသွားဘူးဆို တဲ့သဘောကိုပေါ်လွင်တယ်မဟုတ်လား၊ ခန္ဓာကိုယ်သက်တမ်း

ဆောင်းလုလင်

ကုန်လို့သာ ဝိညာဉ်ဟာထွက်ပေးလိုက်ရတဲ့သဘောပဲ၊ ပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုတဲ့ လူ့မိစ္ဆာကြီးက ဒီသဘောကိုနားလည်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်ထွက်မယ်အချိန်ကို မစောင့်ပဲ ပိုပြီးနုပျိုတဲ့လူသားတစ်ယောက်ဆီကို ဝိညာဉ်ပြောင်းပြီး သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုမပျောက်ပျက်အောင်သက်တမ်းဆက်နေတာပဲ မောင်လင်းအောင်ရဲ့ ”

“ သူ ဒီအတတ်ကိုဘယ်လိုတတ်လိုက်ပါလိမ့်ဗျာ ”

“ သူဟာ လူတော်ကြီးတစ်ယောက်၊ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကိုကွဲ့၊ သူ့ရဲ့တွေ့ရှိမှုကို အလွဲသုံးလိုက်တာ၊ အတ္တအတွက်သုံးလိုက်တာဟာပဲ ဆိုးလွန်းလှပါသကွယ် ”

ယင်းသို့ဖြင့်... သူသည် ပက်ထရစ်ကနောင်၏ဝိညာဉ် ခိုအောင်းရန်အတွက် **ဒုတိယမြောက် စတေးခံလိုက်ရသူတစ်ဦး** ဖြစ်ကြောင်း ကိုလင်းအောင်သိလိုက်ရလေသည်။

သူ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ရောက်ရှိပြီး ၂၃-ရက်အကြာ တစ်ညနေတွင် ... ပက်ထရစ်ကနောင်၏ခန္ဓာကြီးအားပိုင်ဆိုင်ထားရရှာသည် ဦးချမ်းငြိမ်းမှာ သူ့လက်ပေါ်တွင်ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။

ပက်ထရစ်ကနောင်၏ သူ့မိခင်မွေးဖွားပေးခဲ့ရာ မူရင်းရုပ်ဒြပ်အကောင်အထည်ဖြစ်သောကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ သက်တမ်း ၉၇နှစ်အရှိတွင်ပျက်စီးကွယ်လွန်သွားပေပြီ။ သို့ရာတွင်... သူ၏အသက်ဝိညာဉ်ကတော့ ကိုလင်းအောင်ခေါ် တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာထဲ၌ ဆက်လက်တည်မြဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါသေး၏။

ဤလောက၌ပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုသူသည် အများအမြင်၌ပျောက်ကွယ်ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း... သူ၏အသိ၊ သူ၏အကြံ၊ သူ့စိတ်ကူးများမှာ မပျောက်ပျက်သေးပဲ... ကိုလင်းအောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌တည်မြဲ၍ရှင်သန်နေရစ်ပါသေးသည်။

ဆောင်းလုလင်

သည်သို့ဖြင့်... ပက်ထရစ်ကနောင်သည် ကိုလင်း
အောင်၏ခန္ဓာရုပ်ထဲ၌ခိုအောင်းကာ ကိုလင်းအောင်အဖြစ်ဟန်
ဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းကို ၁၉၇၀ခုနှစ်မှစခဲ့လေသည်။

* * * * *

“ ကဲ-ငါတူ၊ သင့်တင့်အောင်၊ အဘပြောပြတာတွေ
နားထောင်ရင် ရှင်းပြီးမဟုတ်လား၊ ပက်ထရစ်ကနောင်ဆိုတဲ့
မှော်ရူးကြီးက သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် တို့သုံးယောက်ကိုအသုံးချခဲ့
တာရှင်းပြီမဟုတ်လားကွယ် ”

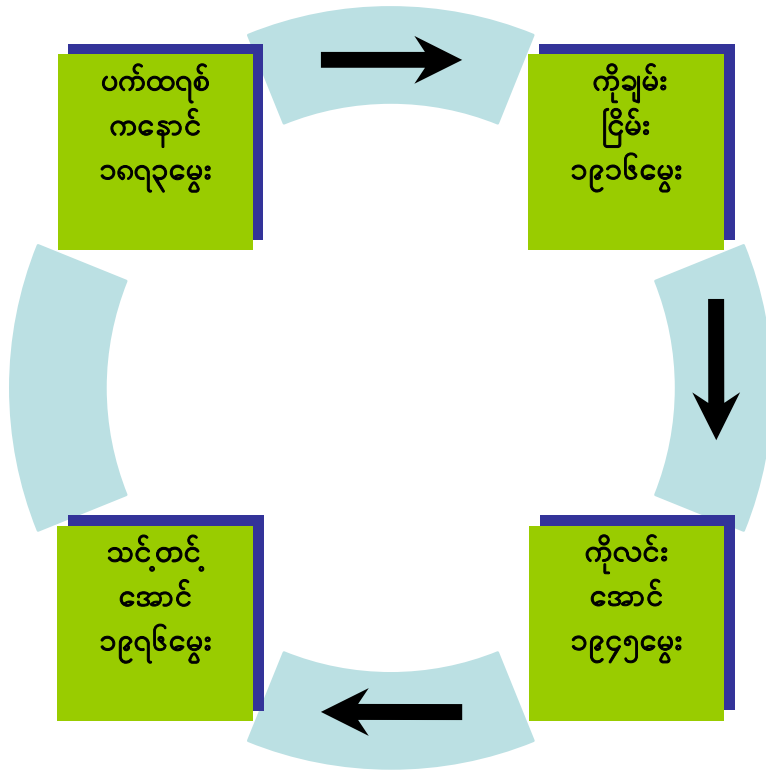
“ ရှင်းပါပြီအဘ၊ အဘဟာ အခုကျွန်တော်ရထားတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့မူရင်းပိုင်ရှင်ပေါ့နော် ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်ရင်ပိုရှင်းသွားအောင် အဘ
စာရွက်ပေါ်မှာရေးပြမယ်၊ ဒီမှာကြည့် ”

အဘိုးကြီးက ပက်ထရစ်ကနောင်မှ သင့်တင့်အောင်ထိ
စီးဆင်းလာသည်။ Body Change ဖြစ်ရပ်ကိုရုပ်ပုံဆွဲ၍ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

“ မောင်ရင်မှတ်ဖို့က...

- * ၁၈၇၃ခုနှစ်မှာမွေးခဲ့တဲ့ပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ အခု ၁၉၉၈ခုနှစ်မှာ အသက်၁၂၅နှစ်ရှိနေပြီ။ သူ့ဝိညာဉ်က သင့်တင့်အောင်ရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ဆက်ရှိနေသေးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကသေသွားပြီ။
- * ၁၉၁၆ခုနှစ်မှာမွေးခဲ့တဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့အသက် ဟာ ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ အတူ ၁၉၇၀ခုနှစ် သူ့ရဲ့အသက်၅၄နှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကတော့ ကိုလင်းအောင်ဆိုတဲ့ အဘဆီ မှာကျန်နေသေးတယ်။
- * ၁၉၄၅ခုနှစ်မှာ မွေးခဲ့တဲ့ ကိုလင်းအောင်ဟာ အခု အသက်၅၃နှစ်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ခန္ဓာသက်၇၂နှစ်ရှိနေပြီ ဖြစ်

ဆောင်းလုလင်

တဲ့ ဦးချမ်းငြိမ်းခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှင်သန်နေရတယ်။ ကိုလင်းအောင်ရဲ့ မူရင်းခန္ဓာကိုယ်ကို အခုအချိန်မှာ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့မောင်ရင်ကရရှိထားတယ်။

* မောင်ရင်သင့်တင့်အောင်ကတော့ တကယ်အသက် ၂၂နှစ်သာ ရှိသေးပေမယ့် အသက် ၅၃နှစ်အရွယ်ရှိတဲ့ ကိုလင်းအောင်ဆိုတဲ့အဘရဲ့ကိုယ်ထဲကိုရောက်နေပြီ။ မောင်ရင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ ဝိညာဉ် ခိုအောင်းပြီး ပြင်ပလောကမှာ လှုပ်ရှားနေပြီပေါ့ကွယ် ”

“ သူဒီလိုလုပ်လို့ ဘာအကျိုးထူးသလဲအဘရယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကိုအသုံးချလို့ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုအစစ်မှမဟုတ်ပဲ။ ဆိုပါတော့...အဘရေးပေးလိုက်တဲ့ဝတ္ထုတွေအောင်မြင်တယ်။ လူတွေကတကွသိုလ်တာရလင်းဆိုတဲ့သူကိုသာ ဩဘာပေးကြတာပဲ။ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ တကွသိုလ်တာရလင်းရဲ့ဝိညာဉ်မှမဟုတ်ပဲ။ ဒီအောင်မြင်မှုအပေါ်မှာ သူပီတိဖြစ်လို့ရသလား။ သူ့အတွက်စိတ်ကြေနှပ်မှုအစစ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ”

“ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့မောင်သင့်တင့်အောင်။ သူက တို့များရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုအပိုင်ယူလိုက်ပြီကိုး။ ဒီခန္ဓာရှင်ရဲ့အောင်မြင်မှုကိုသူပီတိဖြစ်လို့ရတာပေါ့ကွဲ့။ ကဲ-အခုမောင်ရင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကိုဝင်နေတဲ့သူဟာ ဒီအချိန်မှာထမင်းစားနေတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီစားနေတဲ့ထမင်းအရသာကို မောင်ရင်ခံစားလို့ရသလား ”

“ မရပါဘူးအဘ။ သူပဲခံစားရမှာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့ခံစားချက်မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ခံစားမှုကိုဆိုလိုတာပါ ”

ဆောင်းလုလင်

“ မကွားခြားပါဘူးမောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင်ရုပ်ရှင်မင်း သားအဖြစ်အောင်မြင်သွားပြီထား၊ လူတွေက ဘယ်သူ့ကိုချီးမွန်းမလဲ၊ သင့်တင့်အောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုသာချီးမွန်းထောပနာပြုကြမှာမှတ်လား၊ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရင်က သူတို့နားသွားရပ်နေတယ်ထားပါဦး၊ မောင်ရင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုချီးကျူးဂုဏ်ပြုနေတာကိုကြည့်ပြီး အော်...ဒါငါ့ကိုဂုဏ်ပြုကြတာပဲ၊ ဒီခန္ဓာပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ချိန်ကငါပဲ၊ ငါ့ကိုဂုဏ်ပြုတာနဲ့အတူတူပဲပေါ့ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးထားနိုင်ပါ့မလား ”

“ ဟာ-ဘယ်ထားနိုင်ပါ့မလဲအဘရယ်၊ ကျွန်တော်မခံချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သဝန်တို့မှာပေါ့၊ ပေါက်ကွဲမှာပေါ့ ”

“ ဒီလိုပေါ့ကွဲ့၊ သူ့ဝိညာဉ်ဝင်ထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူပိုင်ဘဝတစ်ခုဖြစ်သွားပြီကိုး၊ အောင်မြင်မှု ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုမှန်သမျှကို သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ ပီတိဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဝမ်းမြောက်နိုင်တာပေါ့မောင်ရင်ရယ် ”

အဘရှင်းပြသည်များကိုနားထောင်၍ သူငိုငိုသွားသည်။

“ မောင်ရင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူယူသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ပြုသမျှအရာအားလုံးဟာ သူပဲခံစားရမှာပဲမောင်ရင်ရေ... ၊ တစ်ချိန်မှာသူဟာ မောင်ရင်ရဲ့ချစ်သူရည်းစားကို လက်ထပ်ယူလိမ့်ဦးမယ်ကွဲ့၊ အဲဒီအခါ... မောင်ရင်ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ပါပဲ၊ ငါ့ချစ်သူငါနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာပဲလို့ မောင်ရင်ကြည်ဖြူနိုင်မလား ”

“ ဟာ-အဘ ”

“ ခံစားရသမျှ ကာမဂုဏ်အာရုံဟာလဲ သူပဲခံစားရမှာလေ၊ တကယ်တော့ ခံစားမှုဆိုတာစိတ်ပဲကွဲ့၊ စားလို့သောက်လို့ အရသာတွေ့တာ၊ ထိမိခိုက်မိလို့ နာကျင်တာ၊ အားလုံးဟာခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ထိတွေ့လို့ဖြစ်ပေါ်လာတာဖြစ်ပေမယ့် ခံစားရတော့ စိတ်နဲ့ကိုးကွဲ့၊ မောင်ရင်ကိုယ်ထဲမှာ မောင်ရင်စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ သူ့စိတ်ဝင်နေပြီလေ၊ ခံစားချက်မှန်သမျှ အကောင်းအဆိုးသူနဲ့ သာဆိုင်တော့တာပေါ့မောင်ရင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ အဘရယ် ”

လူအတုအယောင်၏ လိမ်ညာပေါင်းသင်းခံရမည် နှင်း
ပွင့်ဖြူအတွက် တွေးရင်း သူ့ရင်မှာနာကြင်ကြေကွဲသွားမိသည်။

“ ဆိုးလှချည်လား၊ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ဆိုးလှ
ချည်လားအဘရယ် ”

သူသည်ပြောရင်းကြေကွဲလာကာ... အဘိုးအို၏လက်
မောင်းကိုကိုင်ရင်း ရှိုက်ငိုမိသည်။

“ တရားနဲ့သာဖြေတော့မောင်ရင်၊ အဘ စကတည်း
ကပြောခဲ့သားပဲ၊ ဖြစ်သမျှကိုသာလက်ခံလိုက်ပေတော့မောင်သင့်
တင်အောင်ရေ ”

ထိုစဉ်... ဂျိမ်းကနဲအသံကြီးကို အပေါ်ထပ်မှကြား
လိုက်ရလေ၏။

“ ဟော- ထမင်းလာပို့ပြီ၊ ဒေါက်တိုထမင်းလာပို့တာ
မောင်ရင်၊ မျက်ရည်တွေသုတ်ကွဲ့၊ သုတ်၊ ကိုယ်ရန်သူရှေ့မှာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ပုံ မပြပါနဲ့ကွယ်၊ သူတို့ဝမ်းသာနေပါ့မယ်၊
ယောကျ်ားပဲကွယ်၊ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်မောင်ရင် ”

အထက်ထပ်မှဆင်းလာသောလှေကားဆီမှ တဒေါက်
ဒေါက်နှင့်နှင်းလျှောက်လာသောခြေသံကိုကြားရသည်။ သူက
မျက်ရည်များကိုအကျီလက်မောင်းနှင့်ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ကာ ခပ်
တည်တည်ထိုင်နေလိုက်၏။

ခြေသံကြားရာဆီလှမ်းကြည့်လိုက်သည်အခါ... သူတို့
ထိုင်နေသည်ညှော်ခန်းနှင့်တည်တည်တွင် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာ
သည်လှေကားကြီးကိုမြင်လိုက်ရ၏။ လှေကားခြေရင်းနှင့်ညှော်
ခန်းမှာ ဆယ်ပေခန့်ကွာဝေးပါသည်။ ကြားတွင် သံတိုင်များကာ
ဂုံထား၏။ သံတခါးကြီးကိုသော့ခလောက်အကြီးစားဖြင့်ခပ်ထား
ပါသည်။

လှေကားဆီမှဆင်းလာနေသော ဒေါက်တိုကိုမြင်လိုက်
ရသည်။ ဒေါက်တိုက လင်ဗန်းတစ်ချပ်ထဲတွင် ထမင်းအုပ်ပန်း
ကန်နှစ်စုံနှင့်ဟင်းခွက်များထည့်ကာ... လင်ဗန်းကိုလက်တစ်ဖက်

ဆောင်းလုလင်

တည်းဖြင့်သယ်မလာပေ၏။ သူ့ခါးကြားတွင် သော့ချောင်းများပါ သော့တံတစ်တံကိုချိတ်ဆွဲထားကာ သူ့ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း သော့တံကတချင်ချင်မြည်နေ၏။ ဒေါက်တို၏တစ်ဖက်သောခါးကြားတွင်လည်း သေနတ်တစ်လက်နှင့်ပါတကား။ လုံခြုံစွာအထပ်ထပ်ချုပ်နှောင်ထားသည့်သူများရှေ့တွင် သေနတ်အကာအကွယ်ယူလာပါသေးကလား။

ဒေါက်တိုက သံတံခါးအောက်ခြေရှိ ခြောက်လက်မခန့်လွတ်နေသောနေရာမှ ထမင်းလင်ဗန်းကိုထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဒေါက်တိုပြန်ထွက်မသွားသေးပဲ သူ့ကိုလက်ယပ်လှမ်းခေါ်သည်။ လက်ထဲမှဗီဒီယိုတိတ်ခွေကိုထောင်၍ပြု၏။

သင့်တင့်အောင်က ထိုင်ရာမှထကာ သံတံခါးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သံတိုင်များကြားမှထိုးသွင်းပေးသော ဗီဒီယိုတိတ်ခွေကိုယူလိုက်သည်။

တိတ်ခွေပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တိုလှည့်ထွက်သွား၏။ လှေကားအတိုင်းပြန်တက်သွားကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။ မြေပေါ်ထပ်နှင့်မြေတိုက်ခန်းအကူး သံတံခါးကြီးကိုပိတ်လိုက်သံက ဂျိမ်းကနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

သူကတိတ်ခွေပေါ်တွင်ရေးထားသောစာများကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

*ဦးလင်းအောင်မှသင့်တင့်အောင်ကို
မွေးစားစာချုပ် ချုပ်ဆိုပွဲအခန်းအနား
၁၉၉၈ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၇-၇က်*

မနေ့ကညကပြုလုပ်ခဲ့သည်ပွဲကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့်ဗီဒီယိုတိတ်ခွေပေပဲ၊ ဘာသဘောဖြင့်ပို့ပေးသည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“ အဲဒါ ဘာလဲကွဲ့မောင်ရင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေလေအဘ၊ ကျွန်တော်ကိုမွေးစားစာ ချုပ်ချုပ်တဲ့ မနေ့ကညကရိုက်ထားတဲ့ အခွေပါ ”

“ ဪ-ဪ- ထည်ဖွင့်ပြစမ်းပါကွယ်၊ အဘတစ် ခါမှမကြည့်ဖူးဘူး၊ ဟောဒီ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးကို ဒီမြေ တိုက်ထဲပို့လိုက်တာ တစ်လလောက်ပဲရှိသေးသကဲ့၊ အဘအချုပ် အနှောင်မခံရခင်က မြန်မာနိုင်ငံမှာရုပ်မြင်သံကြားမလွှင့်သေးဘူး လေ၊ ခုမှကြည့်ဖူးရတာကဲ့၊ တိတ်ခွေနဲ့ဖွင့်တာတော့ မကြည့်ဖူး သေးဘူးလေ၊ ဒီထဲမှာ မောင်ရင်ရဲ့နဂိုရုပ်ပါမှာပေါ့၊ မောင်ရင်ရဲ့ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့ရုပ်ရည်ဟာဘယ်လိုများလဲကြည့်ရတာပေါ့ ကွယ်၊ ဖွင့်ပြစမ်းပါဦး ”

“ ဪ... အဘက တီဗွီတို့ ဗီဒီယိုတို့ကို ခုမှကြည့် ဖူးရတာကိုး၊ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့-ပက်ထရစ်ဆိုတဲ့ကောင် ကြီးက တီဗွီတစ်လုံးပို့ထားဖော်တော့ရသားပဲ၊ အဘကိုလည်း စာအုပ်တွေဘာတွေဖတ်ခွင့်ပေးတယ်နော် ”

သူကကြီးမားသောစာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်စာတမ်းများ ကိုကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက အားရပါးရရယ်လိုက်သည်။

“ ဖတ်ခွင့်ပေးပါတယ်မောင်ရင်၊ သတင်းစာလဲတစ်ပတ် တစ်ခါလောက်စုပြီးပို့ပေးတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေလည်း ဖတ်ရပါရဲ့၊ ဒါ စေတနာနဲ့မဟုတ်ဖူးမောင်ရဲ့၊ ကလိချင်လို့၊ တို့ စိတ်ကိုဆင်းရဲအောင်ကလိချင်လို့ ”

“ ဗျာ ”

“ ဒီလိုလေမောင်ရင်ရဲ့၊ သူက တို့ဘဝကိုယူရုံမကဘူး မြေပေါ်မှာ တို့အဖြစ်နဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လောက်အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတာကို တို့ကိုသိစေချင်တယ်၊ သိရတော့ တို့စိတ်ဆင်းရဲရမယ်လေ၊ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သူက အရသာခံသေးတာ ”

“ ဪ... ”

ဆောင်းလုလင်

“ အဘရဲ့တက္ကသိုလ်တာရာလင်းစာအုပ်တွေထွက်တိုင်း ပေးတယ်။ အဘစာအုပ်တွေကို ချီကျူးတဲ့ဝေဖန်တဲ့အကြောင်း ပါတဲ့စာအုပ်တွေကို ပို့ပေးတယ်။ အဘလုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြောင့် ရလာတဲ့အောင်မြင်မှုကို သူကခံစားနေရတာကို အဘပြန်သိပြီး အဘစိတ်မချမ်းမြေ့အောင်ကလိတာလေ။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သူကအရသာခံတာကွဲ့၊ ဟောဒီတီဗွီစက်ကြီးကို ပို့လိုက်တာလဲ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဖူး၊ မောင်ရင်ကို ဖမ်းချုပ်တော့မှာမို့ မောင်ရင်ကိုကလိဖို့အတွက် ကြိုပြီးပို့ထားတာ။ အဘလည်းမောင်ရင် ရောက်လာမှ သဘောပေါက်တော့တယ်။ မောင်ရင်ကရုပ်ရှင်မင်း သားဖြစ်မယ်လို့ မဟုတ်လား၊ မောင်ရင်ပါတဲ့ ဇာတ်ကားတွေကို သူကပြပြီး မောင်ရင်စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်လိမ့်မယ် ”

“ တော်တော်ယုတ်မာပါလားဗျာ ”

“ ကဲပါကွယ်၊ တိတ်ခွေကိုဖွင့်ပြစမ်းပါ။ မြေပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မောင်ရင်ဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာကြည့်စမ်းပါရစေ ”

သူက တိတ်ခွေကို ဗွီဒီယိုပြစက်ထဲထည့်ကာဖွင့်ပြလိုက်သည်။

တီဗွီမြင်ကွင်းတွင် မနေ့ကညက သူတို့လုပ်ခဲ့သည် ဟိုတယ်ထဲမှစာချုပ်ချုပ်ဆိုပွဲမြင်ကွင်းကထင်ဟပ်လာသည်။

“ အလို- မောင်ရင်ဟာ တယ်ချောတဲ့သူငယ်လေးပါလား၊ ရွေးတတ်ပါပေ၊ ရွေးတတ်ပါပေကွယ်၊ ပက်ထရစ်က နောင်ဆိုတဲ့မိစ္ဆာကြီး မောင်ရင်ကိုယ်ကိုအသုံးချပြီး နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်ဦးတော့မှာပေါ့လေ ”

“ ဟုတ်လားအဘရယ်၊ အဘချီးကျူးလေ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်နှုမော့လေပါပဲအဘရယ် ”

သူက တီဗွီဖန်သားပေါ်မှ သူ၏အမူအရာဟန်ပန်များကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာလှိုက်တက်လာသည်။ သူသည် တီဗွီထဲတွင် မြင်နေရသည့် သင့်တင့်အောင်၏ဘဝကို ဘယ်သောအခါမှပြန်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ဆောင်းလုလင်

တရားသူကြီးဦးဘသက် စကားပြောသည်နေရာ အရောက်တွင် အဘိုးအိုကထအော်လိုက်သည်။

“ ကြည့်စမ်း၊ ဒီတရားသူကြီးကိုအဘသိတာပေါ့၊ အဘကို ဦးချမ်းငြိမ်းမွေးစားစာချုပ်ချုပ်တုန်းက သူပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူက သူ့ဆရာတရားသူကြီးရဲ့လက်ထောက်တပည့်တစ်ယောက်ပေါ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ဦးဘသက်ကလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၈ နှစ်က စာချုပ်ချုပ်ဆိုပွဲမှာ သူ့ရှိတဲ့အကြောင်းပြောခဲ့ပါသေးတယ် ”

သင့်တင့်အောင်အား တောက်လျှောက်တရားချလာခဲ့သည်အဘိုးအိုသည် သူ၏မူရင်းဘဝ ကိုလင်းအောင်ခေါ်တက္ကသိုလ်တာရာလင်းအဖြစ်ကိုပြန်သတိရကာမျက်ရည်ဝဲလာရှာ၏။

သူက ဦးမြတ်သွယ်ကိုပြောကာ သူ့ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးအိုကိုပြောလိုက်သည်။

“ အင်း... မောင်ဖခင်ကြီးကတော့ ဘာမှသိရှာမှာမဟုတ်ဖူး၊ ဖြစ်ရလေကွယ် ”

ဗွီဒီယိုမှတ်တမ်းက ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

“ အဖြစ်ဟောင်းတွေကိုသတိရလိုက်တာကွယ် ”

“ အဘကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်သလိုဖြစ်သွားပြီ ”

“ စိတ်ဆင်းရဲတဲ့သက်တမ်းက ၂၈နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီမောင်ရင်၊ တရားနဲ့ဖြေနေရတာကလား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ”

“ ဒါနဲ့အဘ၊ အဘပြောပြခဲ့တဲ့အထဲမှာ အဘကိုမွေးစားတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ကပ္ပလီအဘိုးကြီးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ သေသွားပြီပေါ့နော် ”

“ အေး- အဲဒီအကြောင်းပြောရဦးမယ်၊ အခုရှိနေတဲ့ ဒေါက်တိုဟာ တကယ်တော့ကပ္ပလီလူမည်းကြီးဘလက်ကီပဲကွဲ့ ”

“ ဗျာ- အဘ ”

“ ဒီလိုလေ၊ ဘလက်ကီကို ဒေါက်တာပက်ထရစ်က နောင်က အသက်ရ-နှစ်အရွယ်ကတည်းက ကျွန်အဖြစ်ဝယ်ယူခဲ့

ဆောင်းလုလင်

တယ်လို့ဆိုတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာတုန်းကပေါ့၊ မြန်မာပြည်ကိုပက်ထရစ်ပြန်လာလို့ ဘလက်ကီပါလာတော့ ဘလက်ကီအသက်က ၁၅-နှစ်ရှိနေပြီကွဲ့ ”

“ ဪ... ”

“ အဘကိုမွေးစားတဲ့ ၁၉၇၀မှာ ဘလက်ကီအသက် ၁၅-နှစ်ရှိနေပြီ ”

“ ဟင်-အင်း - ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ မိစ္ဆာကောင်ကြီးက တို့နဲ့သူနဲ့ Body Change လုပ်သလို ဒေါက်တို့နဲ့ဘလက်ကီကို Body Change လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲမောင်ရင် ”

“ ဟင် ”

“ ဘလက်ကီက အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေပြီ၊ သေခါနီးနေပြီလေ၊ သူဘလက်ကီကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဘလက်ကီကသူလူယုံ၊ သူရဲ့ဆေးပညာတွေမှော်အတတ်တွေကိုလည်းသင်ပေးထားတော့ ဘလက်ကီကိုသူအသေမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘလက်ကီမသေခင်မှာပဲ ဒေါက်တို့ဆိုတဲ့ အခုမောင်ရင်မြင်နေရတဲ့လူကိုရှာပြီး သူတို့ချင်း ဝိညာဉ်ချင်းလဲပေးလိုက်တယ်၊ ဘလက်ကီရဲ့သက်တမ်းကို သူ့နည်းလမ်းအတိုင်းဆက်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွယ် ”

“ ဒါဖြင့် ဒေါက်တို့ဆိုတာ ဘလက်ကီရဲ့စိတ်၊ ဘလက်ကီရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့ ”

“ မှန်တယ်၊ အဘ ဒီမြေတိုက်ထဲရောက်ပြီး နောက်နှစ်နှစ်အကြာ ၁၉၇၂မှာ ပက်ထရစ်ဟာ ဆွံ့အနားမကြားကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုရှာတွေ့လာခဲ့တယ်၊ လမ်းဘေးကအလွယ်တကူဖမ်းခေါ်လာခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်လေးရဲ့အသက်က ဆယ်လေးငါးနှစ်ပဲရှိဦးမယ်၊ သူကဆွံ့အနားမကြားကိုရွေးတာ အကြောင်းရှိတယ်လေ၊ တကယ်လို့များ ဒီကိစ္စတွေသက်ဆိုင်ရာက မတော်တဆသိသွားရင် သက်သေခံမကျန်အောင် စကားမပြောတတ်တဲ့လူကိုရွေးထားတာပဲ ”

“ လူယုတ်မာကြီး ”

ဆောင်းလုလင်

“ ကမ်းကုန်အောင်ယုတ်မာပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါက်တိုကို ခိုင်းကောင်းအောင် သူ့အတွက်အကာအကွယ်ရအောင် ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းတွေအပြင်အထန်လုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်။ သန်မာကျစ် လစ်အောင်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တယ် ”

“ ဘလက်ကီဝိညာဉ်ဝင်သွားတော့ ဒေါက်တိုဟာစကား ပြောတတ်မလာဘူးလားအဘ ”

“ မဆိုဘူးလေ၊ ဒါကဒေါက်တိုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာနဂိုက တည်းကပါတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကိုး၊ စကားမပြောတတ်တာကလွဲ လို့ ဘလက်ကီတတ်ခဲ့တဲ့အတတ်ပညာတွေအားလုံးကတော့ ဒေါက်တိုဆီမှာရှိနေတာပဲ ”

“ ဒါဖြင့် ဘလက်ကီရဲ့မူရင်းခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းကြီး ကရော၊ သေသွားပြီလားအဘ ”

“ အဘတို့ကိုသာ ကလိချင်၊ အရသာခံချင်လို့ မြေ တိုက်ထဲဒုက္ခခံမွေးထားတာလေ၊ သူ့အတွက်အသုံးမလိုတော့တဲ့ ဘလက်ကီခန္ဓာကိုယ်အခွံကြီးကို သူကမြေအလေးခံပြီးဘယ်ကျွေး မွေးထားလိမ့်မလဲကွယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ... ၊ မိစ္ဆာ ကောင်ကြီးပက်ထရစ်က ဒေါက်တိုကို သေနတ်ပစ်သင်ပေးရင်း... လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ ဘလက်ကီကိုယ်ထည်ကြီးကို တပါတည်း သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ခိုင်းလိုက်တယ် ”

“ အမလေး၊ ဒေါက်တိုကလုပ်သလား၊ ဘလက်ကီစိတ် ဓာတ်ဝင်နေတဲ့ဒေါက်တိုက သူ့ကိုယ်သူ့ပြန်ပစ်သတ်သလိုဖြစ်နေ မှာပေါ့အဘရယ်၊ သူကခိုင်းတိုင်းလုပ်တာပဲလား ”

“ သူကငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်လေ၊ သခင်ကိုဘုရား လိုကိုးကွယ်တာကွဲ့၊ နောက်ပြီး... သူ့ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းကိုလဲ အသက်ကြီးပြီ၊ အိုမင်းပြီဆိုပြီး ခင်တွယ်ပုံမရပါဘူး၊ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ပဲ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လိုက်လေရဲ့၊ အဘရှေ့တွင်ပဲ၊ ဟောဟိုက လှေကားရင်းမှာပါပဲမောင်ရင် ”

“ အမလေးဗျာ ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဒေါက်တိုက သခင်ခိုင်းသလိုလုပ်ပြီး ဘလက်ကီရဲ့ အလောင်းကြီးကို အပေါ်ထပ်ကိုထမ်းယူသွားလေရဲ့၊ ဘာခံစား ချက်မှတောင် ရှိပုံမရပါဘူးကွယ် ”

“ အော်ဂလီဆန်ဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ထို့... လူတွေ မှဟုတ်ရဲ့လား ”

“ လူတွေမဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မိစ္ဆာတွေ၊ သရဲ သဘက်တွေပါ၊ အယုတ်မာဆုံးလုပ်ရပ်ကတော့ ဒေါက်တိုကိုခိုင်း ကောင်းအောင်ဆိုပြီး သားမယားစိတ်ကုန်အောင်လုပ်ထားတာပဲ၊ သူကဒေါက်တိုကို **သင်းကွပ်** ပစ်ခဲတယ်လေ ”

“ တောက်- ”

သူကနာကျည်းစွာ တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်... သူ၏ရင်ထဲတွင်စူးကနဲထိုး၍နာကျင်သွားမိ လေသည်။ သူသည်နာလွန်း၍ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ထားလိုက်ရသည်။ အသက်ကိုဖော့၍ရှူလိုက်ရသည်။

“ ဟော- မောင်ရင်၊ စိတ်နာကျည်းစရာတွေ ရင်ထဲမှာ သိပ်မထားပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်ရင်နှလုံးရောဂါထလာပြီ ”

“ ဗျာ- ကျွန်တော်နှလုံးရောဂါထလာပြီ၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ်မောင်ရင်၊ အဘဟာ အသက် ၂၀ အရွယ် ကတည်းက နှလုံးရောဂါအခံရှိခဲ့တယ်ကွဲ့၊ အခု မင်းရထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေ၊ နှလုံးရောဂါက ဒီကိုယ်ကြီးထဲမှာစွဲနေတာကိုးကွဲ့၊ သတိထား၊ သတိထား၊ အဲဒါကြောင့် အဘကအရာရာကိုတရား နဲ့ဖြေလို့ပြောနေတာကွဲ့ ”

ဦးလင်းအောင်က သူ့မှာနှလုံးရောဂါအခံရှိ၍ မတော် တဆကတိမ်းကပါးဖြစ်သွားလျှင် အမွေဆက်ခံရေးကိစ္စမပြီးပြတ် မည်စိုးရိမ်ကြောင်းပြောခဲ့ဖူးသည်ကိုသတိရမိသည်။ ဤခန္ဓာကိုယ် ကြီးထဲရှိနှလုံးရောဂါသည် မူရင်းပိုင်ရှင် ကိုလင်းအောင်လက် ထက်ကတည်းကရှိနေခဲ့တာပါလား။

“ စိတ်ကိုလျှော့မောင်ရင်၊ ကဲ-ကဲ-အချိန်လည်းလင်ပြီ၊ ထမင်းစားကြစို့၊ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးရင် ဒေါက်တိုကပန်းကန်ခွက်

ဆောင်းလုလင်

ယောက်တွေလာသိမ်းတာကွဲ့ ၊ လာ-လာ-သူငယ် ထမင်းစား
ကြစို့ ”

အဘိုးအိုက သူ့ကိုချော့မော့ကာ ထမင်းစားခိုင်းလေ
သည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

မိစ္ဆာပူးသောဘဝများ

ဆောင်းလုလင်

မြေတိုက်ခန်းထဲတွင်...

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော လှေကားကြီးနှင့်တည့်တည့်တွင် ဧည့်ခန်းရှိ၏။ ဧည့်ခန်းနှင့်လှေကားခြေရင်းကြားတွင် သံတိုင်များအသေပိတ်ကာရံထားသည်။ သံတခါးကြီးက အမြဲသော့ခတ်ထားပါ၏။

ဧည့်ခန်းကိုအလည်မှထား၍ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် လူနေခန်းနှစ်ခုဖွဲ့ထားပြီး ထိုအခန်းနှစ်ခန်း၌ ဦးလင်းအောင်နှင့် သင့်တင့်အောင်တို့တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီနေရပါသည်။ နောက်သို့ဆက်လျှောက်သွားလျှင် ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာတွဲထားသော အခန်းသို့ရောက်လေသည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ဝင်လာသောအလင်းရောင်များမှာ သဘာဝနေရောင်ကို တစ်ဆင့်ချင်းဝင်ရောက်လာအောင်လုပ်ထားပုံရသည်။

နေ့စဉ်စားသောက်စရာများကို ဒေါက်တိုက တစ်နေ့သုံးကြိမ်အချိန်မှန်လာပို့၏။ ဒေါက်တိုက သံတခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ခြင်းမပြုပါ။ သံတခါးအောက်ခြေ ခြောက်လက်မခန့်လွတ်နေသောနေရာမှ စားစရာများကိုထိုးထည့်ပေးသည်။

ဒေါက်တိုသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသည့်အခါတိုင်း ခါးတွင်သေနတ်ချိတ်လာ၏။ အပေါ်ထပ်မှအောက်သို့အဆင်း... လှေကားထိပ်မှတခါးကို အသေအချာသော့ခတ်ပိတ်ပြီးမှဆင်းသည်။ မြေတိုက်ခန်းမှပြန်အတက်တွင်လည်း တခါးကိုသေချာ

ဆောင်းလုလင်

အောင်သော့ခတ်၊ သော့ခလောက်ကိုလှုပ်ရမ်းကြည့်ပြီးမှပြန်သည်။ အကျဉ်းသားများလွတ်ထွက်မသွားအောင် အကွက်စေ့စီမံထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူတို့၏ လျှော်ဖွတ်စရာရှိသော အဝတ်အစားများကိုလည်း တခါးအောက်ခြေတွင်ချထားပေးရသည်။ ဒေါက်တိုကယူသွား လျှော်ဖွတ်ပြီး ထိုနေရာမှာပဲပြန်ချထားပေးသည်။ အိပ်ရာခင်း၊ခေါင်းအုံးစွပ်တို့ကို တစ်လတစ်ကြိမ်လဲပေးသည်ဟုဆိုသည်။ သူတို့အတွက်အပိုစားသောက်စရာများကိုလည်း ပေးထားပါသည်။ ငှက်ပျောသီး၊ ကိတ်မုန့်တို့ကိုမြေအောက်ခန်းထဲရှိကြောင် အိမ်ထဲတွင်ထည့်ထားဖို့ပို့ပေးထားသည်။ ဆပ်ပြာ၊သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံတို့ကိုလည်း အချိန်မှန်လဲပေးပို့ပေးသည်ဆို၏။

သူတို့ ဘာအလုပ်မှလုပ်စရာမလိုပါ။ အစစပြည့်စုံအောင်တော့စီမံပေးထားပါသည်။

ဦးချမ်းငြိမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုရယူထားရရှာသော ဦးလင်းအောင်သည်အိုမင်းလှပြီ။ ဦးချမ်းငြိမ်း၏အသက်မှာ ပက်ထရစ်ကနောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်အတူ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်ရစ်သောခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏သက်တမ်းမှာ ၈၂-နှစ်ရှိနေပြီ။

အိုမင်းလာသည်နှင့်အတူ လူကြီးရောဂါဟုဆိုရမည့် ထင်ထင်ရှားရှား အမည်မတတ်နိုင်သည့် ရောဂါဘယများဖြင့် ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းလာခဲ့ပြီ။ မြေအောက်တွင် ၂၈နှစ်ကြာနေခဲ့ရ၍ အဘိုးကြီး၏အသားအရေများမှာဖြူဖျော့နေသည်။ အဘိုးကြီးသောက်သုံးရန်အားဆေးနှင့်အခြားဆေးဝါးများကိုလည်း ပို့ပေးထားပါသည်။

သင့်တင့်အောင်သည် မြေတိုက်ခန်းရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာပင် ... မြေတိုက်ခန်း၏အနေအထိုင်များကိုလေ့လာနေခဲ့သည်။ သူ့အတွက် လွတ်ပေါက်ထွက်ပေါက်ဘယ်နေရာက တွေ့မည်လဲ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ယခုအတိုင်းတော့ အကွက်စေ့လှသော ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏အစီအမံများက လွတ်လမ်းရှာသောသူ့အတွက် အားပျက်ဖွယ်ရာများပင်ဖြစ်နေ၏။

ဆောင်းလုလင်

သူ(သင့်တင့်အောင်)သည် ဧည့်ခန်းစာအုပ်စင်ပေါ်မှ စုံလင်လှသောစာအုပ်များကိုလေ့လာကြည့်နေမိသည်။ စာအုပ်မျိုးစုံရှိနေသည်။ ကျမ်းစာအုပ်၊ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေလည်းပါ၏။

“ ဒီစာအုပ်တွေနဲ့ပဲ အဘရဲ့အချိန်ကိုကုန်လွယ်အောင် ဖြုန်းခဲရတာပဲမောင်ရင်၊ စာအုပ်တွေမပြတ်ဖြည့်ဆည်းပေးထားတာကိုပဲကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မယ်ကွယ် ”

စင်ပေါ်တွင် တက္ကသိုလ်တာဝန်လင်း၏လုံးချင်းဝတ္ထုအုပ်ငါးဆယ်ခန့်ကိုလည်းအတွဲလိုက်တွေ့ရ၏။

“ ဝတ္ထုတွေအားလုံးဟာ အဘမြေတိုက်ထဲမရောက်ခင်ကရေးခဲ့တာလား ”

“ ပထမဆုံးစာအုပ်မထွက်ခင်မှာတင် အဘမှာရေးပြီး သားအုပ်နှစ်ဆယ်လောက်စုမိခဲ့တယ်လေ၊ အဘကို မြေတိုက်ထဲထည့်ချုပ်လိုက်ချိန်မှာ အဘဝတ္ထုတစ်အုပ်ပဲ ထွက်ရသေးတယ်၊ ကျန်တဲ့အုပ်၃၀လောက်ဟာ ဒီမြေတိုက်ထဲမှာ ရေးခဲ့တဲ့ဝတ္ထုတွေပါ ”

“ အဘရဲ့ ကိုယ်အတွက်အကျိုးမရှိတော့ပဲနဲ့ ဘာလို့ရေးပေးနေရသလဲဗျာ၊ အဘရေးပေးသမျှ သူပဲနာမည်ရမယ်၊ သူပဲကျော်ကြားတော့မယ်ဟာကို ”

“ ဝါသနာကိုးကွဲ့၊ ပိုနေတဲ့အချိန်တွေကို ဒီလိုမှမဖြုန်းခဲရင် အဘသေခဲ့တာကြာပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့... အဘမှာရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိလို့ပါ ”

“ ဪ ”

“ ဝတ္ထုထဲကနေ အဘချုပ်နှောင်ခံနေရတဲ့အကြောင်း စာဖတ်တဲ့လူတွေသဲလွန်စရာလိုရငြားကြိုးစားကြည့်တာပဲမောင်ရဲ့ ”

“ အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ ထူးခြားလားအဘ ”

“ အဘက အဘရောက်ဖူးသိဖူးတဲ့နယ်မြေ၊ အဘကျွမ်းကျင်တဲ့ဘာသာရပ်တွေကိုထည့်ရေးတယ်၊ အဘရေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေဟာ ပက်ထရစ်ကနောင်အနေနဲ့သိစရာ ကြုံဖူး

ဆောင်းလုလင်

စရာမရှိတဲ့ဟာမျိုးပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ ဒီဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်ပြီးဆွေးနွေး တဲ့အခါ သူ့အခက်ကြုံအောင်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့ ”

“ အဲဒီတော့... ”

“ မထူးခြားပါဘူးကွယ်၊ သူကသိပ်လည်း သိပ်ထူးချွန် တဲ့ပညာတတ်ကြီးကိုး၊ အဘဝတ္ထုတွေကိုသူကအရင်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်မှ ထုတ်ခွင့်ပေးတာကွဲ့၊ ဝတ္ထုထဲက သူမသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးကိုသေချာလေ့လာတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ ကမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ထုတ်ဝေသူကတောင်သံသယဝင်ပုံ မပေါ်ဘူး ”

“ ဖူး... ”

သင့်တင့်အောင် စိတ်ပင်ပန်းစွာသက်ပြင်းမောချလိုက် သည်။ အဘ(ဦးလင်းအောင်)ရဲ့ဘဝကလည်းမလွယ်ပါလား။

“ အဘရယ်၊ ကနောင်မင်းသားကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ သိပ်လေးစားကြည်ညိုရတဲ့ တကယ်ဗမာ့အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးပါ။ ကျောင်းမှာတုန်းက ကနောင်မင်းသားကြီးအကြောင်း သင်ခဲ့ရလို့သိခဲ့ရပါတယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကို စက်မှုနိုင်ငံကြီးဖြစ် အောင်ရွှေဆောင်ရွှေရွက်ပြုခဲ့တဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် ပညာရှင် ကြီးပါ။ ကနောင်မင်းသားကြီးရဲ့ အဆက်အနွယ် ပက်ထရစ်က နောင်ကျမှ ဘာလို့ ဒါလောက်ဆိုးဝါးယုတ်မာနေရတာလဲဗျာ ”

“ သူ့မှာအိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးလို သိပ္ပံပညာ ဖက်မှာထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကတော့ပါလား သကဲ့၊ အတတ်ပညာကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်အလွဲအသုံးချလိုက် တာသာ ဆိုးနေတာပါ။ တကယ်တော့လည်း ကနောင်မင်းသား ကြီးရဲ့အဆက်အနွယ်လို့သာဆိုတယ်၊ မိဖုရားအများကြီး၊ ကိုယ် လုပ်တော်မောင်းမတွေ့အများကြီး မြှောက်စားတတ်တဲ့ မြန်မာ ဘုရင်တွေရဲ့ဓလေ့ကြောင့် သားတော်သမီးတော်အများအပြား၊ မြေးတော်မြစ်တော်အများအပြားထွန်းကားခဲ့ရတာကိုးကွဲ့၊ တ ကယ်တန်းကျ သူဟာ သူ့ဘိုးတော်ကနောင်မင်းသားကြီးကိုမြင် တောင်မြင်ဖူးခဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟုတ်လား ”

“ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးဟာ ၁၈၆၆ခုနှစ်မှာ တူတော်မြင်းကွန်းမင်းသားနဲ့မြင်ခုံတိုင်မင်းသားတို့ လုပ်ကြံခဲ့လို့ နတ်ရွာစံခဲ့ရတယ်လေ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးမှာ မိဘုရားကြီး သီရိ သုမြတ်စွာ ရတနာဒေဝီဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ့၊ မိဘုရားကြီးနဲ့သား တော်နှစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့တယ်၊ ကိုယ်လုပ်တော်မောင်းမများက ဥဇယောက်တောင်ရှိသကွဲ့၊ ဒါကနန်းတော်ထဲမှာနေထိုင်စံမြန်းခွင့် ရထားသူတွေရဲ့စာရင်းနော်၊ ထားပါတော့ကွယ်၊ အဲဒီ ကိုယ်လုပ် တော်ဥဇယားက သားတော်၅၁ပါးနဲ့ သမီးတော်၅၁ပါး ဖွားမြင်ခဲ့ တယ်ကွဲ့၊ ကနောင်မင်းသားကြီးမှာ သားတော်သမီးတော်ပေါင်း ၁၀၄ပါးရှိတာပေါ့ကွယ် ”

“ များလှချေလား၊ သူ့သားသမီးတွေသူတောင် မှတ်မိ ပါ့မလားအဘရယ် ”

“ သားသမီးမဆိုထားပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်းမတွေတောင် မှတ်မိဖို့ခဲယဉ်းသား၊ ထားပါတော့ကွယ်၊ ပက်ထရစ်ကနောင်ရဲ့ မိခင်ဟာ ဥဇယောက်မြောက်ကိုယ်လုပ်တော် ရှင်ပွင့် ကဖွားမြင် တဲ့ သမီးတော် မယ်ဆွေစိုး တဲ့ ”

“ ငြော်... ”

“ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကြီးလုပ်ကြံခံရတော့ တချို့မိဖုရား တွေဟာ သူတို့ရဲ့အသက်ဘေးကိုပါစိုးရိမ်လို့ လွတ်ရာလွတ် ကြောင်း နေပြည်တော်ကနေထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြတယ်၊ မိဖုရားရှင်ပွင့်ဟာ သမီးမယ်ဆွေစိုးနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ဇာတိယောနယ် ကိုတိမ်းရှောင်သွားခဲ့တယ်ကွဲ့၊ ယောနယ်မှာအခြေချနေပြီး အ တော်ကြာမှ သမီးတော်မယ်ဆွေစိုးဟာ ယောနယ်ကအရပ်သား တစ်ယောက်နဲ့အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ အ ရပ်သားဖခင်နဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်မောင်းမရဲ့သမီးတို့ကမွေးတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါပဲကွယ်၊ သူ့ကိုမွေးတော့ ယောနယ်မှာ နေပြည်

ဆောင်းလုလင်

တော်မှာ သူမနေခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ထီးရိပ်နန်းရိပ်နဲ့အဝေးကြီးပါ။ သူ့ မိခင်ကသာ ငယ်စဉ်က နန်းတွင်းမှာကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ ”

“ ဟင်- ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ မင်းဆီမင်းသွေးလို့ ဂုဏ်ယူနေသေးလား ”

“ မင်းသွေးကတော့ပါပေသကိုးကွဲ့၊ အိမ်ရှေ့စံရဲ့မြှေး အရင်းဖြစ်တာကလဲအမှန်တကယ်ပဲလေ၊ သူ့ငယ်နာမည် ဗမာ နာမည်က **မောင်ဆက်ချိန်**တဲ့ ”

“ ဪ... ”

“ မောင်ဆက်ချိန်ရဲ့အဘွားဟာ နေပြည်တော်ကတိမ်း ရှောင်လာတော့ ရွှေငွေရတနာအမြောက်အများပါလာခဲ့တယ်၊ ယောနယ်မှာချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်ခဲ့တယ်၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ အဘွားဖြစ်သူက ခေတ်ပညာတတ်အောင်ဆိုပြီး မောင်ဆက်ချိန် ကိုဘိလပ်ကိုပညာသင်ဖို့လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ဘိလပ်ကိုသွားတဲ့အ ချိန်မှာ မောင်ဆက်ချိန်ရဲ့အသက်ဟာ ၁၂နှစ်ပဲရှိသေးတယ်တဲ့ ”

“ တော်တော်ငယ်သေးတာပဲ၊ အဲဒီခေတ်က တိုင်းတ ပါးကိုပညာသွားသင်ဖို့ စိတ်ကူးရတာရော၊ သွားရဲလာရဲတာကို ရော ချီးကျူးသင့်ပါတယ်အဘရယ် ”

“ ဒါပေါ့၊ ဟိုရောက်တော့ သူကဗမာနာမည်မခံယူ တော့ဘူး၊ ပက်ထရစ်ဆိုတဲ့အင်္ဂလိပ်နာမည် ပြောင်းလိုက်တယ်၊ အဘိုးက ဘုရင်အမျိုးအနွယ်ဆိုတာကိုလည်း ဟိုနိုင်ငံကလူတွေ သိစေချင်တော့ အဘိုးရဲ့နာမည်ကိုမျိုးရိုးနာမည်အနေနဲ့ခံယူလိုက် တယ်၊ အနောက်နိုင်ငံထုံးစံနဲ့လည်း ကိုက်ညီသွားတာပေါ့ကွယ်၊ ဟိုမှာ မြန်မာနိုင်ငံကမင်းညီမင်းသားတစ်ပါးအနေနဲ့မျက်နှာပွင့်ခဲ့ တာပေါ့ ... ”

“ သူကဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ပညာတော်တယ်၊ အထက် တန်းအောင်တော့ဆေးပညာကိုဆက်သင်ယူခဲ့တယ်၊ ဒေါက်တာ ဘွဲ့ရအပြီးမှာ သူဟာ ကမ္ဘာလှည့်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မြန် မာနိုင်ငံကိုမပြန်လာသေးပဲ အာဖရိကကိုရောက်သွားခဲ့တယ်၊ အဲ

ဆောင်းလုလင်

ဒီအချိန်မှာ မြန်မာပြည်ကမိဘနှစ်ပါးရော၊ အဘွားဖြစ်သူပါကွယ်လွန်သွားပြီမို့ မြန်မာပြည်ပြန်လာလို့စိတ်လည်းသိပ်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဟိုမှာအနေများလို့ဘို့စိတ်ပေါက်သွားတယ်ပေါ့ကွယ်။ ဟိုနိုင်ငံကိုလည်းအထင်ကြီးတယ်...

“ အာဖရိကကိုရောက်သွားတာဟာ ခု အဘတို့ကြုံနေတဲ့ဒုက္ခတွေအတွက်လမ်းစပဲမောင်ရင်၊ သူကဟိုမှာ လူနီရိုင်းတွေကြားမှာဆေးကုသပေးရင်း လူရိုင်းတွေဆီက **ဗူးဒူး** ဆိုတဲ့မှော်ပညာကိုလိုက်စားခဲ့တယ်။ လူသေကိုဖုတ်သွင်းတဲ့အတတ်၊ သေပြီးတဲ့လူရဲ့ဝိညာဉ်ကိုခေါ်ယူတဲ့အတတ်တွေ၊ သရဲတစ္ဆေကိုခိုင်းစားတဲ့အတတ်ပညာတွေကိုလေ့လာခဲ့တယ်တဲ့ ”

“ ဪ... ”

“ ဒီမှာတစ်ခုပြောစရာရှိတာက မြန်မာနိုင်ငံမှာငယ်စဉ်ကနေသွားတုန်းကတည်းက သူဟာမှော်ပညာကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့အကြောင်းပဲ။ သူ့ဇာတိယောနယ်ဟာ အဲဒီခေတ်က မှော်အတတ်စုန်းအတတ်တွေထွန်းကားခဲ့တဲ့နေရာကိုး။ သူ့ဖခင်ဖက်ကအမျိုးတွေဟာ အားလုံးမှော်ပညာကိုတတ်ကျွမ်းကြတယ်။ ငယ်စဉ်ကမှော်အတတ်ကိုလေ့လာခဲ့ဖူးတဲ့အခံကရှိနေတယ်။ သူဟာ သူသင်ယူထားတဲ့ဆေးပညာရယ်၊ ငယ်စဉ်ကတတ်ခဲ့တဲ့ယောနယ်ကမှော်ပညာရယ်၊ လူရိုင်းတွေဆီက ဗူးဒူးအတတ်တွေကိုပေါင်းစပ်ပြီး တီထွင်ကြံဆမှုတွေလုပ်တော့တာပဲတဲ့မောင်ရေ... ”

“ ပထမတော့ သူဟာ မသေဆေးကိုဖော်တာပဲ။ သူဟာ လောကမှာ အစစအောင်မြင်နေတော့ သေရမှာကိုသိပ်ကြောက်တယ်။ အိုမင်းမှာကိုသိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဖော်စပ်တဲ့မသေဆေးဟာမအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ သူသိပ်ကြောက်တဲ့အိုခြင်းတရားဟာလည်း အချိန်တန်တော့ သူ့ဆီရောက်လာတယ်။ ဇရာကို ဘယ်သူတော်လှန်နိုင်မှာလဲကွယ်... ”

“ ဒီလိုနဲ့အသက်၅၀အရွယ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ သူနဲ့အတူ ငွေဝယ်ကျွန်ကပ္ပလီလေးဘလက်ကီလည်းပါလာတာပေါ့။ သူဟာ ပက်ထရစ်အနေနဲ့အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူး

ဆောင်းလုလင်

ကွဲ့! မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူဟာ မသေဆေးကို စမ်းသပ်ဆဲပဲ။ ဘလက်ကီကိုလည်း သူ့အတွက်အထောက်အကူ ရအောင်ပညာတွေသင်ပေးခဲ့တယ်...

“ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေတဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာလိုက်တာ သူ့အသက်၆၀ပြည့်တဲ့အချိန်ရောက်လာတယ်။ သေခါနီးလာတယ်။ ရောဂါဘယတချို့လည်းဝင်လာတယ်။ သူ့ဘဝကိုသိပ်မက်မောတွယ်တာတဲ့ပက်ထရစ်ဟာ သေရမှာကိုကြောက်လွန်းတော့ မသေအောင်တစ်မျိုးကြံစည်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ကိုသူရခဲ့တာပဲ...”

“ အဲဒါကတော့ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သူ့ဝိညာဉ်လဲထည့်ပြီး ဆက်အသက်ရှင်ဖို့အကြံအစည်ပဲကွဲ့ ”

“ မကောင်းတဲ့အကြံအစည်ကျမှ အောင်မြင်သွားတော့တာပဲပေါ့ ”

“ ဟောဒီမြေနေရာကြီးကိုဝယ်၊ မြေအောက်ခန်းပါ တွဲဆောက် ၊ မြေအောက်ခန်းထဲမှာဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ခန်းလုပ်ပြီး သူ့အကြံအစည်ကိုစမ်းသပ်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပဲကွဲ့...”

“ သူဟာ ပထမခွေးကလေးကြောင်ကလေးတွေနဲ့စမ်းသပ်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်မြောက်ဖို့အတွက် ၁၀နှစ်တိတိကြံဆခဲ့ရတယ်ကွဲ့။ သူ့ကိုတစ်ချိန်လုံးကူညီခဲ့သူကတော့ဘလက်ကီပေါ့။ ၁၀နှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာ သူ့တီထွင်စမ်းသပ်မှုဟာ အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်။ ဒီမှာ ပထမဆုံးစမ်းသပ်ခံအနေနဲ့ ဘဝကိုစတေးလိုက်ရသူကတော့ လိုင်စင်သူဌေးဦးချမ်းငြိမ်းပဲ။ အသက်၇၀ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ အသက် ၂၇နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ ကိုချမ်းငြိမ်းကိုယ်ထဲကို ဝိညာဉ်လဲဝင်ပြီး သူ့အသက် သူ့ဘဝကို ဆက်ပြီးရှည်ကြာအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ နောက်ပိုင်းအဖြစ်တွေကိုတော့ အဘပြောပြထားလို့ မောင်ရင်သိပြီးသားပါ...”

“အဲ... ကိုချမ်းငြိမ်းပြီးတော့- ကိုလင်းအောင်ဆိုတဲ့အဘ၊ ကိုလင်းအောင်ပြီးတော့ သင့်တင့်အောင်ဆိုတဲ့

ဆောင်းလုလင်

မောင်ရင်၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် Body Changeလုပ်လာ
ရာမှာ သူဟာတဖြည်းဖြည်းနဲ့ လောဘပိုပိုကြီးလာတယ်ကွဲ့...

- သူ့အသက်၇၀မှာ အသက်၂၇နှစ်ရှိတဲ့ ကို
ချမ်းငြိမ်းကို ရွေးခဲ့တယ်
- ကိုချမ်းငြိမ်းအနေနဲ့ အသက်၅၅နှစ် ရောက်
တော့ အသက်၂၅နှစ်ရှိတဲ့ ကိုလင်းအောင်ကို
ရွေးခဲ့တယ်
- ကိုလင်းအောင်အနေနဲ့ အသက်၅၃နှစ်အရှိမှာ
အသက်၂၂နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ သင့်တင်အောင်ကို
ရွေးခဲ့ပြန်ရော...

“ ... ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူဟာ သိပ်ပြီးအိုမင်း
လာတဲ့အထိတောင်မစောင့်တော့ဘူး၊ Body Changeလုပ်ရာ
မှာလည်းမှာလည်း အသက်ပိုပိုငယ်တဲ့သူတွေကိုရွေးချယ်လာတာ
တွေ့ရတယ် ”

“ ဒါတွင်ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲအဘရယ်၊ Public Figure
လို့ခေါ်တဲ့ လူထုရှေ့မှာ နာမည်ကျော်ကြားဖို့အခွင့်အလမ်းရှိတဲ့
သူတွေကိုရွေးခဲ့တာကရောအဘရယ်၊ အဘကိုနာမည်ကျော် စာ
ရေးဆရာဖြစ်ဖို့လမ်းစရှိလို့ သူရွေးချယ်ခဲ့တာလေ၊ ကျွန်တော်
ကိုလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်နိုင်တဲ့အလားအလာရှိလို့ Body
Changeလုပ်ခဲ့တာမျှတ်လား၊ ဒါကိုကြည့်ရင် သူဟာကျော်ကြား
ထင်ရှားမှုကိုလည်း မက်မောလာတာသိသာပါတယ် ”

“ ဟုတ်ပါပေ့ကွယ်၊ နောက်ပြီးသူဟာ သူ့မျိုးဆက် မ
ကျန်အောင်လည်းဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ပက်ထရစ်ကနောင်အနေနဲ့
တော့အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူး၊ ဦးချမ်းငြိမ်းရဲ့ဇနီးနဲ့ဆက်ပေါင်းသင်း
ချိန်ကရော၊ အဘရဲ့ချစ်သူ ထားထားထွေးနဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့
အခါမှာရော သားသမီးမရအောင်လို့ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ သား
ကြောဖြတ်ထားခဲ့တယ်လေ ”

ဆောင်းလုလင်

“ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကရောအဘ ”

“ သားသမီးရှိလာရင် သံယောဇဉ်တွယ်နေရဦးမယ်လေ အမွေဆက်ခံခွင့်တွေဘာတွေရှုပ်လာဦးမယ်၊ သူကအတ္တသမားကိုး၊ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းပြီး လုပ်သွားမယ်၊ မျိုးဆက်ကျန်နေရင် စာရင်းဇယား ရှုပ်လာမှာကိုမလိုလားလို့ပေါ့ကွယ် ”

“ ထို့- လူမဆန်လိုက်တာ ”

“ အဘတို့မောင်ရင်တို့ကိုမွေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာက တကယ်ချစ်လို့ခင်လို့မှမဟုတ်ပဲ၊ တို့များရဲ့ဘဝကိုလူယူဖို့အစီအစဉ် ရှိတော့ သူပစ္စည်းတွေသူပိုင်အောင် ကြိုလွှဲထားတာလေ၊ နောက်ဆုံးတော့ အမွေခံတွေရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူပဲပြန်ပိုင်တာ မဟုတ်လားကွဲ့ ”

“ ဒါနဲ့အဘက သူ့အကြောင်းသူ့ဘဝကို ဘာလို့ အသေးစိတ်သိနေရတာလဲဟင် ”

“ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြခဲ့လို့ပဲ ”

“ သူက ပြောပြတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အဘကစာရေးဆရာလေ၊ သူကသူ့အကြောင်းကိုမချွင်းမချန်ပြောပြပြီး အဘကိုစာအုပ်တစ်အုပ်ပြုစု ခိုင်းခဲ့တယ်ကွဲ့ ”

“ ဟင်-စိတ်ဝင်စားစရာပါလား၊အဲဒီစာအုပ် ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ပါရစေအဘ ”

“ သူ့သိမ်းသွားပြီကွဲ့ ”

“ သူကအဲဒီစာအုပ်ကိုဘာလုပ်မှာလဲ၊ ထုတ်ဝေမှာလား၊ ထုတ်ဝေလိုက်ရင် သူ့အကြောင်းတွေသက်ဆိုင်ရာကသိသွားပြီး အဖမ်းခံရမှာပေါ့၊ အရေးယူခံရမှာပေါ့ ”

“ လောလောဆယ်တော့မထုတ်ဝေသေးဘူးပေါ့၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ထုတ်ဝေပါလိမ့်မယ်၊ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ တစ်ချိန်မှာ သူဟာ သူတတ်ထားတဲ့ *Body Change* ပညာကို ကမ္ဘာကသိအောင်ချပြမယ်တဲ့၊ အဲဒီအခါ ပညာရပ်အ

ဆောင်းလုလင်

သစ်ကိုတွေ့ရှိသူအနေနဲ့ သူဟာ ဆုတွေ တံဆိပ်တွေချီးမြှင့်ခံရ လိမ့်မယ်တဲ့။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုလည်း စမ်းသပ်မှုအနေ နဲ့ လူတွေကခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မယ်တဲ့။ သူ့ပညာနဲ့လူ့လောက အတွက်တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အသိပညာရှင်ကြီးတွေ၊ အတတ်ပညာ ရှင်ကြီးတွေ၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေ၊ သုခမိန်တွေ၊ နိုင်ငံ ရေးသမားတွေကို အသက်အသေမခံပဲ ငယ်ရွယ်ပြီး လူ့လော ကအတွက် ထူးခြားမှုမပေးနိုင်တဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေနဲ့ **Body Change**လုပ်ပြီးအစားထိုးပေးမယ်တဲ့ ”

“ စိတ်ကူးယဉ်လှချည်လား ”

“ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာကိုအသိပေးမယ်ဆိုတဲ့ကာလဟာ ဘယ်လောက်ကြာမှဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မဆုံးဖြတ်ရသေး ဘူးတဲ့မောင်ရင်ရဲ့။ သူက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘဝမျိုးစုံအောင် တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်းကျင်လည်ပြီး ကျေနပ်မှာ ဝမှ သူ့ ပညာကို ကမ္ဘာကိုအသိပေးမှာတဲ့လေ။ ဒီတော့ နောက်ထပ် လူ သုံးလေးယောက်နဲ့ **Body Change**လုပ်ပြီးမှဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အယောက်လေးငါးဆယ်နဲ့ **Body Change**လုပ်ပြီးမှဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်မှာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ နောက်အ နှစ်လေးငါးရာကြာမှဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ် ”

“ အိုး... အဘရယ်၊ နောင်ကမ္ဘာကိုတင်ပြခဲ့ရင်သာ မွန်မြတ်တဲ့ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ခုအချိန်မှာ သူ့ အတ္တအတွက်စတေးခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေကတော့ ဆုံးနေပြီပဲဗျာ။ ဒီလူယုတ်မာကြီးရဲ့ အကြံအစည်ဟာ ဘာလို့ အောင်မြင်နေရတာလဲ၊ ဘာလို့အောင်မြင်နေရတာလဲဟင် ”

သူက မချင်မရဲဖြင့် အဘိုးအို၏လက်မောင်းကို ကိုင် လှုပ်၍မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ရင်ပတ်ဆီမှ စူးကနဲထိုး အောင်က နာကျင်သွားလေသည်။

သူက ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။
ရင်ပတ်ဆီသို့လက်နှင့်အုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဟင်... မောင်ရင်နှလုံးရောဂါထလာပြီ၊ စိတ်ကိုငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းချမ်းထားပါလို့အဘပြောသားနဲ့ကွယ်၊ အင်း...သူ့ဆီကပဲ
နှလုံးရောဂါအတွက် ဆေးပို့ပေးဖို့ တောင်းခံရဦးမှာပဲ ”

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

တစ်နေ့တွင် သတင်းစာများနှင့်အတူ ဂျာနယ်အချို့ကို ဒေါက်တိုက ထမင်းပို့ပေးရင်းယူလာကာ ချထားခဲ့သည်။

ဂျာနယ်၏မျက်နှာဖုံးမှာပင်... သင့်တင့်အောင်၏ပုံများ ကမျက်နှာပြည့်ပါလာသည်။ အတွင်းထဲ၌ သင့်တင့်အောင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းဆောင်းပါး။ သင့်တင့်အောင်၏ကိုယ်နေဟန်အမျိုး မျိုးနှင့်ရိုက်ကူးထားသည့်ဓာတ်ပုံများ။

အခြားဂျာနယ်များမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်း၊ သင့်တင့် အောင်ပထမဆုံးပါဝင်သရုပ်ဆောင်မည့် နိုင်လိုမင်းထက်ရုပ်ရှင် ကားကို စတင်ရိုက်ကူးနေပေပြီ။

“ ဒါ ငါမဟုတ်ဖူး၊ ဒါ ငါမဟုတ်ဖူး ”

သူက ဂျာနယ်ကိုလုံးထွေးဆုပ်ကိုင်ရင်းအော်လိုက်သည်။

သူ မြေပေါ်တွင်ရှိစဉ်က ဇာတ်ကားရိုက်ရန်ကန်တော့ပွဲ ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကန်တော့ပွဲပေးသည့်ပွဲအထိသာ သူ-သင့် တင့်အောင်အစစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဂျာနယ်ထဲမှ ယခုဓာတ်ပုံများမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပက်ထရစ်ရယူသွားပြီးမှရိုက်ကူးထားသောပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အစစ်မဟုတ်တော့ပါ။

သူက မခံချင်စိတ်ဖြင့်ပေါက်ကွဲကာ... ဂျာနယ်များကို လုံးထွေးဆုတ်ဖြဲပြီး နံရံဆီပစ်ပေါက်လိုက်၏။

“ မောင်ရင်- မောင်ရင်- သတိထားပါဆိုမှကွယ်၊ ဒါ ဟာ သူ့ရဲ့တက်ကနစ် ပဲကွဲ့၊ မောင်ရင်စိတ်ဆင်းရဲအောင်တမင် ကလိနေတာ၊ အဘသတိပေးထားသားပဲကွယ် ”

သူက ခုန်လျှပ်သွားသောရင်ကိုဖိထားလိုက်သည်။ ရင် တုန်ကာ မော့၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဟင်- နှလုံးက စိတ်ဆင်းရဲမျှဒဏ်မခံနိုင်ဘူးကွဲ့၊
ရောဂါထလာပြန်ပြီမျှတ်လား၊ အင်း... သူ့ကိုရောဂါကုသပေးဖို့
အကြောင်းကြားဦးမှ ”

အဘိုးအိုက စာရွက်တစ်ရွက်ယူကာ ပက်ထရစ်ကနောင်
ထံ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုရေးသည့်စာကို သူ
ကယူဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

*မောင်သင့်တင့်အောင် နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။
မူရင်းခန္ဓာမှပါလာသည့် နှလုံးရောဂါဖြစ်ဟန်တူသည်။
စစ်ဆေးပေးပါ၊ ကုသပေးပါ၊ ဆေးပို့ပေးပါ။*

“ ဒီလိုအကြောင်းကြားတာနဲ့ သူကဆောင်ရွက်ပေးသ
လားအဘ ”

“ သူ့လာပါလိမ့်မယ်၊ သူကဆရာဝန်လေ၊ ဆရာဝန်ဆို
တာ ကိုယ်ရှေ့မှာရောဂါခံစားနေရတဲ့လူနာကို ပစ်ထားလေ့မရှိ
ဘူး၊ အဘတို့ကို ရံဖန်ရံခါဆေးစစ်ပေး ကုသပေးလုပ်တတ်ပါ
တယ် ”

သို့သော် သင့်တင့်အောင်အတွက်မူ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆင်း
လာကုသပေးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ပြန်စာတစ်စောင်နှင့်အတူ သောက်
ရန်ဆေးများကိုအညွှန်းနှင့်တကွရေးပေးလိုက်၏။

*ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရလို့မအားဘူး
ပေးလိုက်တဲ့ဆေးတွေက ကျုပ်ဆီမှာ အဲဒီခန္ဓာကြီး ရှိ
စဉ်က သောက်တဲ့ဆေးတွေပဲ၊ အညွှန်းအတိုင်း သောက်ပါ၊
အချိန်မှန် သောက်ပါ*

ပက်ထရစ်

“ ဟွန်း- ဆေးလာကုမပေးတာကိုပဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရ
လို့မအားဘူးလို့ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ် ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဆေးကုသခွင့်ရတာပဲဝမ်းသာရမယ်ကွဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီခန္ဓာထဲနေဖူးတော့ ဘာဆေးသောက်ရမယ်ဆိုတာကျွမ်းကျင်ပြီး သားကို၊ ကြည့်စရာ စမ်းသပ်စရာမလိုလို့နေမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဆေးကိုသာ အညွှန်းအတိုင်းသောက်ပါကွယ် ”

အဘိုးကြီးက သူ့ကိုချော့မော့၍ ဆေးများအချိန်မှန် တိုက်ပေးခဲ့သည်။

“ အဘကိုကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘ၊ အဘရှိ နေလို့ ကျွန်တော်ဖြေသာတာ၊ အဘနဲ့သာမဆုံရရင် ကိုယ်ကို ကိုယ်သတ်သေဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့အဘရယ် ”

“ ဘာလို့ဘဝကိုအရှုံးပေးရမလဲ၊ အဘတောင် ၂၈နှစ် လုံးမြေအောက်မှာနေပြီးစာပေတွေရေးခဲ့သေးတာပဲ၊ သက်တမ်း ကုန်မှသေရမှာပေါ့မောင်ရယ်၊ အဘကလည်း မောင်ရင်ကိုကျေးဇူးတင်နေပါတယ်ကွဲ့၊ အဘရဲ့မူရင်းခန္ဓာကို ပြန်မြင်နေရတယ်၊ ဟော-ခုဆို မောင်ရင်ကို ဆေးကု၊ ဆေးတိုက်ပေးနေတာဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြုစုခွင့်ရတာနဲ့အတူတူ မှတ်လားကွဲ့၊ ဟဲ ဟဲ၊ မောင်ရင်ရှိမှ အဘစကားပြောခွင့်ရတယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စကားမပြောရလို့ ကိုယ်အသံကိုယ်ပြန်မကြားရတာတောင်ကြာပေါ့ကွယ်၊ စကားလုံးတွေတောင်မေ့လုမတတ်ရှိတော့မယ်၊ မောင်ရင် ရောက်လာတော့ စကားပြောဖော်ရတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်၊ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ပေါ့ကွယ်၊ မြေအောက်ထဲက လူသားနှစ်ယောက် ရိုင်းရိုင်းပင်းပင်း နေကြတာပေါ့ ”

သူကအဘိုးကြီးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးအိုအတွက် သူ့ရောက်လာခြင်းသည် အပေါင်းလက္ခဏာဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝအတွက်တော့ လောလောဆယ်ဘဝကို အလှခံထားရကာ မြေတိုက်ထဲ ခုမှရောက်ရသူမို့ ဘဝသည် အနှုတ်လက္ခဏာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ကာလဖြစ်သည်။

ဆောင်းလုလင်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... သူလည်း အဘိုးကြီးလိုနေတတ်
အောင်လေ့ကျင့်ရပါဦးမည်။

“ ဒီတော့ တို့များ ဒီမြေတိုက်ခန်းကြီးထဲမှာ မပျင်းမဂို
ရအောင် အချိန်ကုန်မှန်းမသိရအောင် အချိန်ကို ချုပ်စစ်ကြ
စို့ရဲ့ကွယ် ”

“ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲအဘ ”

“ အဘက မောင်ရင့်ကိုအင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမယ်ကွယ်၊
မကောင်းဘူးလား ”

“ ကောင်းပါတယ်အဘ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်
တော့်ကိုစိတ်သက်သာရာရအောင် တရားချပေးတာလဲကျေးဇူး
တင်ပါတယ်အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးအဘကိုပုံအပ်ပါ
တယ်၊ အဘပဲဆုံးမပါ၊ပဲပြင်ပါတော့ဗျာ ”

“ အေး-ဒါမှပေါ့ကွဲ့ ”

အဘိုးအိုက သူ့ကိုအင်္ဂလိပ်စာများ သင်ပြပေးခဲ့သည်။
သူကလည်း ကြိုးစားကျက်မှတ်ခဲ့သည်။ နောင်တစ်ချိန်ဝယ်ပြန်
လည်အသုံးချခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ စာထဲမှာစိတ်
နှစ်ကာ သင်ကြားကျက်မှတ်နေရသည့်အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး
အဖို့ အခြားသောကများကိုမေ့ထားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပညာလည်း
ရခဲ့သည်။

သူသည် အဘစာသင်ပေးသည်ကိုကျက်မှတ်၊ အားလျှင်
အဘရေးခဲ့သည်စာအုပ်များနှင့်အခြားစာအုပ်များ၊ ဘာသာရေး
စာအုပ်များပါမကျန်ဖတ်ရှုရင်း သာမန်လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ်
ရှိထားခဲ့သည်အသိမှ ဗဟုသုတ၊အတွေးအခေါ် များစွာတိုးတက်
လာခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

သူ မြေတိုက်ခန်းသို့ရောက်ရှိပြီး သုံးလကြာမြင့်သည် အချိန်တွင် ... မြေပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ့မျက်ဝါး ထင်ထင်ပြန်လည်မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင်... ဒေါက်တိုထမင်းလာပို့ချိန်၌ ဒေါက်တို နှင့်အတူ သူ(သင့်တင့်အောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ထူးသို့ ဒေါက်တာ ပက်ထရစ်ကနောင်) လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

သူက သူ့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသောခန္ဓာဟောင်း၏လှပတင့် တယ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး များစွာကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ သူ သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍လှပပြီး ပို၍တက်ကြွသွက်လက် နေပေသည်။

သူ၏ခန္ဓာဟောင်းက သူ့ကိုကြည့်ကာ မထိတထိ သ ရော်တော်တော်ပြုံး၍လှောင်ပြောင်နေသေးသည်။

“ ခုဆို ငါဟာ အောင်မြင်မှုရလုလင်ဆဲဆဲ ရုပ်ရှင်မင်း သားသင့်တင့်အောင်ဖြစ်နေပြီကွ၊ ဟဲ ဟဲ၊ နိုင်လိုမင်းထက်ရုပ် ရှင်ကားဟာ ရိုက်လိုပြီးတော့မယ်၊ မင်းဘယ်လိုခံစားရလဲဟင် ”

“ ကျုပ်ဘယ်လိုခံစား ခံစား ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ခင် ဗျားကိုလဲ ကျုပ်မမြင်ပါရစေနဲ့၊ ခင်ဗျားပြန်ပါဗျာ ”

“ အို- ကိုယ်ပိုင်ခဲ့တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် ပြန်မမြင် ချင်တော့ဘူးလား၊ ခုဆိုငါဟာ မိန်းကလေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ တဲ့ မိန်းကလေးတွေအသည်းစွဲ မင်းသားလေးတစ်ပါးဖြစ်နေပြီ ကွ၊ ဟီဟီ၊ ဒါတွေက မင်းခံစားရမယ့်ဘဝလေ၊ မင်းမနာလိုမ ဖြစ်ဖူးလား သင့်တင့်အောင် ”

“ ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားဟာမိစ္ဆာကောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားလုပ်ရပ် တွေအတွက် တစ်နေ့ခင်ဗျားဝင်လည်စေရမယ် ”

“ ဟိုဖက်ကအဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျားလူသိပ်ဒေါသတွေထွက် နေတယ်၊ ဆုံးမစမ်းပါဦးဗျာ၊ ... ဒါက ထားပါဦးလေ၊ ဟေ့- သင့်တင့်အောင် ၊ မင်း ဖြူလေးနဲ့တွေ့တိုင်းမှာပြောနေကြ

ဆောင်းလုလင်

ကုတ်ဝါဒ်ကဘာလဲကွ၊ ဖြူလေးက ငါကုတ်ဝါဒ်စကားလုံးကို မပြောတာကြာလို့တဲ့၊ ပြောနေတယ်၊ မင်းပြောနေကျကုတ်ဝါဒ်ဆိုတဲ့ သင်္ကေတစကားကို ငါ့ကိုပြောပြစမ်းကွာ ”

“ ဟာ-ဟာ- မပြောဘူး၊ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး ”

“ မင်းခေါင်းမမာနဲ့လေ၊ မင်းအတွက်ဒီဘဝဟာဘာမှ အကျိုးမထူးတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ဖြူလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောပြစမ်းပါကွာ ”

“ ထို့- ဝေးသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမေးမေးမပြောဘူးဗျ၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားအယောင်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဖြူသံသယဝင်ရမယ်အချက်ပဲ၊ ခင်ဗျားသတိထားတော့၊ ကျုပ်ကတော့မပြောဘူး၊ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး ”

ဤအချက်သည် မိစ္ဆာကောင်အပေါ် အနိုင်ရလိုက်သည်။ အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

သင့်တင့်အောင်အပြစ်အယောင်ဆောင်ထားသော မိစ္ဆာကောင်သည် ဒေါသထွက်စွာနှင့် ထိုနေ့က မြေပေါ်သို့ပြန်တက်သွားခဲ့၏။

သူက အဘိုးကြီးကို သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားတွင် ထားခဲ့သည်။ သင်္ကေတစကားလုံးအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောလိုက်တဲ့အသံထွက်တစ်ခုပါ။ အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့စကားလုံးမဟုတ်ဖူး၊ ဖြူနဲ့ခွဲရခါနီးတိုင်းမှာ ကျွန်တော်ကအဲဒီကုတ်ဝါဒ်ကိုပြောနေကြ၊ ပက်ထရစ်ဆိုတဲ့မိစ္ဆာကြီး ကျွန်တော်ဘဝကိုနှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်လေ့လာခဲ့နိုင်ပေမယ်... ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ထဲသိတဲ့အတွင်းရေးကိုတော့ သူမသိခဲ့ရှာဘူး၊ ဒါဟာ ဖြူက သူ့ကို သင့်တင့်အောင်အစစ်မဟုတ်ကြောင်းသံသယဝင်နိုင်တဲ့အချက်ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မှုတ်လားအဘ ”

အဘိုးကြီးက သေချာစွာစဉ်းစားရင်းမှ သူ့ကိုပြန်ပြောသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ မောင်ရင်ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုတ်ဝါဒ ကိုမပြောပဲနေလိုက်တာထက်စာရင်... တလွဲပြောလိုက်တာက မောင်ရင်ချစ်သူအတွက် ပိုပြီးသံသယဝင်စေနိုင်တာပေါ့၊ အဘ သာဆိုရင် ကုတ်ဝါဒအစစ်မဟုတ်တဲ့ တခြားပေါက်ကရတစ်ခုခု ကို ကုတ်ဝါဒအနေနဲ့ညာပြောလိုက်မှာပဲ ”

“ ဟာ-အဘ ”

သူက နေရာမှခုန်ထလိုက်ကာ အဘိုးကြီးကိုအထင်အ မြင်ကြီးစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်လိုက်လေအဘရယ်၊ အဘစိတ်ကူးကောင်း လိုက်တာ၊ အဲဒီအတိုင်းလုပ်မယ်အဘ ”

“ အဘကစာရေးဆရာကိုးကွဲ့၊ ကြံကြံဖန်ဖန်စိတ်ကူး ဉာဏ်ကွန့်မြူးတတ်တာပေါ့ ”

သူက ချက်ချင်းပင် စာတစ်စောင်ကောက်ရေးလိုက် သည်။

Code Wordကိုပြောပြပါမယ်၊

ဖြူလေးစိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ပါ၊

အဖြစ်မှန်တွေကို ဖြူလေးမသိအောင် ဖုံးကွယ်ပေးထား ပါ၊ ဖြူလေးကို စိတ်ချမ်းအောင်ဆက်ဆံပါဗျာ

တစ်ချိန်က- သင့်တင့်အောင်

“ ဘဲနဲ့လဲအဘ၊ စာက သဘာဝကျတယ်မှုတ်လား၊ ဖြူလေးအတွက်လို့အကြောင်းပြလိုက်မှ သူကယုံတော့မှာလေ ”

“ အင်း ”

အဘိုးကြီးက စာကိုဖတ်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ ဟင်-အဘ၊ ကျွန်တော်လက်ရေးက အရင်ကျွန် တော်လက်ရေးနဲ့မတူတော့ပါလား ”

သူက သူရေးထားသည့်စာများကိုပြန်ကြည့်ရင်းပြော လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဒါပေါ့ကွယ်၊ ရေးတဲ့သူက သင့်တင့်အောင်အစစ်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ လက်ရေးရဲ့အပင်အရစ်တွေက ဟိုခန္ဓာရဲ့အလေ့အကျင့်နဲ့ ဒီခန္ဓာရဲ့အလေ့အကျင့်မတူဘူးလေ ”

“ ဒါ့ကြောင့် သူရေးပေးလိုက်တဲ့ဆေးအညွှန်းစာက လက်ရေးက ကျွန်တော်ရဲ့မူရင်းလက်ရေးနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူနေတာကိုး ”

သူကထိုစာကို နောက်တစ်နေ့ ဒေါက်တို ထမင်းလာအပို့တွင် ဒေါက်တိုနှင့်အတူထည့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော်... သူထင်သလိုဖြစ်မလာပါ။
ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်က သူ့ထက်အဆပေါင်းများစွာလည်ပတ်လေသည်။
ပက်ထရစ်ကနောင် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ရောက်မလာပါ။
နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင်မှ... မိစ္ဆာကောင်ကြီးက စာပြန်လိုက်၏။

*Code Word*ကိုမသိချင်တော့ပါဘူး၊
မင်းက*Code Word* ဆိုပြီး တကယ်*Code Word*
မဟုတ်တာကိုလွဲပြောမလို့ မဟုတ်လား
ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ဖြေရှင်းပြီးပြီ
လက်ရှိ-သင့်တင့်အောင်

“ ခွေးသူခိုးကြီး ”

ဆောင်းလုလင်

သူကနာကျည်းစွာဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ အဘထင်သားပဲ၊ မေးတုန်းကတစ်ခါထဲပြောလိုက်ရင် တို့အကြံအောင်မြင်ရင်အောင်မြင်နိုင်တယ်၊ ခုတော့ သူ့မှာ စဉ်းစားချိန်ရသွားပြီလေ၊ လူလည်ကြီးပါကွယ် ”

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

သူ မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ရောက်ရှိပြီး ခြောက်လအကြာ၌ နိုင်လိုမင်းထက်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားလေသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအကြောင်းသတင်းများကိုတော့ မြေ တိုက်ထဲသို့ပို့ပေးသော မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် စာစောင်များမှမပြတ် ဖတ်နေသိနေရပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးအပြီးတွင်... ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကိုကူးယူ ထားသည်မို့ဒီယိုခွေကိုကိုင်ရင်း သင့်တင့်အောင်အတုဖြစ်သော မိစ္ဆာကောင်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအခွေကိုသူ ကိုယ်တိုင်လာပို့ပေးခြင်းဖြစ်၏။

“ ဟဲ ဟဲ သေချာကြည့်ပေတော့ တစ်ချိန်ကသင့်တင့် အောင်ရေ၊ ဒီဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီးရင် လက်ရှိသင့်တင့်အောင် ငါဟာ ဘယ်လောက်အောင်မြင်ကျော်ကြားဦးမယ်ဆိုတာ မင်းခန့် မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ် ”

“ ထို့ ”

သူက မိစ္ဆာကောင်ကြီးကိုတံထွေးနှင့်လှမ်းထွေးလိုက် သည်။ သံတိုင်များကာရံထားသောအကွာအဝေးကြောင့်ထိရောက် မှုမရှိခဲ့ပါ။

မိစ္ဆာကောင်ကြီးက အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ကိုအမျိုးမျိုး လှောင်ပြောင်သရော်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူက ကြမ်းပေါ် ချထားပေးခဲ့သည်မို့ဒီယိုခွေကိုခြေနှင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သည်။ အခွေက လျှော့ကနဲရုပ်တိုက်ကာ မြေတိုက်ခန်းနံရံနှင့်ထိပြီးရပ်သွားသည်။

အဘိုးကြီးကအခွေကိုသွား၍ကောက်ယူလိုက်၏။

“ ကြည့်ရအောင်၊ မောင်ရင်မကြည့်ပဲလည်းမနေနိုင်ပါ ဘူးကွယ်၊ အဘလည်းကြည့်ချင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါ အဘဝတ္ထုကိုရိုက်ထားတဲ့ဇာတ်ကားလေ ”

အဘိုးကြီးက အခွေကိုစက်ထဲထည့်၍ဖွင့်လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

တီဗွီဖန်သားပြင်၌ နိုင်လိုမင်းထက်ဇာတ်လမ်းက သရုပ်ဆောင်များ၏သရုပ်ဆောင်ချက်ဖြင့် ထင်ဟပ်လာသည်။

မဟုတ်မခံအာကာဘို၊ အမှန်တရားဖက်ကရပ်တည်သည့် အာကာဘို၊ စွန့်စားရဲစွန့်လွှတ်ရဲသည့်အာကာဘိုစရိုက်ကို သရုပ်ဆောင်ထားသည်သင့်တင့်အောင်၏သရုပ်ဆောင်ချက်များက ပီပြင်ပါသည်။ သဘာဝကျပါသည်။

ဒါ ဘယ်သင့်တင့်အောင်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်လဲ၊ ဘယ်သင့်တင့်အောင်ရဲ့အောင်မြင်မှုလဲ။

“ မောင်ရင်ခန္ဓာကိုယ်ရှိလို့သာ သူဒီလိုသရုပ်ဆောင်နိုင်တာကွဲ့၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာတွေ၊ ကိုယ်ခံပညာအတတ်တွေက မောင်ရင်တတ်ကျွမ်းခဲ့တာတွေလေ၊ သူက ဒီခန္ဓာကြီးကိုစိတ်နှစ်ပြီးသယ်သွားရုံပဲပေါ့ ”

အဘိုးကြီး ချော့မော့ဖျောင့်ဖျုတရားပြထားသည်ကြားမှပင် သူသည်စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲငိုရိုက်ခဲ့မိ၏။ သူ့အသက်တမျှတွယ်တာခဲရသောအနုပညာ၊ ချစ်ဦးသူနှင့်ကွဲရသည်ထိခင်တွယ်မိသောအနုပညာ၊ သူ့ပြစ်ချင်သောရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဘဝ၊ သူတမ်းတခဲသောအောင်မြင်မှုများ။

သူ့စိတ်ကူးယဉ်ခဲသောဘဝကို ယခုရောက်ရှိရရှိနေပါပြီ။ သို့သော် သူတကယ်မခံစားရတော့၊ မဆိုင်သူတစ်ဦးက သူ့ဘဝနှင့်အတူ သူ့ရရှိမည့်အောင်မြင်မှုအသီးအပွင့်တွေအားလုံးကို ရယူထားခဲ့ပြီ။ သူမငိုပဲမနေနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြေဖြေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်။

“ အဘရဲ့ဝတ္ထုကိုရိုက်ထားတဲ့ဇာတ်ကားတစ်ကားအနေနဲ့ အဘကတော့ကျေနပ်မိသကွယ်၊ ဒါရိုက်တာကိုလည်းချီးကျူးမိပါရဲ့၊ အဘကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ မောင်ရင်ခံစားချက်ကိုကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ အဘကတော့ ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်း အဘခံစားချက်ဆောင်းပါးတစ်စောင်ရေးလိုက်ဦးမယ် ”

ဆောင်းလုလင်

အဘိုးကြီးက တက္ကသိုလ်တာရာလင်းအဖြစ် ရုပ်ရှင်ခံစားချက်ဆောင်းပါးတစ်စောင်ရေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုလည်းပေးဖတ်သည်။

အဘိုးကြီးက ထိုဆောင်းပါးကို မြေပေါ်ရှိသင့်တင့်အောင်ထံ ဒေါက်တိုမှတစ်ဆင့်ပေးပို့ခဲ့၏။

ထူးဆန်းစွာပင် ထိုဆောင်းပါးသည် မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်၌ခမ်းနားစွာပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကို မြေပေါ်မှသင့်တင့်အောင်ကပို့ပေးခဲ့သည်။

ဆောင်းပါးမိတ်ဆက်တွင်... နိုင်ငံခြားသို့ရောက်ရှိနေသော သင့်တင့်အောင်၏မွေးစားဖခင်ဖြစ်သူ စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်တာရာလင်းက... သင့်တင့်အောင်ပို့ပေးသော နိုင်ငံလိုမင်းထက်ရုပ်ရှင်ကားဗွီဒီယိုခွေကိုကြည့်ပြီး နိုင်ငံခြားမှရေးသားပေးပို့လိုက်သောဆောင်းပါး...ဟုဖော်ပြထား၏။

“ သူက မောင်ရင်နဲ့လဲယူခဲ့တဲ့ ကိုလင်းအောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အဟောင်းကိုလူမြင်ကွင်းကဖျောက်ဖျက်ထားတော့ကာ... ဦးလင်းအောင်ကို နိုင်ငံခြားသွားနေတယ်လို့သတင်းလွှင့်ထားတာပေါ့ကွယ် ”

“ ဟုတ်တယ်အဘ၊ အဲဒီသတင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ Body Changeမလုပ်ခင်ကတည်းကကြိုလွှင့်ထားခဲ့တာ၊ စာချုပ်ချုပ်တဲ့အခန်းအနားတုန်းကလည်း ကျွန်တော်ကိုသူပိုင်ပစ္စည်းတွေလွှဲအပ်ခဲ့ပြီး သူကတော့နိုင်ငံခြားမှာဆေးသွားကုမယ်၊ အကြောင်း သတင်းထောက်ကိုပြောခဲ့တယ်၊ သူကအကြံနဲ့ကြိုပြီး သတင်းလွှင့်ခဲ့တာကိုး ”

“ ဒါ သူ့ထုံးစံပဲလေ၊ ဦးချမ်းငြိမ်းနဲ့ဘော်ဒီချိန်းလုပ်ပြီး နောက်ပိုင်း ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်နိုင်ငံခြားပြန်သွားပြီဆိုပြီး လူကိုတော့ မြေတိုက်ထဲဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တယ်၊ အချိန်နည်းနည်းကြာတော့ ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်နိုင်ငံခြားမှာပဲနတ်ရွာစံကံတော်ကုန်သွားပြီလို့သတင်းလွှင့်လိုက်တာကွဲ့၊ တကယ်က ပက်ထရစ်ကနောင်ဟာ အဘဒီကိုရောက်မှ ၁၉၇၀

ဆောင်းလုလင်

ခုနှစ်ကျမှ အဘလက်ပေါ်မှာပဲသေခဲ့တာလေ။ ဦးချမ်းငြိမ်းနဲ့အဘကိုလူလဲပြီးတော့လည်း ဦးချမ်းငြိမ်းနိုင်ငံခြားကိုလေ့လာရေးသွားတယ်လို့သတင်းလွှင့်ခဲ့တာပဲ။ နောက်တော့ နိုင်ငံခြားမှာပဲသေသွားပြီလို့လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နိုင်ငံမှန်လည်းမသိ။ အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာလည်းဖြစ်တော့ အဖြစ်မှန်ကိုလူတွေကဘယ်ရိပ်မိကြမှာလဲကွယ် ”

“ ဒီတစ်ခါတော့ ဆေးကုဖို့သွားတာလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သတင်းကြိုလွှင့်ခဲ့တာအဘ၊ ဦးလင်းအောင်က တကယ်လည်းနှလုံးရောဂါကုနေရတာဆိုတော့ သဘာဝကျသွားတာပေါ့လေ။ ဆောင်းပါးပါလာပုံထောက်တော့ တက္ကသိုလ်တာရာလင်း နိုင်ငံခြားမှာသေသွားပြီလို့ သတင်းမထုတ်သေးလို့ပဲ။ ဘယ်အချိန်အသေပြမလဲမသိဘူးပေါ့ ”

သင့်တင့်အောင်ပါဝင်သောရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများအားလုံးအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

သင့်တင့်အောင်သည် ပထမဇာတ်ကားသုံးကားစလုံးကို တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ဝတ္ထုများကိုရိုက်ကူးသော အာကာဘိုဇာတ်ကောင်ပါဝင်သည့်ဇာတ်ကားများ၌သာသရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

သုံးကားစလုံးကို ဒါရိုက်တာဒီလုံးကိုသာရိုက်ကူးစေခဲ့၏။ ဒါရိုက်တာဒီလုံးက အက်ရှင်နှင့်လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်ကားများရိုက်ကူးရာတွင် ကျွမ်းကျင်အောင်မြင်သူမို့ တက္ကသိုလ်တာရာလင်းဝတ္ထုများနှင့်အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်နေသည်။

သင့်တင့်အောင်က သူ့ကို အာကာဘိုဇာတ်ကောင်အဖြစ် ပရိသတ်ကစွဲသွားအောင်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသုံးကားရိုက်မပြီးမချင်း အခြားကုပွဏီများမှငှားရမ်းသောဇာတ်ကားများကိုပင်လက်မခံခဲ့ချေ။ သည်လိုအောင်မြင်အောင်အကွက်ရိုက်စီ

ဆောင်းလုလင်

စဉ်သောစိတ်ကူးများကတော့... မူရင်းဒေါက်တာပက်ထရစ်က
နောင်၏အကြံဉာဏ်များဖြစ်ပါသည်။

မိစ္ဆာကောင်သည် တက္ကသိုလ်တာရာလင်း၏ဦးနှောက်
နှင့် သင့်တင့်အောင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုအသုံးချကာ အောင်မြင်မှု
ရခဲ့ပြန်လေပြီ။

သင့်တင့်အောင်ကား ထိုဇာတ်ကားသုံးကားထဲနှင့်ပင်
မြန်မာနိုင်ငံ၏ထိပ်ဆုံးတန်းဝင်ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်လက်ဖြစ်လာခဲ့
လေ၏။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

အဘိုးကြီး၏ကျန်းမာရေးက တစတစ ချွတ်ယွင်းလာခဲ့လေသည်။

အဘိုးကြီးစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသောဦးလင်းအောင်ဘဝတွင် အသက်က ယခု၅၅နှစ်ရှိပေပြီ။ ထို၅၅နှစ်ရှိသောခန္ဓာကိုယ်သည် သင့်တင့်အောင်ဆိုသော သူ့ထံတွင်ရောက်နေ၏။

ဦးလင်းအောင်အစစ်ဖြစ်သည်အဘိုးကြီးသည် ဦးချမ်းငြိမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုရယူထားခဲ့ရာ ဦးချမ်းငြိမ်းမှာ ဝိညာဉ်ပျောက်ကွယ်ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျန်ခဲ့သောဦးချမ်းငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကား သက်တမ်းအားဖြင့် ၅၅နှစ်ရှိလေပြီ။

လူအဖြစ် လောကတွင် နှစ်ပေါင်း၅၅နှစ်ကြာနေထိုင်ခဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ တစထက်တစယိုယွင်းလာခဲ့လေပြီ။

အဘိုးကြီးသည် အလိုလိုနေရင်းမောဟိုက်နေတတ်၏။ စကားလည်းများများမပြောနိုင်တော့။ အိပ်ရာထက်တွင်မှိန်း၍ တရားမှတ်နေသည်အချိန်ကများလာသည်။

“ အဘမနေရတော့ဘူး၊ သွားရတော့မယ်၊ အဘမရှိတဲ့နောက် ကိုယ်ကိုယ်ချမ်းသာအောင်နေပါငါ့သား ”

“ အဘရယ် ”

“ သားရဲ့ဝိညာဉ်ကိုအဘချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့သားဝိညာဉ်ဟာ အဘရဲ့ခန္ဓာထဲမှာရောက်နေတာမို့ အဘကငါ့သားကို ကိုယ်ကိုယ်ချစ်သလိုချစ်မိပါရဲ့ကွယ်၊ အသက်ရှိသမျှ မိစ္ဆာကောင်ကြီးရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ကြံဆပေတော့၊ ဒါပေမယ့်ငါ့သား ဒေါသမကြီးနဲ့၊ ဒေါသကိုရှေ့မထားနဲ့၊ တစ်နေ့မှာ တရားအတိုင်းဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊

တရားသဘောကိုတော့ဆင်ခြင်မိ ပါစေငါ့သား ”

နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးကြီးကစကားလည်းသိပ်မပြောတော့၊ ပြောလည်းမပြောနိုင်တော့ပေ။

ဆောင်းလုလင်

သူက စာတစ်စောင်ရေးသားကာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေဖြင့် အဘိုးကြီးကိုလာကြည့်ပေးဖို့ မြေပေါ်မှသင့်တင့် အောင်ကိုအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

မိစ္ဆာကောင်က “ သေချိန်တန်ပြီ၊ သူ့ဟာသူ အမှည့် ကြွ ကြွသွားလိမ့်မယ်၊ ဆေးကုလို့လဲမထူးတော့ ” ဟု စာပြန်ရေးပေးလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူကအဘိုးကြီးအခန်းသို့သွားအကြည့် တွင် အဘိုးကြီးသေဆုံးနေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ မြေအောက်သို့ရောက်ရှိပြီး ၂နှစ်အကြာတွင် ဦး ချမ်းငြိမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုသယ်ပိုးထားရသော... ဦးလင်းအောင် ခေါ် တက္ကသိုလ်တာရာလင်းအစစ်ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးလင်းအောင်၏ ခန္ဓာကတော့ သူ၏ဝိညာဉ်ခိုအောင်း လျှက် ဤလောကတွင်ကျန်နေရစ်ဆဲ။

သူက ဒေါက်တိုထမင်းလာအပို့တွင် မြေပေါ်မှသင့် တင့်အောင်ထံစာရေးအကြောင်းကြားလိုက်သည်။

သို့သော်- အဘိုးကြီးသေဆုံးပြီးသုံးရက်ကြာသည်ထိ မိစ္ဆာကောင်ရောက်မလာခဲ့ချေ။ အဘိုးကြီး၏အလောင်းမှအပုပ်နဲ့ ပင်ထွက်နေပေပြီ။

သူက ဒေါက်တိုကိုအမူအရာဖြင့် အဘိုးကြီးသေဆုံး သွားပြီဖြစ်ကြောင်းပြောကြည့်သည်။ ဒေါက်တိုကမည်သို့မှမတုံ့ ပြန်ခဲ့၊ သူပြောတာကို နားလည်လေသလား၊ မလည်လို့လား အကဲခတ်ရခက်လှသည်။

သို့သော်- ဒေါက်တိုနားလည်ကြောင်းကို နောက်တစ် နေ့အတွက် ထမင်းတစ်ယောက်စာသာယူလာခြင်းကိုကြည့်လိုက် ခြင်းဖြင့်သိလိုက်ရသည်။

မိစ္ဆာကောင်ဘာကြောင့်မလာပါလိမ့်၊ အလောင်းကြီးကို လာမသိမ်းတော့ဘူးလား၊ သူ့ကိုအလောင်းကြီးနှင့်ဒီအတိုင်းပစ် ထားတော့မှာလား။ သူသည် အဘိုးကြီးကိုခင်မင်စိတ်ဖြင့် အ လောင်းကိုမကြောက်လန့်သော်လည်း အလောင်းမှထွက်လာ

ဆောင်းလုလင်

သောအပုပ်နံ့များကိုသည်းခံကာ သုံးရက်ဆက်တိုက်နေခဲ့ရလေသည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့ကျမှ... ဒေါက်တိုနှင့်အတူ မိစ္ဆာကောင်ပါလာ၏။

“ ဆောရီးပဲ၊ ဒေါက်တိုဖက်က ငါ့ကိုအကြောင်းကြားဖို့နည်းလမ်းမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လာမှဒီအိမ်ကအကြောင်းတွေ သိရတာ၊ သူ့မှာသော့ရှိပေမယ့် ဒီအခန်းကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ဖွင့်ခွင့်မရှိဘူး၊ ငါကနယ်ထွက်ပြီးရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကွ၊ ဟဲ ဟဲ”

သူက မိစ္ဆာကောင်ကိုစက်ဆုပ်ရွံရှာစွာကြည့်နေရင်းမှပင် မိစ္ဆာကောင်၏လှပချောမောတင့်တယ်ပုံများကို ဝန်ခံနေရသည်။ တကယ်တော့ မိစ္ဆာကောင်ရဲ့မူရင်းပိုင်ရှင်ဟာ သူပဲလေ။ မိစ္ဆာကောင်က အောင်မြင်မှုများကြောင့် စိတ်ချမ်းသာကာ သွက်လက်မြူးကြွနေသည်။

မိစ္ဆာက ဒေါက်တိုကို ဆွံ့အနားမကြားဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဒေါက်တိုက သူ့ခါးကြားမှသေနတ်ကိုဖြုတ်ကာ မိစ္ဆာကိုပေးလိုက်သည်။ မိစ္ဆာက သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့်ချိန်ထား၏။

ဒေါက်တိုကခါးကြားမှသော့တွဲဖြင့် မြေအောက်အကျဉ်းခန်း၏သံတခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဤအကြိမ်သည် အကျဉ်းခန်းအတွင်းသို့အပြင်ဖက်မှလူ ပထမဆုံးဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်၏။

မိစ္ဆာက သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့်မပြတ်တမ်းချိန်ထားသည်။

သူသည် မွန်တီခရစ္စတိုမြို့စားကြီးဇာတ်လမ်းထဲကလို အဘိုးကြီးအလောင်းနေရာတွင် အလောင်းအဖြစ်ဟန်ဆောင်ဝင်ရောက်ကာ လွတ်မြောက်လမ်းရှာဖို့စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်သာဖြစ်နိုင်ကြောင်းသူတွေ့ရ၏။ သူတို့က အဘိုးကြီးအလောင်းကို ဇာတ်လမ်းထဲကလို မစစ်ဆေးပဲရေထဲမျှောပစ်မှာမဟုတ်၊ ပြီးတော့- အလောင်းကအပုပ်နံ့ထွက်နေပြီ။

ဆောင်းလှလင်

ဒေါက်တိုက အဘိုးကြီးအလောင်းကိုကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ အခန်းထဲမှဆွဲချလာသည်။ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ နှင်သွား၏။

ဒေါက်တိုက သံတိုင်များအပြင်တွင်အလောင်းကိုခဏချထားကာ လှောင်အိမ်ကိုသော့ပြန်ခတ်၏။ ပြီး အဘိုးကြီးအလောင်းကိုခွေးသေကောင်ပုပ်ဆွဲသလို ကြိုးဖြင့်လှေကားအတိုင်း ဆွဲတင်သွားလေသည်။

“ ကဲ-တစ်ယောက်တော့သွားပြီ၊ နောက်တစ်ခါမင်းအလှည့်ပေါ့-ဟဲဟဲ၊ မသေခင်မှာ အဖော်လိုချင်ရင်တော့ ဟောဒီမင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့တွဲပြီးရောက်လာမယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကိုမျှော်ပေးဦးပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား ”

မိစ္ဆာကောင်က သူ့ကိုလှောင်ပြောင်သွားသေး၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မြေအောက်အကျဉ်းခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်အဖော်မဲ့စွာကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ပေါင်း ၂၈နှစ်ကြာ အထိကျန်စွာအချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရာ သောအဘိုးကြီးအတွက် စာနာထောက်ထားမိလေသည်။

သူ့အတွက် အချိန်ဆိုသည်မှာ ကုန်နိုင်ခဲ့သောအရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

သူ့အတွက် တီဗွီထုတ်လွှင့်ချိန်တွင် တီဗွီထိုင်ကြည့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်များကိုပျင်းဂိဖွယ် ကုန်လွန်စေခဲ့ရသည်။

ကြာတော့ ဖတ်စရာစာအုပ်လည်းကုန်သွားသည်။ ဒေါက်တိုမှတစ်ဆင့် စာအုပ်များပို့ပေးရန်မိစ္ဆာကောင်ထံတောင်းခံရသည်။ ဖတ်စရာစာအုပ်တချို့ပို့ပေးသည်ကိုပင်ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။

ဆောင်းလုလင်

မိစ္ဆာကောင်က သူ(လက်ရှိသင့်တင့်အောင်)ပါဝင်သော ဇာတ်ကားများ၊ သီချင်းခွေများ၊ ကြော်ငြာများကို တစ်ခုမကျန် တိတ်ခွေနှင့်ကူး၍ပို့ပေးသည်။ သူသည် သင့်တင့်အောင်ပါဝင် သောဖျော်ဖြေရေးပစ္စည်းများကို ကြာတော့ ကြည့်ရဲသည်သတ္တိ မရှိတော့ပေ။

သူမဟုတ်တော့သော သင့်တင့်အောင်၏ပုံကိုမြင်ရတိုင်း ခံစားရလွန်း၍ သူ့နှလုံးရောဂါမှာတိုး၍လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေများကို သူမကြည့်တော့ပေ။ သို့သော် တီဗွီထဲ တွင်လည်း သင့်တင့်အောင်က နေရာယူထားသည်မဟုတ်ပါ လား။ မကြည့်ချင်လည်းမြင်နေရသည်။

မိစ္ဆာကောင်၏အကျဉ်းစံဘဝဖြင့် သူမည်မျှကြာကြာနေ ရဦးမည်လဲ၊ သည်တစ်သက်မှာ အကျဉ်းသားဘဝမှလွတ်မြောက် ခွင့်ရပါဦးမည်လား။

ဆောင်းလုလင်

မည်သည်ထူးခြားချက်တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိပဲ မြေအောက်
ခန်းတွင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ၊ အချိန်ကုန်ခဲ့စွာနေလာခဲ့ရာမှ...
တစ်နေ့တွင်...
ဒေါက်တိုက စတစ်စောင်ယူလာခဲ့လေသည်။

မင်းအဖေဦးမြတ်သွယ် သေသွားပြီ၊ ၃-၅-၂၀၀၁မှာ
ကွယ်လွန်တယ်

ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သဂြိုဟ်ပေးလိုက်တယ်
မြို့က ချို့တဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း ထောက်ပံ့ခဲ့
တယ်၊

မင်းရည်းစားဟောင်းနန္ဒာသော်လည်း မြို့ကိုပြန်ရောက်
နေတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ

မင်းအဖေအသုဘမှာ သူက ငါ့ကိုလာနှုတ်ဆက်ပြီး
တောင်းပန်တယ်၊ ငါကသူ့ကိုမမြင်ခဲ့ဘူးတော့ နန္ဒာသော်မှန်း
မသိခဲ့ဘူး၊ တော်ပါသေးတယ်၊ သူက ငါ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေလို့
စကားပြန်မပြောတာလို့ယူဆသွားတယ်၊ ပြသနာမရှိခဲ့ပါဘူး
လက်ရှိသင့်တင့်အောင်

အဖေတောင်သေပြီကော၊ နောက်အိမ်ထောင်မထူပဲ
သားအလိုလိုက်ခဲ့သောဖခင်ကြီးသည် အောင်မြင်နေတဲ့ရုပ်ရှင်
မင်းသားသင့်တင့်အောင်ကို သူ့သားအစစ်လို့ပင်ထင်သွားပေ
လိမ့်မည်။ ပီတိဖြစ်ရှာလိမ့်မည်။ သည်လိုကျတော့လည်း မသိ
ခြင်းတရားဟာ အကျိုးရှိသားပါကလား။ သားရဲ့အောင်မြင်မှုကို
ပီတိဖြစ်ရင်းအဖေဘဝကူးကောင်းပါစေ။

ဆောင်းလုလင်

နန္ဒာသော်နှင့်ပတ်သက်၍သူ့မှာ ဘာခံစားမှုမှမရှိတော့ပါ။ သင့်တင့်အောင်ဘဝအစစ်ကိုမစွန့်လွှတ်ရခင်ကတည်းက ဘဝခြားပြီးသောသူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

သူ့စိုးရိမ်ပူပန်သည်က နှင်းပွင့်ဖြူအတွက်သာဖြစ်သည်။ ဖြူသည် အယောင်ဆောင်မိစ္ဆာကောင်ကိုပဲ သူ့အစစ်လို့ထင်နေရှာလိမ့်မည်။ ဖြူမိဘတွေကလည်း သင့်တင့်အောင်၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် သူ့အပေါ်မှာသဘောထားပြောင်းရင်ပြောင်းနေလောက်ပြီ။ မိစ္ဆာကောင်သည် သူ့အယောင်ဆောင်၍ ဖြူအပေါ်မှာ ဘယ်အခြေထိလွန်ကျူးခဲ့ပြီလဲ။

တွေ့ရင်းသူ့ရင်မှာသောကများလှိုင်းထန်လာရပြန်သည်။ ဖခင်ကြီးအတွက်၊ ဖြူအတွက်ငိုကြွေးရင်း သူ့နှလုံးရောဂါမှာ ဆိုးဝါးလာရပြန်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားသည် မြေတိုက်ခန်း၏တဖက်တွင်
ဓာတ်ခွဲခန်းရှိသည်။ အဘိုးကြီးမသေခင်ကပြခဲ့၍ သူမကြာခဏ
ချောင်းကြည်ခဲ့ဖူးသည်။

ညှို့ခန်း၏တစ်ဖက်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းရှိပြီး အခန်းနှစ်
ခန်း၏မျက်နှာကျက်အနီးတွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်ထားပြီး
ဇုလက်မခန့်သံတိုင်ခြောက်ခြောင်းဖြင့် ကန့်ထားသည်။ သံတိုင်
များကိုကျော်၍ တစ်ဖက်ကဓာတ်ခွဲခန်းကိုမြင်နိုင်၏။

ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ဖန်ပြွန်ဖန်ချောင်းများ၊ ပေါင်းအိုး
များ၊ ကြေးဝါပိုက်လုံးများဖြင့် ဓာတ်ခွဲရန်ပြင်ဆင်ထားသော
ပစ္စည်းများဖြင့်ရှုပ်ပွနေသည်။

နံရံကပ်လျက်စင်ပေါ်တွင် ဖန်အိုးများဖြင့် ထည့်ထား
သည့် သူနားမလည်သောဓာတုဗေဒဆေးရည်မျိုးစုံကိုလည်းတွေ့
ရသည်။

“ အဘရဲ့အကျဉ်းစံကာလမှာ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲကိုသူဝင်
တာနှစ်ခါကြိုဖူးတယ်၊ ပထမတစ်ခါက ဘလက်ကီနဲ့ဒေါက်တိုနဲ့
လူလဲဖို့ ဆေးဖော်စပ်တုံးကပဲ၊ နောက်တစ်ခါက မောင်ရင်
ရောက်မလာခင်လေးပဲ၊ မောင်ရင်အတွက်ဆေးဖော်စပ်တုံးက
ပေါ့၊ သူ ဘော်ဒီချိန်းလုပ်မယ်ဆေးဖော်စပ်နေတာရယ်၊ အခန်း
ထဲကို တီဗွီပို့ထားတာတွေရယ်ကြည့်ပြီး သူနောက်တစ်ကြိမ်
လူလဲတော့မယ်ဆိုတာ အဘကြိုသိခဲ့တယ်လေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းကို
တခြားအချိန်တွေမှာသုံးတာမတွေ့ရပါဘူး ”

အဘိုးကြီးမသေခင်က ပြောပြထားခဲ့သောစကားများ
ဖြစ်ပါသည်။

သူမကြာခဏ ချောင်းကြည်ဖြစ်တာကတော့ လွတ်ရာ
လွတ်ကြောင်းလမ်းစကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ တွေ့လိုတွေ့ငြားရှာ

ဆောင်းလုလင်

ကြည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ဆင်းသည့်လှေကားမှာ အခြားလှေကားတစ်ခုဖြစ်ပုံရသည်။

အသုံးမပြုတာကြာလာ၍ ပင်ကုမ္ပဏီများယှက်သန်းနေသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ သူ့အတွက်အားကိုးရာတစ်ခုတလေမှ မတွေ့မိသေးပါ။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဒီဖက်ကနေ တစ်ခုနှင့်ပေါင်းအိုးများဆေးရည်များဆီပစ်ပေါက်ခြင်းဖြင့်... ဓာတ်ခွဲခန်းကိုမီးလောင်ပေါက်ကွဲစေကာ သူပါရော၍အသေခံပြီးလွတ်လမ်းရှာနိုင်သည်နည်းလမ်းဖြစ်သည်။ မိုက်မဲရာကျသောနည်းလမ်းမို့ သူမလုပ်ဖြစ်ပါ။

သည်လိုနှင့် အချိန်ကာလများသည် သူ့အတွက်လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာကုန်လွန်ရင်း... တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ မထူးခြားသောအနေအထိုင်ဖြင့်လွန်မြောက်လာခဲ့ရာ ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်၍ ပြန်လည်တွက်စစ်ကြည့်မှ လေးနှစ်ကြာအချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆောင်းလုလင်

မြေပေါ်မှပို့ပေးလိုက်သောမဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင် နှင်းပွင့်ဖြူ၏ဓာတ်ပုံများပါလာသည်။ သင့်တင့်အောင်က သူနှင့်အိမ်ထောင်ပြုမည်အမျိုးသမီးအဖြစ် ပရိသတ်ရှေ့ကိုပွဲထုတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူက ကုပ္ပဏီတစ်ခု၏ Computer Programmer တစ်ဦးဖြစ်နေပေပြီ။ ဖြူသည် ဓာတ်ပုံများထဲတွင် သင့်တင့်အောင်၏လက်ကို အားကိုးတကြီးချိတ်တွဲထားခဲ့သည်။ ဪ... အဖြစ်မှန်ကိုဖြူမသိရှာပါကလား။

သည်လိုနဲ့ပဲ သူ ဖြူကိုစွန့်လွှတ်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ သင့်တင့်အောင်ကလည်း ရုပ်ရှင်တွေမပြတ်ရိုက်နေရသည်။ အခွေနှင့်ကူးပို့၍ ရုပ်ရှင်ကားများကိုမပြတ်တမ်းကြည့်ရပါသည်။

သူ့မှာ သင့်တင့်အောင်ပါဝင်သောဇာတ်ကားများကို မကြည့်လည်းမကြည့်ချင်၊ မကြည့်ပဲလည်းမနေနိုင်၊ ကြည့်မိတဲ့အခါတိုင်းလည်း ... ဒေါသ ခံပြင်းစိတ်များဖြင့် နှလုံးရောဂါတိုးရပြန်ပြီး သည်သံသရာတွင် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တော့... မိစ္ဆာကောင်ကိုယ်တိုင်မြေအောက်ခန်းသို့ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

မိစ္ဆာကောင်က ဖိတ်စာတစ်စောင်အား သံတိုင်များကိုကျော်၍ သူ့ဆီပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ ရော့- ဖြူလေးနဲ့ငါမင်္ဂလာဆောင်အတွက်ဖိတ်စာ၊ မနက်ဖန်ဒီအချိန်မှာ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ ငါတို့မင်္ဂလာဆောင်နေကြပြီကွ ”

သူက ဖိတ်စာကို အိတ်ထဲမှပင်ထုတ်မကြည့်ပဲဖြဲစုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ ဟီဟီ၊ ငါတို့ ကမ္ဘာပတ်ပြီးဟန်းနီးမွန်းထွက်မှာကွ၊ မင်းမနာလိုဖြစ်နေပြီလားဟင်၊ ဖြူလေးကငါနဲ့အတူနေရမှာမို့ သိပ်ဝမ်းသာနေရှာတယ်ကွ၊ ဟားဟား မနက်ဖန်၊ မနက်ဖန်၊ မနက်ဖန်ဆိုရင် ဖြူလေးငါ့မယားဖြစ်ပြီ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ”

မိစ္ဆာကောင်က မင်္ဂလာဆောင်အခွေကိုသူကြည့်ဖို့ပို့ပေး လိုက်သေးသည်။ သူသည်ထိုအခွေကို နှစ်လသုံးလကြာသည်ထိ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ မကြည့်ချင်သလို ကြည့်ရဲ့တဲ့သတ္တိမရှိတာလည်း ပါသည်။

သွေးအေးသွားသည်အချိန်ကျမှ သူ့အခွေကိုဖွင့်ကြည့် ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာဆောင်ကားခမ်းနားလှပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကျော်ကြားဆုံးအနုပညာရှင် စုံလင် အောင်တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အစိုးရအဖွဲ့မှ အာဏာပိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများလည်းပါသည်။

မင်္ဂလာဆောင်တွင် သူ၏မိတ်ဆွေဟောင်း၊ ပေါင်း ဟောင်းသင့်ဟောင်းများကိုပါတွေ့ရသည်။ သူ၏မော်ဒယ်အေဂျင် စီမှဆရာကျော်နီသွင်၊ သင်တန်းတက်ဖက်မော်ဒယ်များ၊ သူ့မြို့မှ သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စု၊ မွေးစားစာချုပ်ချုပ်ဆိုစဉ်က ကမ ကထပြုပေးခဲ့သည် တရားသူကြီးဦးဘသက်ကိုပင်တွေ့လိုက်ရ သေးသည်။

ဟိုတယ်မှမင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားပြီးသည်အခါ သ တို့သားသတိုးသမီးပါဝင်သောကားကြီးကရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ကားများ

ဆောင်းလှလင်

တန်းစီကာ နေအိမ်သို့ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ခမ်းနားလှသော
တိုက်အိမ်ကြီးသည် ဘယ်နေရာကတိုက်ကြီးလဲတော့သူမသိ။

ညှို့သည်များက သတို့သားသတို့သမီးကို မင်္ဂလာအိပ်
ခန်းထဲထိလိုက်ပို့ကြသည်။ မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကြီး၏ခမ်းနားကြီး
ကျယ်ပုံကိုအသေးစိတ်ရိုက်ပြထားသည်မှာ သူ့ကိုသက်သက်
လှောင်ပြောင်သရော်ဖို့ရိုက်ကူးထားသလိုပင်။

သင့်တင့်အောင်နှင့်နှင်းပွင့်ဖြူက မင်္ဂလာကုတင်ကြီး
ပေါ်တက်၍ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံသည်နေရာတွင်... သူကစက်ကိုပိတ်
ပစ်လိုက်သည်။ ဆက်ကြည့်ဖို့အင်အား သူ့မှာမရှိတော့ပါ။

သူသည် ဝမ်းနည်းယူကြိုးမရစွာပင် ရှိုက်ငိုလိုက်မိသည်
ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဒုတိယအကြိမ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်ပါ
ပြီကော။

ဆောင်းလုလင်

တစ်နေ့တွင်...
သူ့နေသည် မြေအောက်ခန်းမှလျှပ်စစ်မီးချောင်းမှာ ဖွင့်မ
ရပဲကျွမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တိုထမင်းလာအပို့တွင်... သူက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်
ချိတ်ချိတ်လုပ်၍ မီးမလင်းကြောင်းပြကာ ဒေါက်တိုကိုအသိပေး
လိုက်သည်။

ထမင်းပန်းကန်များပြန်လာအသိမ်းတွင် ဒေါက်တိုက
ကိရိယာတန်ဆာပလာအစုံအလင်ယူလာကာ မီးချောင်းအသစ်လဲ
တပ်ပေးသွားသည်။

ဒေါက်တို မီးကိစ္စလုပ်နေစဉ်မှာတော့ သူက ခေတ္တအ
ချုပ်အနှောင်ခံကာ ငရဲကျခဲ့ရသေးသည်။

ဒေါက်တိုသည် သူ့ကိုသေနတ်နှင့်ချိန်ထားကာ... လက်
တစ်ဖက်ထဲဖြင့် သော့ခလောက်ကိုဖွင့်သည်။

သော့ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ သူ့ကို ပါလာ
သောလက်ထိပ်ဖြင့်ခတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တိုက သူ့ကို သံတိုင်
တစ်ခုတွင်လက်ထိပ်နှင့်တွဲချည်ထားလိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ သူ့လုပ်စရာရှိသည်အလုပ်များကိုလုပ်၏။
ဒေါက်တိုက မီးချောင်းအသစ်လဲပေးရုံမဟုတ်ပဲ ဆွေး
နေသည်ဓာတ်ကြိုးအဟောင်းကို အသစ်နှင့်လဲတပ်ပေးသွားပါ
သည်။ အပေါ်မှလာသည့်ဓာတ်မီးကြိုးသည် ဧည့်ခန်းနံရံနှင့်
တည့်တည့်မျက်နှာကျက်အုတ်ဘောင်ထဲမှ ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။
ဒေါက်တိုက အပေါ်ထပ်မှထွက်ကျလာသောကြိုးစကိုအရင်းနား
မှဖြတ်ကာ မီးကြိုးအသစ်နှင့်လဲတပ်သည်။

အားလုံးပြီးစီးမှ သူ့ကိုလက်ထိပ်ချွတ်ပေးကာ သံတခါး
ကိုသော့ခတ်၍ပြန်သွားသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဒေါက်တိုပြန်အသွားတွင် သူက ကောင်းမကောင်းစမ်းကြည့်သည်အနေဖြင့် မီးခလုတ်ကိုဖွင့်ချိပိတ်ချိလုပ်ကြည့်၏။

ထိုအခါ... မီးခလုတ်ခုံအောက်ခြေတွင် ဒေါက်တိုမေ့ကျန်သွားသော မီးကြိုးအဟောင်းကိုအခွေလိုက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူက ဝမ်းသာအားရပင် မီးကြိုးအဟောင်းကို သူ့အခန်းထဲမှမေ့ရုအောက်တွင် သိမ်းထားလိုက်လေ၏။

မီးကြိုးအဟောင်းကျန်နေရစ်ခဲ့သည်ကိုဒေါက်တိုသိပုံမရပေ။ အပေါ်မှသူယူလာသောပစ္စည်းကိရိယာများစုံလင်စွာပြန်ပါသွား၍ လဲတပ်ခဲ့သောမီးကြိုးအဟောင်းကိုသတိမရခြင်းဖြစ်၏။

မီးကြိုးအဟောင်းကိုအသုံးပြု၍ သူ၏လွတ်မြောက်လမ်းကိုရှာရန် သူကြံဆခဲ့သည်။ မီးကြိုးအရှည်ကိုတိုင်းကြည့်ရာ မီးခလုတ်ခုံဆီမှ သံတိုင်များဆီထိ ကောင်းစွာရှည်လျားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူ၏စိတ်ကူးမှာ မီးကြိုးကိုတစ်ဖက်မှာမီးခလုတ်ခုံတွင် ပလပ်နှင့်ဂွိုင်းကာ... တစ်ဖက်သောအစကို သံတိုင်တစ်ခုတွင် ချည်နှောင်ရန်ဖြစ်သည်။

မီးကြိုးအရှည်အရဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။

သို့သော်- မီးကြိုးမှာအနက်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ မီးခလုတ်ခုံမှ သံတိုင်သို့အသွားလမ်းတလျှောက်တွင် ရှင်းလင်းနေသောဟင်းလင်းပြင်ကြီး၌ မီးကြိုးသွယ်တန်းထားသည်ကိုမြင်နေရနိုင်၏။

သူက အခန်းထဲတွင်ရှိသည်ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့်အမျိုးမျိုးကြံဆကြည့်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့- သွားတိုက်ဆေးဗူးကိုသူသွားတွေ့၏။

ဆောင်းလုလင်

မီးကြိုးတလျှောက်လုံးကို သွားတိုက်ဆေးအဖြူရောင် များဖြင့်သုတ်လိမ်းခဲ့သည်။ သူက သူ့အကြံအစည်အတွက် စိတ် ရှည်လက်ရှည်ပင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါ၏။

မီးကြိုးသည် သွားတိုက်ဆေးများဖြင့်အဖြူရောင်ပကတိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အခန်း၏နံရံကိုသုတ်ထားသောဆေးအဖြူများ နှင့်တသားထဲဖြစ်သွားလေသည်။ နံရံဆေးဖြူများသည် အခန်း တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်ကတည်းက သုတ်ထားခဲ့ပုံရသော်လည်း နေ မထိ လေမထိ ဖိုမထိနှင့်မို့ မူလအရောင်အတိုင်း မပျက်မပျယ် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။

ဒေါက်တိုသည် ထမင်းလာပို့တိုင်း ထမင်းလင်ဗန်းကို ကြမ်းပြင်အောက်ခြေမှသွင်းပို့မြဲမို့ အခန်း၏အပေါ်ပိုင်းကို သူ့ အာရုံမရောက်ချေ။ အောက်ဖက်ကိုသာ သူ့သတိပြုမိမြဲဖြစ်သည်။

သူက သွားတိုက်ဆေးဖြင့် အဖြူရောင်ချယ်ထားသော မီးကြိုးကို သံတိုင်များဆီရောက်သည်ထိ အခန်းမျက်နှာကျက်တ လျှောက်အတိုင်း သွားတိုက်ဆေးများဖြင့်ပင်လိုက်၍ကပ်လိုက် သည်။ နံရံအဖြူရောင်နှင့်တသားထဲရောသွားသောကြောင့် သံ ယဖြင့်သေချာမကြည့်လျှင် မသိနိုင်တော့ပေ။ တစ်ဖက်သောအစ ကိုပလပ်ခေါင်းတွင်တပ်ကာ ပလပ်ပေါက်နှင့်ဂျှိုင်းလိုက်သည်။

သံတိုင်ဖက်သို့သွားသောအစကို မီးကြိုးမျှင်များထုတ်၍ အဖိုကြိုး၊ အမကြိုးနှစ်ချောင်းကို အနီးဆုံးသံတိုင်တွင်ချည်လိုက် ၏။

သူက မီးခလုတ်ကိုဖွင့်ကာစမ်းသပ်ကြည့်သည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်သည် သံတိုင်ဆီသို့ကူးသွားသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရလေ၏။ တဖျတ်ဖျတ်အသံမြည်ကာ သံတိုင်ဆီမှ မီးပွား စများတဖွားဖွားလွင့်ကျလာသည်။ သံတိုင်များကို အပေါ်နှင့် အောက်တွင် သံဘောင်တန်းများနှင့်ကုပ်ထားလေရာ လျှပ်စစ် ဓာတ်သည်သံတိုင်များအားလုံးဆီသို့ ကူစက်သွားသည်မှာထင်ရှား လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

သူက သူ့အကြံအစည်ကို မနက်ဖန်တွင်ပင် အကောင်အထည်ဖော်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူ့စောင့်မျှော်ခဲ့သောမနက်ဖန်က ယနေ့အဖြစ်ရောက်ရှိလာလေပြီ။

မနက်ပိုင်းတွင် ဒေါက်တိုထမင်းလာပို့သည်ကို သည်အတိုင်းပင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထမင်းလင်ဗန်းလာသိမ်းမှ သူ့အကြံအစည်စတင်မည်။

သူသည် လွတ်မြောက်တော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် စိတ်များတက်ကြွနေလေ၏။ အင်အားပြည့်စေရန် ထမင်းကို အဝအပြဲစားထားလိုက်သည်။

ထမင်းစားအပြီးတွင်... သူက စားပြီးထမင်းဟင်းပန်းကန်များကိုလင်ဗန်းပေါ်တင်၍ ထားနေကျသံတိုင်များနားတွင် သွားထားလိုက်သည်။ ပြီး ဖွတ်စရာရှိသော သူ့အဝတ်နှစ်စုံကိုလည်း ထမင်းလင်ဗန်းအနီးတွင်ချထားလိုက်၏။

အဝတ်ဖွတ်စရာများကိုလည်း သည်အတိုင်းပင်ပေးနေကျဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တိုက ထမင်းလင်ဗန်းနှင့်အတူယူသွားမြဲဖြစ်သည်။

သူက ဖွတ်ရန်အကျိနှစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးနှစ်ထည်ပါသော အဝတ်ထုတ်ကို ဒေါက်တိုနှင့်လက်လှမ်းဝေးသည့်နေရာတွင် ချထားလိုက်သည်။ သို့မှသာ ဒေါက်တိုသည် အဝတ်ထုတ်ကို သံတိုင်များကိုအားပြုကာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ယူပေမည်။ ဒေါက်တိုလက်များ သံတိုင်ကိုမြဲမြံစွာကိုင်ထားချိန်ကျမှ သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရပေမည်။

ဆောင်းလုလင်

အချိန်မှန်အတိုင်း နေ့လည်၁၂နာရီတွင် ဒေါက်တိုက ထမင်းလင်ဗန်းလာသိမ်း၏။

ဒေါက်တိုက ထမင်းလင်ဗန်းကို ပုံမှန်အတိုင်းဆွဲယူ သိမ်းလိုက်သည်။

အဝတ်ထုတ်ကိုတော့ အလွယ်တကူဆွဲယူရန်လက်လှမ်း မမီဖြစ်နေ၏။

သူက သူ့အကြံအစည်အတိုင်းလုပ်ရန် မီးခလုတ်ခုံဘေး တွင် ကုလားထိုင်ဖြင့်အသင့်ထိုင်ရင်း စာဖတ်ဟန်ပြုနေခဲ့သည်။ ဒေါက်တို၏လှုပ်ရှားမှုကို မပြန်တမ်းအကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ဒေါက်တိုသည် သံတိုင်ကိုအားပြုကိုင်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင် လိုက်သည်။ အဝတ်ထုတ်ဆီသို့လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သည်လို အချိန်မျိုးသည် ကိုယ်ကိုရုတ်တရက်ပြန်မတ်ရန်မလွယ်ကူသော အနေအထားမျိုးဖြစ်ပါ၏။

သူက အခွင့်ကောင်းကိုလက်လွတ်မခံပဲ လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်ထကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ပလတ်ပေါက်ထိုးထားပြီးဖြစ်သော လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးမှ တစ်ဆင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်များချက်ချင်းစီးဆင်းသွားလေသည်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်သည် သံတိုင်မှတစ်ဆင့် သံတိုင်ကိုကိုင် ထားသောဒေါက်တို၏လက်များဆီ... ထိုမှတစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီး ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ ဒေါက်တိုဆီမှ ညီးညူသံတစ်ချက်သာထွက် ပေါ်လာလိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုကိုင်ထား၍ သံတိုင်နှင့်ထိနေသည့် ဒေါက်တို ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးသည် သံတိုင်နှင့်ထိလိုက်ကာလိုက်ဖြစ် ကာ ဓာတ်လိုက်သည်။ဒဏ်ကိုကောင်းကောင်းကြီးခံနေရလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

ခဏနေတော့ ဒေါက်တို၏ကိုယ်ကြီးငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ဓာတ်လိုက်ခံရ၍အသားများလောင်သွားသောညှော်နံ့က မြေအောက်ခန်းထဲတွင်မွန်၍သွားလေ၏။

ဦးပြည်ပြည်ပြောင်ပြောင်ဆီမှ မီးခိုးငွေ့များထွက်လာသည်။

ဒေါက်တိုသေပြီဆိုတာသေချာမှ သူက မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ပလပ်ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တိုအနီးသို့သွားကြည့်လိုက်သည်။

ကျစ်လစ်သန်မာအောင်လေ့ကျင့်ပေးထားသော လူသန်လူထွားလူ့ဘီလူးကြီးဒေါက်တိုမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကိုတော့ မခုခံနိုင်ပဲ သေပွဲဝင်ခဲ့လေပြီ။

သူကစိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် လုပ်စရာရှိသည်များကိုဆက်လုပ်လိုက်၏။

ဒေါက်တိုခါးကြားမှသေနတ်ကိုဆွဲဖြုတ်သည်။

သော့တွဲကိုဆွဲဖြုတ်သည်။

သော့တွဲဖြင့် သော့ခလောက်ဆီလက်နှိုက်ကာအကျဉ်းခန်းတခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပွင့်သွားလေပြီ။

သူက ဒေါက်တိုအလောင်းကြီးကိုကျော်လွှားကာ လှေကားပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည်။ လှေကားသံတခါးကိုတစ်ဆင့်ဖွင့်ရသေး၏။ အလွယ်တကူပဲဖွင့်လို့ရလိုက်လေသည်။

လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ။

သူ၏လွတ်မြောက်ရာလမ်းက ပထမတစ်ဆင့်အောင် မြင်သွားလေပြီတည်း။

သူကကြိုတင်ကြံစည်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

သည်အိမ်ကြီးထဲမှ သက်ရှိလူသားနှစ်ယောက်ထဲတွင် ဒေါက်တိုကတော့သေပြီ။ သူ ဤအိမ်ထဲမှမထွက်ခွာမီ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရပါမည်။

သူက ဓာတ်ခွဲခန်းကိုမြင်ရအောင် ကုလားထိုင်ဖြင့်ခု၍ အပေါ်တက်လိုက်သည်။ တဖက်မှဓာတ်ခွဲခန်းဆီသို့သေနတ်ဖြင့်

ဆောင်းလုလင်

ချိန်လိုက်သည်။ ဓာတုဗေဒဆေးရည်များထားသည့် ဖန်ပေါင်း
ချောင်များဆီသို့ သေနတ်ကိုချိန်ကာ တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။
ဆေးရည်များက ဝုန်းကနဲမီးထတောက်လေ၏။ သူက သေချာ
အောင် နောက်တစ်နေရာကိုနောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။
ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့်အပြည့် မီးခိုးများလိပ်တက်လာကာ မီးလောင်
ကျွမ်းသွားလေပြီ။

သူသည် လျင်မြန်စွာပင်မြေပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လိုက်
လေသည်။ မီးခိုးများက သူနေခဲ့သောအကျဉ်းခန်းထိပျံ့လာကာ
သူ့နောက်သို့လိုက်ပါလာလေသည်။

အထက်ထပ်အရောက်တွင် သူက သိထားပြီးဖြစ်သော
ခြံတခါးမကြီးဖွင့်သည် ထိန်းချုပ်ခလုတ်ဆီပြေးသွားလိုက်၏။
ထိုစဉ်မှာပင်...

တစ်အိမ်လုံး စူးဝါးသောမီးရောင်ဖြူဖြူက လင်းထိန်၍
သွားလေသည်။

ဤတိုက်ကြီးသို့စတင်လာရောက်စဉ်က အတွေ့အကြုံကို
သတိရပြီး... ခြံအပြင်ဖက်၌ မိစ္ဆာကောင်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်
ကြောင်းသိလိုက်သည်။ မိစ္ဆာကောင်က ခြံတခါးဖွင့်ပေးရန် သူ
၏အဝေးထိန်းကိရိယာဖြင့် ဆွဲအနားမကြားဒေါက်တိုအားလှမ်း၍
အသိပေးလိုက်သော အချက်ပြနည်းပင်မဟုတ်ပါလား။

သူသည်စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် မိစ္ဆာကောင်နှင့် ချက်ချင်းစာရင်း
ရှင်းခွင့်ရပေတော့မည်။

သူက ခြံတခါးဖွင့်သောထိန်းချုပ်ခလုတ်ကို မြှားပြထား
သည့် အတိုင်းလှည့်လိုက်သည်။

ခြံတခါးကြီး တဖြည်းဖြည်းပွင့်ဟသွားသည်ကိုမြင်နေရ
၏။

မိစ္ဆာကောင်၏ကားက ခြံထဲသို့မောင်းဝင်လာပေပြီ။

သူကတခါးကိုကွယ်ကာ ရပ်နေခဲ့သည်။ သေနတ်ကို
လည်းပစ်ရန်အသင့်ပြင်ထားခဲ့သည်။

ဆောင်းလုလင်

တိုက်ရှေ့အရောက်...

မိစ္ဆာကောင်က ကားတခါးကိုဖွင့်ကာဆင်းလိုက်၏။

မိစ္ဆာကောင်သည် ပြန်မပိတ်သေးသောခြံတခါးဆီသို့ ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲသို့ကားရောက်ပြီးသည်နှင့် ခြံတခါးကိုပြန်ပိတ်သည်ထုံးစံရှိပါလျှက် တခါးမကြီးပြန်ပိတ်မ သွားသည်ကို သူကကြေနပ်ပုံမရချေ။

မိစ္ဆာကောင်က အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ခြေအလှမ်း... အိမ်ထဲ မှထွက်လာသောမီးခိုးများကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခြေ လှမ်းတုံ့သွားသည်။

သူက အချိန်ဆိုင်းမနေတော့။ တခါးအကွယ်တွင်ပုန်း နေရာမှထွက်လိုက်သည်။

“ ဟာ ”

မိစ္ဆာကောင်သည် ရုတ်တရက်မမျှော်လင့်ပဲ သူ့ကိုမြင် လိုက်ရ၍အံ့ဩသွားလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့်မိစ္ဆာ ကောင်ကိုချိန်လိုက်ရာ မိစ္ဆာကောင်က ခြံဝဆီသို့ချာကနဲလှည့်၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

“ ဟေ့ကောင်-မပြေးနဲ့၊ မင်းအလှည့်ကျ မင်း ရင်မဆိုင်ရဲ့ဘူးလားကွ ”

သူကလှမ်းအော်ရင်း နောက်မှပြေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြေအောက်ထပ်မှမီးများသည် လှေကား အပေါက်မှတစ်ဆင့်လိပ်တက်လာကာ မြေညီထပ်သို့ရောက်လာ လေသည်။ တစ်အိမ်လုံးကား မီးခိုးမှိုင်းများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းသွား လေသည်။

အောက်ထပ်ဆီမှပေါက်ကွဲသံကြီးများထွက်ပေါ်လာသည်

သူက အိမ်ကြီးကိုကျောခိုင်းကာ ... ထွက်ပြေးသွား သော မိစ္ဆာကောင်နောက်သို့ပြေးလိုက်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

မိစ္ဆာကောင်က ပွင့်နေဆဲဖြစ်သောခြံတခါးပေါက်မှအပြင်သို့ထွက်ပြေးလေပြီ။

သူက နောက်မှထပ်ချပ်မကွာပြေးလိုက်ခဲ့၏။ ငါးနှစ်ကြာမျှမြေအောက်ခန်းထဲတွင်နေခဲ့ရ၍ သဘာဝနေအလင်းရောင်က သူ့မျက်လုံးများကိုကျိန်းစပ်စေသည်။

သူ့ခြံပြင်အရောက်တွင် လမ်းမပေါ်၌ပြေးလွှားနေသော များပြားလှသည့်ကားများကိုရုတ်တရက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ငါးနှစ်အတွင်း၌ပြောင်းလဲသွားသောပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကိုမင်သက်မိသွားစေ၏။

မိစ္ဆာကောင်က လမ်းမကြီးကိုဖြတ်ကာ ကားများကိုကွေ့ရှောင်ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ထွက်ပြေးလေသည်။ သူက မျက်ခြေပြတ်မခံပဲ နောက်မှပြေးလိုက်ခဲ့၏။ လမ်းမကြီးကိုဖြတ်အကူးတွင် သူ့ကိုတိုက်မိမလိုဖြစ်၍တိမ်းရှောင်သွားသောကားများပေါ်မှ ဆဲဆိုသံများလွင့်ကျကျန်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း၌ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုရှိနေ၏။ ကားမှတ်တိုင်တွင်ရပ်စောင့်နေသူများက မိစ္ဆာကောင်ကို အမြင်တွင်သင့်တင့်အောင်အဖြစ်မှတ်မိသွားကြ၏။

“ ဟယ်- ဟိုမှာ သင့်တင့်အောင်၊ သင့်တင့်အောင် ”
မိန်းကလေးများက သင့်တင့်အောင်ကိုအားရဝမ်းသာလှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

“ ဟေ့ကောင် ၊ မပြေးနဲ့၊ ငါပစ်လိုက်မှာနော် ”

ဆောင်းလုလင်

သူက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန်ကိုမူ လူသူများရှိနေ၍ချင်ချိန်နေရသေး၏။

သင့်တင့်အောင်နောက်မှ သေနတ်ကြီးကိုင်၍လိုက်လာ သောသူ့ကိုအမြင်တွင် လူတွေအံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြတာထင်တယ် ”

သင့်တင့်အောင်ပါဝင်သောဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ တကယ် လား၊ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလားဟုဇဝေဇဝါဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ၊ ကျွန်တော်ကိုသေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်နေကြပါတယ် ”

မိစ္ဆာကောင်က ပြေးလွှားရင်းမှ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

ဘယ်သူကမှတော့ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိ။ ရုပ်ရှင် ရိုက်နေသည်အထင်နှင့် သည်အတိုင်းရပ်ကြည့်နေကြသည်။

မိစ္ဆာကောင်ကဆက်၍ပြေးရင်း လမ်းဘေးရှိစူပါမတ် ကက်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် ယခင်က ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် ပြည့်နေသောမြေကွက်လပ် ကြီးရှိခဲ့တာကိုသူကအမှတ်ရမိသည်။ ခုတော့ စူပါမတ်ကက်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီကော။

သူတို့နှစ်ယောက်၏လျှပ်လျှပ်ရှားရှားဖြစ်ရပ်ကြောင့် စူ ပါမတ်ကက်အတွင်းမှဈေးဝယ်များရုတ်ဂုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ ဟယ်- ဟိုမှာ သင့်တင့်အောင်၊ သင့်တင့်အောင် ”

“ သင့်တင့်အောင်ပါလား၊ အို-သူ့နောက်မှာ သေနတ် နဲ့လူတစ်ယောက်လိုက်လို့ ”

“ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေကြတာထင်တယ် ”

မိစ္ဆာကောင်က လှေကားအတိုင်းတက်ပြေးသည်။

လှေကားပေါ်မှာလူသူရှင်းလင်းနေသည့် အခွင့်ကောင်း ကိုယူကာ သူကသေနတ်နှင့်တစ်ချက်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

သေနတ်သံကြောင့် လူများအထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်ကြ

၏။

ဆောင်းလုလင်

“ အဲဒါတကယ်ပစ်တာ ”

“ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးလား ”

“ ဘေးကိုဖယ်နေကြ၊ ဖယ်နေကြ ”

အသံများဆူညံသွားကြသည်။

သူက မိစ္ဆာကောင်ပြေးတက်သွားရာလှေကားအတိုင်း လိုက်သွားလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်အရောက်တွင် မိစ္ဆာကောင်က မှန်ကောင် တာတစ်ခု၏အတွင်းဖက်သို့ပြေးဝင်လိုက်၏။

“ ကျွန်တော်ကိုကယ်ကြပါ၊ ကျွန်တော်ကိုသေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်နေကြပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဖူး၊ တကယ် ပစ်တာကယ်ကြပါ ”

မိစ္ဆာကောင်၏အော်သံကြောင့် လူများကသူတို့နှင့်ဝေး ရာသို့ပြေးရှောင်သွားကြသည်။ စူပါမတ်ကက်တစ်ခုလုံး အော်သံ ဟစ်သံ အကူအညီတောင်းသံများနှင့်ဆူညံရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။

သူက မိစ္ဆာကောင်ဝင်သွားသည်မှန်ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ မိစ္ဆာကောင်သည်ပြေးပေါက်မရှိပိတ်မိသွားလေ ပြီ။

သူက မိစ္ဆာကောင်ကိုသေနတ်နှင့်ချိန်လိုက်သည်။

ကောင်တာထဲမှအရောင်းစာရေးမလေးက စူးစူးဝါးဝါး အော်ရင်း ကောင်တာအပြင်သို့ထွက်ပြေးလေသည်။

သူက မိစ္ဆာကောင်ကိုသေနတ်နှင့်သေချာချိန်ကာခလုတ် ကိုဆွဲလိုက်သည်။ ရင်ပတ်တည်တည်သို့ ထိမှန်ကာ ရင်ပတ်မှ သွေးများစီးကျလာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးတစ်ပွက်အန်လိုက် သည်။

သူကနောက်တစ်ချက်ထပ်၍ပစ်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာကောင်သည်သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်းမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျအသက်ပျောက်သွားလေ၏။

သူကအေးစက်စွာပြုံးလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

မိစ္ဆာကောင်ဟု သူကကင်ပွန်းတပ်ထားသောခန္ဓာကိုယ်သည် အမှန်က သူ၏မူရင်းခန္ဓာကိုယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် သေနတ်နှင့်ပစ်ကာ ဘဝနိဂုံးချုပ်စေခဲ့ပါကော။

မတတ်နိုင်တော့၊ ဤတစ်နည်းသာရှိတော့သည်။

သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၁၃၀-ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ဝိညာဉ်ကို ချုပ်ငြိမ်းစေလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ သင့်တင့်အောင်၏ခန္ဓာကိုယ်အား သေနတ်ဖြင့် အသေပစ်သတ်လိုက်ခြင်းသည်... ဒေါက်တာပက်ထရစ်ကနောင်၏ ဆိုးဝါးကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော လုပ်ရပ်များအား နိဂုံးချုပ်စေရန်လုပ်ဆောင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ဆောင်းလုလင်

ရဲအရာရှိက သူ၏စကားများကိုအယုံအကြည်မရှိခဲ့ပေ။
ဦးလင်းအောင်ကိုကြည့်၍ ရူးသွပ်သွားလေပြီဟုပင် ရဲ
အရာရှိကယူဆလိုက်လေသည်။

ဝတ္ထုရေးရန် စိတ်ကူးယဉ်ရဖန်များ၍ ကြောင်သွားခြင်း
လေလား၊ ယခုပြောခဲ့သောဖြစ်ရပ်များသည်လည်း သူ့စိတ်ကူး
ထဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားသည် ဇာတ်ကွက်
တစ်ကွက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော်... ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သော ရဲအရာရှိသည်
သူလေးစားသည် စာရေးဆရာတာရာလင်းကို မည်သို့မျှတုန့်ပြန်
ထင်မြင်ချက်မပေးတော့ပါ။ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးစွာပင် သူကပြော
လိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ့ရဲ့ရင်ဖွင့်ချက်တွေကို တရားရုံးကျမှ
အသေးစိတ်ဖွင့်ဟအစစ်ခံပါတော့ခင်ဗျား၊ လောလောဆယ်ရဲအ
ချုပ်ထဲမှာရှိနေတုန်း ဆရာသက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်ဖို့
ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်ဆရာ၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီများရှိရင်
လည်းကျွန်တော်နဲ့ဆက်သွယ်လိုက်ပါ ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်ခေါ်တက္ကသိုလ်တာရာလင်းအား တရားရုံးသို့တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့လေသည်။

ထူးဆန်းသောတိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုရှိခဲ့ပြန်သည်။ ဦးလင်းအောင်၏အမှုအားစစ်ဆေးမည့်တရားသူကြီးမှာ ဦးဘသက်ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘသက်သည် ဦးလင်းအောင်အားဦးချမ်းငြိမ်းမှမွေးစားခဲ့စဉ်က သူ့ဆရာထံတွင်ပညာယူနေသည့်အလုပ်သင်ဥပဒေဘွဲ့ရတစ်ယောက်အဖြစ်ရှိနေခဲ့သူ၊ ဦးလင်းအောင်မှသင့်တင့်အောင်ကိုမွေးစားခဲ့ရာတွင်လည်း ကမကထပြုလုပ်ပေးခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

တရားခံအားစတင်စစ်ဆေးသည့်အချိန်မှာပင် တရားခံထံမှ သဘာဝမကျသောစကားများကိုစတင်ကြားနာရလေသည်။

“ နာမည်ပြောပါ ”

“ ကျုပ်နာမည်သင့်တင့်အောင်ပါ ”

“ ခင်ဗျားဟာ တရားခံဦးလင်းအောင်သာဖြစ်ပါတယ်၊ ဂရုပြုပါဦးလင်းအောင်၊ အဖအမည်ကိုပြောပါ ”

“ ကျွန်တော်ရဲ့အဖအမည်က ဦးမြတ်သွယ်ပါ။ ဒါသင့်တင့်အောင်ရဲ့အဖေနာမည်ပါပဲ၊ ဦးလင်းအောင်အနေနဲ့တော့ ဦးလင်းအောင်အဖအမည်ကိုကျွန်တော်တကယ်မသိရူးအမှန်ပဲ၊ ကျုပ်ဟာဦးလင်းအောင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုရရှိထားပေမယ့် ဦးလင်းအောင်အကြောင်းသိပ်မသိပါဘူး၊ မြေတိုက်ထဲမှာ ဦးလင်းအောင်အစစ်နဲ့တော့ဆုံခဲ့ပါရဲ့၊ သူ့အဖေနာမည်တော့ မေးမထားလိုက်မိဘူး ”

တရားသူကြီးဦးဘသက်သည် တရားခံဝက်ခြံအတွင်းမှ ဦးလင်းအောင်ကိုကြည့်ရင်း... ဂရုဏသက်စွာ...ပြီးတော့ စိတ်ပျက်စွာသက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ဦးဘသက်က ရုံးခန်းထဲအရောက်တွင် ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်ရင်း သက်ပြင်းမောကို ဖူးကနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ ဦးလင်းအောင်ရဲ့အစစ်ခံချက်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာဘယ်လိုယူဆသလဲဟင် ”

တပည့်တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ ဒါဟာမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောပြရင်တောင်ယုံမှာမဟုတ်ဖူး၊ ပုံပြင်ထက်တောင် ဆန်းကြယ် နေသေးတာကိုး၊ ဆရာ့အထင်တော့ ဦးလင်းအောင်ဟာ မနာ လိုစိတ်များပြီး စိတ္တဇဝင်သွားတယ်လို့ထင်မိတယ် ”

“ ဘယ်လိုလဲဆရာ ”

“ သူဟာ သင့်တင့်အောင်ကိုမွေးစားစဉ်ကတော့ မြေ တောင်မြောက်ပေးဖို့ တကယ်စေတနာရင်းနဲ့မွေးစားခဲ့တာမှန် တယ်၊ တကယ်တမ်းသင့်တင့်အောင်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေဟာ အံ့ မခန်းအောင် အောင်မြင်လာတော့ သူက ပြန်ပြီးမနာလိုစိတ်ဝင် လာတယ်နဲ့တူပါရဲ့ကွယ်၊ သူလည်းအနုပညာသမားတစ်ယောက် ကိုး၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့အောင်မြင်မှုနဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အောင်မြင်မှုက ကွာခြားလွန်းတယ်မ ဟုတ်လား၊ သူ့ဝတ္ထုတွေကိုရိုက်ပြီးအောင်မြင်လာတဲ့သင့်တင့် အောင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ထက်အောင်မြင်မှုမှာသာသွားလို့မနာလို ဖြစ်ရာက ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို သူ့ဟာသူစိတ်ကူးယဉ်ရင်းကနေ အ မှန်လို့ထင်လာပုံပါရဲ့ကွယ်၊ သူက စိတ်ကူးနဲ့လုပ်စားနေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ အသေးစိတ်ကတော့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့စစ်ဆေးကြည့်မှသိရမှာပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

သက်သေပြစရာအချက်အလက်များက မီးလောင်ကျွမ်း
သွားသောအိမ်ကြီးနှင့်အတူပါသွားခဲ့လေပြီ။

တရားခံဦးလင်းအောင်ကို စိတ်ရောဂါစွဲကပ်နေသူတစ်
ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့်ကုသခံရန် အ
မိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားခံက တရားလို၏ဇနီးဖြစ်သူနှင့်ပွင့်ဖြူနှင့်တွေ့ဆုံ
လိုကြောင်းတင်ပြခဲ့လေသည်။

နှင်းပွင့်ဖြူက အစပိုင်းတွင်ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

တရားခံရှေ့နေ၏ဆောင်ရွက်ပေးမှုဖြင့် နောက်ဆုံးတွင်
နှင်းပွင့်ဖြူက တွေ့ဆုံရန်လိုက်လျောခဲ့၏။

ဦးလင်းအောင်က ထောင်အချုပ်တွင်ရှိနေဆဲအချိန်ဖြစ်
သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူလာရောက်တွေ့ဆုံသည်အချိန်တွင် သူ၏
နှလုံးရောဂါမှာများစွာဆိုးဝါးနေခဲ့ပြီ။

သူသည် သူ့ရှိရာသို့ရောက်လာသောနှင်းပွင့်ဖြူကိုကြည့်
ကာရင်ခွန်လျှက်ရှိသည်။

ဆောင်းလုလင်

နှင်းပွင့်ဖြူက အချုပ်ခန်းသံတိုင်များ၏ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်ရပ်လိုက်သည်။ နှင်းပွင့်ဖြူ၏သူ့ကိုကြည့်သောအကြည့်များ ကတင်းမာအေးစက်လှပေသည်။

“ဖြူ ”

သူက ယခင်ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ရှင်ကိုသေဒဏ်ကျမယ်တရား ခံတစ်ယောက်အပေါ် စာနာတဲ့အနေနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တာ၊ ရှင် ပြောစရာရှိတာမြန်မြန်ပြောပါ ”

“ဖြူရယ်၊ မောင်...မောင်ဟာ ဖြူရဲ့မောင်ပါ၊ သင့် တင့်အောင်အစစ်ပါဖြူ ”

“ရှင်ရူးနေသလား၊ ဟုတ်တယ် ရှင်ရူးနေပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသိက္ခာကျအောင် ရှင်ကိုယ်ရှင်သင့်တင့်အောင်လို့လိမ် လည်နေတာကိုရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့ဦးလင်းအောင် ”

“ဖြူကပါမယုံဘူးကိုး၊ ရှေ့နားကိုနည်းနည်းတိုးခဲ့ပါဖြူ၊ မောင်ပြောစရာရှိလို့ပါ ”

နှင်းပွင့်ဖြူက သူ့ကိုရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ဖြူကမယုံသေးပဲကိုး၊ ဖြူယုံအောင် မောင် နဲ့ဖြူနှစ်ယောက်ထဲသိတဲ့စကားတစ်ခွန်းပြောချင်လို့ပါ၊ **ကုတ်ဝါဒ် လေး၊ ကုတ်ဝါဒ်** ”

“ဘာ ”

“မောင်တို့ရဲ့ သင်္ကေတစကားလေး၊ သူက သူက ဖြူ ကိုသင်္ကေတစကားပြောခဲ့ဘူးသလားဟင်၊ မပြောခဲ့ဖူးဘူးမဟုတ် လားဖြူ ”

နှင်းပွင့်ဖြူမျက်နှာတွင်ဇဝေဇဝါအရိပ်အယောင်များဖြတ် ပြေးသွားသည်။

သူမကယောင်မှားစွာ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုး၍ရပ်လိုက်၏။

“ **% ÷ , ! * × + = _** ”

“အမလေး ”

ဆောင်းလုလင်

သူ့နှုတ်မှထွက်လာသောစကားလုံးကိုအကြားတွင် နှင်း
ပွင့်ဖြူက အလန့်တကြားအော်လိုက်မိလေသည်။

သူက သေချာအောင် နောက်တကြိမ်ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ % ÷ , ! * × + = - ”

“ အား- ”

နှင်းပွင့်ဖြူသည် စူးဝါးစွာအော်လိုက်ရင်း လဲကျကာ
သတိလစ်မေ့မျောသွားလေ၏။

“ ဖြူ- ဖြူ ”

သူက သံတိုင်များနောက်ကွယ်မှ နှင်းပွင့်ဖြူကိုအော်
ခေါ်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ စူး၍ထိုးအောင်သွားလေသည်။

“ ဖြူ၊ ဖြူ၊ မောင်မှားသွားပြီဖြူရယ်၊ မောင်မပြောပဲ
ဒီအတိုင်းနေလိုက်ရရင်ကောင်းမှာ ၊ ဖြူရယ်... ”

သူက နှင်းပွင့်ဖြူအဖြစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲစွာကြည့်ရှုရေ
ရွတ်ရင်း ... သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း သံတိုင်များကိုကိုင်ရင်း
တဖြည်းဖြည်း လဲကျသွားလေ၏။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

ဦးလင်းအောင်သည် နှင်းပွင့်ဖြူသတိလစ်သွားသည်အ
ဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း လဲကျသွားရာမှ အသက်ပါ ပါသွားခဲ့လေ
သည်။

ထောင်ဆရာဝန်က သေဆုံးရခြင်းအပေါ် ပြင်းထန်
သောနှလုံးရောဂါကြောင့်ဟု မှတ်ချက်ရေးခဲ့သည်။

တကယ်က သူသည် ရင်ကွဲနာကျသေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း
သာဖြစ်ပါ၏။

တရားခံဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်အတွက် *ရုပ်ရှင်မင်း*
သားသင့်တင့်အောင်အား မွေးစားဖခင်ဦးလင်းအောင်-ခေါ်-စာ
ရေးဆရာတက္ကသိုလ်တာရာလင်းက သေနတ်ဖြင့် မသေမချင်း
ပစ်သတ်ခဲ့သည်အမှုကို ပိတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်၍ နှင်းပွင့်ဖြူကိုတွေ့ဆုံမေး
မြန်းရာတွင်...

“ တရားလိုရော တရားခံပါ ကွယ်လွန်သွားကြပြီမို့
ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါဘူး ”

... ဟု ယတိပြတ်ပြောကြားခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

ယင်းသို့ဖြင့်...

ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း လူထုသိခွင့်မရလိုက်သည့်ဇာတ်
လမ်းတစ်ပုဒ်မှာပြီးပြတ်ဇာတ်သိမ်းသွားလေပြီ။

ဒဏ္ဍာရီသဖွယ်၍ဖြစ်ရပ်ကို အချိန်ကာလအတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိတော့ လူတို့သတိရကောင်းရနေကြပေလိမ့်မည်။
ကာလရှည်လျားလာသည်နှင့်အမျှ ကိစ္စများမြှောင်လှသောလူ့
လောက၏ထုံးစံအတိုင်း တစစမေ့လျော့လာကြပေလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတော့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာမရှိသော ဤဖြစ်ရပ်
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်းကို လူတို့မှတ်မိသိရှိတော့မည်ပင်မဟုတ်ပေ။

အသက်ရှင်လျှက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် တစ်ဦးထဲသောကာယ
ကံရှင် နှင်းပွင့်ဖြူမှလွဲ၍... ..

ဆောင်းလုလင်

26.10.03 to 9.11.03